

# ONSDAG DEN 19. NOVEMBER 2008

**FORSÆDE: Marek SIWIEC**

*Næstformand*

## 1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

\*

\* \*

**Paul van Buitenen**, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (NL) Hr. formand! Vedrørende forretningsordenen vil jeg gerne fremsætte en anmodning på vegne af Verts/ALE-Gruppen vedrørende forhandlingen i morgen og afstemningen om forordning (EF) nr. 1073/1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), med andre ord om Gräble-betænkningen. Det ser ud til, at Kommissionen overvejer at standse den nuværende proces med yderligere revision af forordningen i lyset af nye afsløringer af uregelmæssigheder hos OLAF og derfor vil trække de nuværende forslag tilbage som led i den fælles beslutningsprocedure med Parlamentet.

Jeg vil gerne på vegne af Verts/ALE-Gruppen anmode formanden om at spørge Kommissionen, om dette er tilfældet, og om den vil afgive en erklæring inden forhandlingen i morgen, således at Parlamentet ved, om drøftelsen og afstemningen stadig nytter noget.

**Formanden**. – Spørgsmålet er stillet til Kommissionen. Fru Ferrero-Waldner vil få mulighed for at besvare det. Jeg vil gerne byde hr. Jouyet velkommen. Vi er her alle og kan gå i gang med næste punkt på dagsordenen.

## 2. Modtagne dokumenter: se protokollen

## 3. Den Europæiske Unions reaktion på den kritiske situation i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo (forhandling)

**Formanden**. – Næste punkt er redegørelsen fra Rådet og Kommissionen om Den Europæiske Unions reaktion på den kritiske situation i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo.

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg ved, hvor bekymret Parlamentet og vi er over den kritiske situation i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, og jeg minder, da vi allerede har drøftet sagen med Parlamentet, om, at vores bekymring var stigende, da vi rejste spørgsmålet i Udvalget om Udenrigsanliggender i oktober 2008.

EU's udenrigsministre drøftede spørgsmålet indgående på mødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 10. november 2008, og formanden besluttede at sætte det på dagsordenen for det næste møde i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 8. december 2008 med tilstedeværelse af Kommissionen, som var repræsenteret ved Louis Michel og Benita Ferrero-Waldner.

Det skal siges, at situationen i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo er blevet betydeligt værre siden sidst i august, hvor CNDP indledte en offensiv under ledelse af oprørsleder Laurent Nkunda mod den congolesiske hær. Hæren var ude af stand til at forsvare sig, og kun MONUC, FN's fredsstyrke, var tilbage til at beskytte civilbefolkningen.

Oprørernes succes på landjorden har bragt dem til området omkring Goma, som er hovedstaden i provinsen Nordkivu, og gjort det muligt for dem at udvide deres indflydelsesområde i denne provins, der grænser op imod Rwanda. Den fortsatte krise viser igen den risiko for ustabilitet, som forårsages af tilstedeværelsen af alle oprørsgrupperne i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, ikke kun CNDP, men også Hutu-oprørerne i FDLR.

Den congolesiske hærs knusende nederlag viser også, at denne komplekse krise ikke kan løses militært, og at vejen mod varig fred går gennem en politisk løsning, der tager hensyn til både lokale og regionale aktører. Det vil jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Da denne krise og Laurent Nkundas oprørsstyrkers offensiv var på sit højeste, mobiliserede EU store kræfter fulgt af resten af det internationale samfund. Den vigtigste opgave var som bekendt at forhindre, at Goma blev indtaget, og forsøge at stabilisere konflikten. Derfor tog kommissær Louis Michel selv til regionen for at undersøge situationen. Den 1. og 2. november blev han fulgt af Bernard Kouchner i dennes egenskab af rådsformand og af David Miliband.

Det politiske budskab om at udvise tilbageholdenhed blev leveret af begge ministre i Kinshasa, Kigali og Dar es Salaam. Ministrene rejste også til Goma for at demonstrere på stedet, at krisen har vores fulde opmærksomhed, for at vurdere de fordrevne befolkningers behov og for at møde de humanitære organisationer, da civilbefolkningen igen er det første offer for genoptagelsen af kamphandlingerne.

Kampene har ført til en væsentlig forværring af den humanitære situation. Det vurderes, at yderligere 250 000 personer er blevet fordrevet under yderst dramatiske forhold, hvilket har bragt det nuværende antal fordrevne personer op på over 1 mio. i Nordkivu alene. Hertil kommer de alvorlige krænkelse af menneskerettighederne, som oprørsgrupperne gør sig skyldige i, herunder vilkårlige henrettelser, udbredt seksuel vold, rekruttering af børnesoldater og udplyndringer udført af oprørsgrupperne og visse elementer i den congolesiske hær.

Genoptagelsen af kamphandlingerne har også afbrudt gennemførelsen af de aftaler, der blev indgået i november 2007 mellem Den Demokratiske Republik Congo og Rwanda, som er kendt som Nairobi-processen, hvormed Parlamentet er bekendt, og som fokuserer på kampen mod de rwandiske Hutu-oprørere i FDLR, der har base i Den Demokratiske Republik Congo. Aftalen mellem den congolesiske regering og de congolesiske oprørsgrupper, herunder Nkundas CNDP, fra januar 2008, der er kendt som Goma-processen, er også brudt sammen.

Prioriteten lige nu er at håndtere den humanitære nødsituation og sikre adgang til de fordrevne befolkninger. MONUC spiller i overensstemmelse med sit mandat en afgørende rolle. Den styrker på nuværende tidspunkt sine indgreb i Nordkivu, og vi opfordrer til, at den fortsætter sin indsats i den retning. FN's generalsekretær har anmodet om supplerende midler til at gennemføre denne mission, og drøftelser om sagen, som forhåbentlig bliver gennemført hurtigt, er indledt i FN's Sikkerhedsråd.

I lyset af nødsituationen har EU øget sin humanitære indsats betydeligt. Mange medlemsstater og Kommissionen har ydet ekstraordinære bidrag for at støtte ngo'ernes og FN-organernes indsats, såsom Verdensfødevarerprogrammet, og FN's flygtningehøjkommissær. Yderligere bidrag på over 43 mio. EUR i form af bidrag til lufttransport – og her henviser jeg til lande som Det Forenede Kongerige, Belgien og Italien – gør Europa til langt den største bidragsyder til den humanitære indsats under denne krise.

Vi må nu på ny sætte gang i den dynamik, der sikrer en varig løsning på problemet med ulovlige væbnede grupper i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, og her taler vi om alle ulovlige væbnede grupper, uanset om de er congolesiske eller udenlandske, idet vi ved, at der ikke kan findes en militær løsning på krisen, og at en løsning kræver en genlancering af Goma- og Nairobi-processerne, som jeg netop har beskrevet, og som danner et hensigtsmæssigt udgangspunkt for en varig stabilisering af situationen i denne congolesiske provins.

Genoptagelsen af dialogen og samarbejdet mellem Den Demokratiske Republik Congo og Rwanda er afgørende i denne henseende, og jeg vil gerne anerkende den indsats, som EU's særlige repræsentant i regionen omkring De Store Søer, Roeland Van de Geer, har gjort i forsøget på at tage tråden op i denne dialog. Det er omkring disse mål, at det internationale samfund, navnlig EU, har mobiliseret sig i de seneste uger.

Denne indsats har båret frugt, især i form af genoptagelsen af dialogen mellem Kinshasa og Kigali på ministerniveau og i form af afholdelsen i Nairobi den 7. november 2008 af et internationalt topmøde på foranledning af staterne i regionen omkring De Store Søer og Den Afrikanske Union vedrørende krisen i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, som den congolesiske og den rwandiske præsident, Joseph Kabila og Paul Kagame, deltog i.

Blandt de største fremskridt som led i dette topmøde bemærkes især tilsagnet fra staterne i regionen om nødvendigt at sende fredsbevarende styrker til den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo og om nødvendigt at udnævne et hold på højt niveau af mæglere, der bl.a. omfatter den tidligere præsident i Republikken Nigeria, Olusegun Obasanjo, og den tidligere præsident i Den Forenede Republik Tanzania, Benjamin Mkapa.

På sit ekstraordinære møde i Johannesburg den 10. november gav SADC også udtryk for, at SADC var parat til at sende fredsbevarende tropper til den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, hvis det var

nødvendigt. EU bifalder de afrikanske staters tilsagn og er fortsat fast besluttet på at fortsætte sit samarbejde med FN, Den Afrikanske Union og landene i regionen omkring De Store Søer for at opnå en løsning på krisen. Det skal dog bemærkes, at det ikke vil være muligt at komme igennem denne krise uden at øge ressourcerne til stabilisering af freden, især FN's ressourcer.

**Benita Ferrero-Waldner**, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. rådsformand! Først vil jeg gerne hurtigt sige til hr. van Buitenen, at jeg har taget hans udtalelser til efterretning, og at jeg vil overdrage hans besked til mine kolleger, som helt sikkert vil besvare spørgsmålet i morgen.

I dag taler jeg på vegne af min kollega, Louis Michel, som ikke kunne deltage i drøftelserne af helbredsmæssige årsager, og som har bedt mig om at undskylde på hans vegne.

Som bekendt holder kommissær Michel meget af regionen omkring De Store Søer. Som rådsformanden allerede har nævnt, var han den første til at rejse til Den Demokratiske Republik Congo og Rwanda den 30. og 31. oktober 2008, da krisen var på sit højeste, for at forsøge at løse den. Ud af denne diplomatiske mission opstod tanken om at afholde Nairobi-konferencen, hvis praktiske konklusioner i dag giver os nye udsigter til at komme ud af krisen.

For så vidt angår det svar, som Kommissionen kan afgive, vil jeg gerne gøre opmærksom på en analyse af situationen fra to synspunkter, som ligner dem, som rådsformanden beskrev.

Den første del af analysen angår det humanitære niveau. Det internationale samfund, herunder EU, er i færd med at reagere på krisen. Kommissionen mobiliserede straks 6,3 mio. EUR for at opfylde behovet for nødhjælp. Vi er imidlertid stadig meget opmærksomme på situationen, således at vi kan tilpasse dette beløb, efterhånden som den udvikler sig. De humanitære behov i Kivu er stort set dækket, og der er virkelig god koordination mellem de forskellige humanitære organer.

Kommissionen og medlemsstaterne gav den 14. november i Marseille tilsagn om yderligere bidrag på i alt 43,5 mio. EUR til at håndtere krisen.

Det største problem er dog fortsat adgangen til befolkningerne i visse områder, hvor der fortsat er kampe mellem den congolesiske hær, dens Mai-Mai-allierede og FDLR på den ene side og CNDP på den anden side, da ingen af parterne overholder våbenhvilen.

Den anden del af analysen angår det politiske og militære niveau. Det er ikke muligt at opnå en militær løsning i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo. Der er kun plads til en afbalanceret politisk løsning, der bygger på dialog. Det var også anbefalingen fra landene i regionen på Nairobi-topmødet den 7. november, og frem for alt så det også ud til at være det, som CNDP-oprørerne og en stor del af det politiske miljø i Kinshasa, herunder nationalforsamlingen, håbede på.

Kommissionen er derfor meget tilfreds med konklusionerne fra topmødet mellem statsoverhovederne fra landene i regionen omkring De Store Søer, nærmere bestemt med beslutningen om at inddrage afrikansk diplomati på højt niveau i løsningen af krisen og indføre en kontrolmekanisme, der skal gøre det muligt for statsoverhovederne i regionerne at overvåge udviklingen nøje og sikre rettidige indgreb efter behov.

I denne henseende er Olusegun Obasanjos besøg i regionen meget opmuntrende. Besøget har beroliget os, for så vidt angår muligheden for militære indgreb fra visse lande i regionen, og der blev opstillet garantier fra præsident Kabila om, at Kinshasa ville være parat til at lytte til CNDP's krav og indgå i en dialog. Under besøget blev CNDP's klager også hørt, og General Nkunda gentog, at han var parat til at overholde en våbenhvile og gøre alt for at fremme leveringen af humanitær bistand i det område, der lå under hans kontrol.

Det er derfor afgørende at opretholde det nuværende politiske momentum og gøre alt, hvad der står i vores magt, for at sikre, at de forskellige aktørers erklæringer føres ud i livet. Det er således på høje tid at behandle de underliggende årsager til krisen i den østlige del af landet, som alle er bekendt med, nemlig FDLR's tilstedeværelse, den organiserede udplyndring af mineralressourcer og de politiske frustrationer hos samfund og mindretal. Det er på tide at opnå enighed om en fælles løsning.

I dette spørgsmål er det afgørende, at hele det internationale samfund støtter den diplomatiske indsats, der blev iværksat i kølvandet på Nairobi-topmødet, og at den internationale indsats koordineres med henblik på at give præsident Obasanjo og præsident Mkapla plads til at fortsætte forhandlingerne.

Det er også vigtigt at fremhæve MONUC's rolle. Det er ikke MONUC, der er ansvarlig for diverse former for magtmissbrug. MONUC gør faktisk et vigtigt arbejde til trods for de begrænsede midler, som organisationen

modtager, og dens begrænsede virkemidler. Den udfører også et arbejde, der ville være svært at erstatte, nemlig arbejdet med at sikre fred frem for at føre krig.

Det er dog endnu mere vigtigt at støtte den nuværende indsats for at styrke organisationens mandat på et tidspunkt, hvor Sikkerhedsrådet i de kommende dage skal drøfte situationen. Dette mandat bør efter vores mening udvides til f.eks. at omfatte bekæmpelse af udplyndringen af regionens naturrigdomme, især – som rådsformanden sagde – ved at øge de midler, som den har til rådighed hertil.

**Jürgen Schröder**, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi står på nuværende tidspunkt over for en finanskrisen, der vil gå over i historien. Det var ikke desto mindre muligt på kun et par uger at planlægge et G20-møde, der sikrede konkrete resultater, hvoraf den vigtigste var beslutningen om at anvende 2 % af BNP til at stimulere økonomien og hjælpe den finansielle sektor.

På den anden side er det ikke lykkedes os at holde vores løfte om at anvende 0,7 % af BNP til udvikling. Hvis det havde været tilfældet, ville Den Demokratiske Republik Congo have været mere udviklet, og måske ville hele denne konflikt slet ikke være opstået. Men lad os tage udgangspunkt i situationen, som den er. Vi har ikke tid til at drøfte udviklingen i Kivu nu. Vi står over for en humanitær krise i regionen. Yderligere 250 000 personer er blevet fordrevet i de seneste uger. Folk dør som direkte eller indirekte resultat af kampene, og sygdomme som kolera breder sig hastigt.

Siden 2005 har FN accepteret forpligtelsen til at beskytte befolkninger. FN har sendt den fredsbevarende styrke MONUC til Den Demokratiske Republik Congo. Med 17 000 soldater er MONUC den største fredsbevarende mission i verden under et stærkt kapitel 7-mandat. Men hvad kan MONUC gøre? Kvaliteten af soldaterne og udstyret er dårlig, og Den Demokratiske Republik Congo strækker sig over et enormt areal. Jeg støtter derfor på det kraftigste opfordringen til at styrke MONUC, men realistisk set vil der gå flere måneder, inden disse styrker kan være fremme – vigtige måneder, hvor folk vil dø. Jeg foreslår derfor på kort sigt at sende en europæisk styrke til landet med henblik på at stabilisere regionen hurtigt, indtil forstærkningen af MONUC er en realitet og udsendt i marken.

**Alain Hutchinson**, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. rådsformand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne midt i disse rolige drøftelser i dette meget behagelige klima beskrive situationen, da jeg har været på stedet tre gange i de seneste måneder.

I denne region forekommer der, mens vi afholder vores drøftelser, vold, voldtægter og død. I dag er det hverdag for mange borgere, der bor i denne forfærdelige del af verden. For mig at se er ord ikke nok, det er tid til handling. Denne beskidte krig er i mine øjne ikke på nogen måde en etnisk krig, som nogle er begyndt at sige. Etniske krige kan altid skabes, fordi det passer os som europæere, fordi etniske krige betyder, at afrikanerne kæmper indbyrdes, hvilket ikke er vores problem. Nej, årsagen til krigen skal findes i bunden af minerne – diamantminer, coltanminer og guldminer – der til trods for massakrerne fortsat kører roligt og effektivt. Mineraler herfra eksporteres under FN-styrkernes næser fra lufthavnen i Goma eller langs vejen til Kigali, og de gør stadig visse personer meget rige. Det er det, krigen handler om.

Hvis krigen skal standses, er det det første emne, vi skal kigge på. Hvordan kan minerne lukkes, og hvilke foranstaltninger er der behov for med henblik på at standse denne skandaløse handel? Vi kan gå tilbage til processer som Kimberley-processen, der blev indført for diamanter. Jeg gætter på, at nogle af vores kolleger vil tale om det her.

Groft sagt har over 5 mio. congolesere – og jeg kan forsikre om, at dette tal nemt kan verificeres, selv om det bestrides af nogle – lidt en voldelig død i denne region, enten som direkte ofre for krigen eller som ofre for indirekte skader, såsom sygdomme og lignende, der er opstået som følge af krigen. Spørgsmålet er så, hvem denne krig er til gavn for, og hvem der får glæde af, at den fortsætter. Det må være det første vigtige spørgsmål.

For så vidt angår EU, mener jeg og min gruppe, at der er tre vigtige spørgsmål. For det første skal vi ganske rigtigt støtte den fredsindsats, der er på vej – som er gået i stå i de seneste uger, men som har været undervejs i et stykke tid. Vi har nomineret pastor Apollinaire Malu Malu til Sakharov-prisen, fordi han i meget lang tid har arbejdet for at finde fredelige løsninger i regionen. I Goma samlede han ikke kun CNDP – CNDP kom, gik, kom tilbage og forsvandt igen – men alle oprørsbevægelserne og den congolesiske regering. Det vurderer jeg som vigtigt. Dernæst er der Nairobi-processen og Nairobi-topmødet for nylig, som kommissæren henviste til.

Jeg mener selvfølgelig, at disse tiltag skal støttes og støtter vores kommissær, Louis Michel, der, og jeg siger dette som socialdemokrat, mens han er liberal, gør en enorm indsats på området.

For det andet skal vi beskytte befolkningen for enhver pris. Vi får at vide, at MONUC ikke er der for at føre krig, men for at bevare freden. Det er måske tilfældet, men MONUC har et kapitel 7-mandat. Det er ikke ligesom i Kigali i 1994, hvor vi intet kunne gøre, og hvor vi var tvunget til at stå på sidelinjen og se magtesløse til under massakrerne. Nu er der et kapitel 7, og MONUC's opgave er at forsvare civilbefolkningen. Men civilbefolkningen massakreres, og MONUC har ikke løftet en finger. For kort tid siden fandt en massakre sted i en landsby, hvis navn jeg ikke kan huske lige nu, i Kiwanja lige i nærheden af en MONUC-lejr.

MONUC skal derfor styrkes ved fremsendelse af europæiske styrker. Det er min gruppes holdning. Vi vil under alle omstændigheder stille et ændringsforslag med dette formål.

Endelig mener jeg – og jeg er nødt til at sige dette meget hurtigt som konklusion – at der selvfølgelig er behov for at træffe de beslutninger, der er nødvendige for at standse udnyttelsen af og handelen med mineraler, der grundlæggende er årsagen til alle de massakrer, der begås i regionen.

**Thierry Cornillet**, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Denne del af verden lader til at være forbandet, og som Alain Hutchinson så rigtigt sagde, har der været næsten 5 mio. dødsfald siden begyndelsen af 1990'erne.

Området er som et døds-kammer – massedrab i Nordkivu, Uganda, Rwanda, Burundi – der er ingen ende på det, og hvert år kommer der nye dødsfald. Jeg ved, at samme årsager altid skaber samme virkninger. Der er etniske konflikter, fordi de grænser, som vi fastsatte, ofte var kunstige grænser. Det handler om en form for overdreven nationalisme, hvor alle forsøger at være Napoleon III og tage på et mexicansk eventyr, så problemerne i deres land glemmes. Det handler selvfølgelig om smagen for penge og – som Alain Hutchinson påpegede – den ofte usammenlignelige velstand i området. Der handler også om vanvid, for hvordan kan vi ellers beskrive The Lord's Resistance Army?

Hvad kan vi så gøre? Her vil jeg gerne henlede opmærksomheden på kommissær Michel, som længe har haft interesse for sagen. Vi har set hans indsats på møder i Kigali og Kinshasa, som førte til Nairobi-processen. Og så er der SADC og Olusegun Obasanjo. Igen skal vi have store diplomatiske topmøder. Men er det en årsag til udelukkende at sætte vores lid til diplomati? Vi står over for en meget alvorlig humanitær situation.

I min egenskab af Parlamentets ordfører for humanitær bistand tog jeg til Kinshasa i begyndelsen af november for at mødes med hr. Botswali Lengomo, den nye minister for sociale anliggender og humanitære foranstaltninger. Jeg mødte også Apollinaire Malu Malu, som vi var tæt på at tildele Sakharov-prisen, og som er ansvarlig for Amani-processen. Lad os frem for alt ikke glemme den betydelige humanitære indsats, der er behov for.

Hvad er det, vi reelt gør? Er vi sikre på, at vi gør alt, hvad vi kan? Hvad gør MONUC? Det ser ud til at være helt rigtigt. 17 000 mand med 6 000 i området, hvilket svarer til en væbnet division med kampvogne. Hvem vil tro på, at det ikke er tilstrækkeligt til at sikre adgang for humanitær bistand, selv om jeg lige som resten af medlemmerne er klar over, at det er et enormt område at beskytte?

Løsningen er derfor naturligvis diplomatisk. Vi skal derfor støtte en afrikansk løsning, forudsat at vi er i stand til at gennemføre den. Vi skal selvfølgelig sikre, at våbenhvilen er permanent, således at der er adgang for humanitær bistand. Hvis dette ikke er tilfældet, vil den humanitære bistand ikke nå frem. Indtægtskilden skal også standses. Det giver sig selv, at vi skal lukke minerne, men også måske begynde at kritisere de virksomheder i den vestlige verden, der køber coltanen og andre mineraler, hvilket gør det muligt at købe våben. Vi skal naturligvis give vores fulde støtte til fredsinitiativerne ved at udvise en løbende, frem for en nogle gange vag, politisk interesse.

Jeg vil afslutte mit indlæg med at opfordre til en stærkere militær tilstedeværelse med henblik på at stabilisere freden, hvilket undertiden er noget, som kun FN kan gøre. Det er min opfattelse, at EU nogle gange har været i stand til at overbevise FN om, hvor organisationens forpligtelser ligger.

**Seán Ó Neachtain**, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Den nuværende situation i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo forværres hver dag, og det internationale samfund er meget bekymret over det. Over en halv million personer er blevet fordrevet i Kivu-provinsen, hvilket viser, hvor slemt det står til.

Jeg støtter indsatsen fra Roeland Van de Geer, EU's særlige repræsentant i regionen omkring De Store Søer, og den tidligere nigerianske præsident, Olusegun Obasanjo, som deltog i intense drøftelser med de politiske og militære grupper, der udfører disse voldshandlinger.

Jeg anmoder Den Afrikanske Union om at træffe yderligere foranstaltninger for at sikre freden i regionen omkring De Store Søer.

Regeringerne i Rwanda og Nairobi undertegnede i november 2007 en fredsftale som et forsøg på at løse konflikten mellem de to lande. Det skal sikres, at denne aftale overholdes, men først skal volden standses.

EU giver flere penge til regionen omkring De Store Søer end nogen anden organisation eller noget andet land i verden. Jeg opfordrer Louis Michel, som er kommissær med ansvar for udvikling, og Rådet til at søge at standse kampene og etablere fred.

**Frithjof Schmidt**, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! De forfærdelige kampe i den østlige del af Congo er ikke blot en borgerkrig. Det er også en regional konflikt, der involverer mange nabolande. Det handler også om strategiske råstoffer som coltan, som vi har brug for til fremstilling af mobiltelefoner, dvd-afspillere og computere. Det handler også om guld, diamanter, cobalt og værdifuldt tømmer. Det er disse råstoffer, der er den dybere årsag til konflikten. Hvad kan og skal der gøres? FN skal styrkes, så organisationen er i stand til at leve op til sit ansvar for at beskytte civilbefolkningen mod alle de væbnede styrker, der er aktive i regionen. FN's mission i Den Demokratiske Republik Congo (MONUC) har brug for et klarere mandat, mere udstyr og mere mandskab. EU-medlemsstaterne har gentagne gange de seneste år afvist opfordringerne til at give MONUC nye forsyninger. Alligevel er MONUC's fejl og mangler blevet kritiseret skarpt. Denne dobbeltmoral må standses. Vi har ikke brug for en militær EU-styrke lige nu. Vi har brug for, at MONUC aktivt modtager nye forsyninger, og jeg har med interesse og anerkendelse hørt, at det er den retning, som Rådet og Kommissionen ønsker at gå i.

Det andet vigtige punkt er, at udvindingen af og handelen med råstoffer fra Congo skal overvåges nøje og på internationalt niveau. De internationale selskaber, der er involveret i handelen og har udbytte af udvindingen af råstoffer i Congo, skal overvåges og forpligtes til gennemsigtighed. Der er naturligvis allerede et officielt FN-ekspertpanel om ulovlig udnyttelse af Den Demokratiske Republik Congos naturrigdomme. Dette ekspertpanel har offentliggjort en række henstillinger, herunder sanktioner mod de personer eller selskaber, hvis deltagelse i udplyndringen er påvist. EU skal presse på, for at denne FN-henstilling gennemføres, herunder specifikt – i et område, hvor der er råderum – for så vidt angår import til EU, da dette tydeligvis er et område, hvor vi kan handle på egen hånd, og et område, hvor vi aktivt kan gennemføre FN-henstillingerne.

Det tredje punkt er, at initiativet til den internationale konference om regionen omkring De Store Søer må fremmes. Kun politisk samarbejde og økonomisk integration kan skabe langsigtet fred i regionen. Europa kan og skal spille en hovedrolle i dette.

**Tobias Pflüger**, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! En lang række nabolande er fysisk involveret i denne krig, og der er frem for alt direkte deltagelse fra congolesiske regeringstropper sammen med militser og angolanske tropper på den ene side og General Nkunda, Tutsi-soldater og rwandiske støtter på den anden side. Det er en regional krig, der ikke blot vedrører den østlige del af Congo.

En ting er sikker. Den congolesiske regering har hidtil ikke været villig til at forhandle direkte med oprørerne. Der bør her lægges pres på den congolesiske regering. Det er meget vigtigt at undersøge den reelle baggrund for konflikten. Den tyske præsident har selv udtalt, at det er en konflikt, der handler om råstoffer. Mineralolie, guld, diamanter, kobber, cobalt, coltan, zink, tin osv. spiller en meget vigtig rolle her.

Frem for alt handler det også om, hvem der reelt har de relevante licenser til at udnytte disse materialer. Der skal træffes foranstaltninger mod disse virksomheder. Jeg vil blot nævne en af dem, nemlig *Gesellschaft für Elektrometallurgie mbh*, som har base i Nürnberg, og som tydeligvis er direkte ejer af en af de centrale miner, som denne konflikt handler om.

Jeg vil gerne tale lidt om den rolle, som MONUC spiller, eftersom alle i Parlamentet lader til at opfordre til, at der sendes nye forsyninger til MONUC. Efter hvad jeg har læst, er MONUC en del af problemet og ikke en del af løsningen, eftersom MONUC selv beskriver sin situation som en situation, der har udviklet sig til kampe på fire fronter. MONUC's rolle burde være en helt anden. I mellemtiden har vi fra Human Rights Watch fået oplysninger om, at indiske og pakistanske MONUC-soldater gennemfører direkte våbenhandel med ulovlige militser og tydeligvis er involveret i konflikten om råstoffer. Det må ikke ske. MONUC's rolle skal være en helt anden og fuldstændig neutral. I lyset af disse omstændigheder vil det ikke hjælpe at opfordre til nye forsyninger til MONUC.

Jeg vil gerne igen påpege, at Congo én gang før har spillet en vigtig rolle i en tidligere EU-operation. På det tidspunkt var det sikkerheden i forbindelse med valget, der skulle sikres, og hr. Kabila var præsident – samme

Kabila, hvis tropper nu i væsentlig grad bidrager til at optrappe konflikten. I lyset heraf bør den rolle, som EU reelt har spillet i indsættelsen af Kabila, undersøges nøje. I mine øjne var EU's handlinger meget problematiske. Det skal understreges, at Kabila og hans tropper også skal kritiseres i denne henseende.

Beretningen fra den lokale korrespondent fra avisen *Frankfurter Allgemeine*, der har været holdt fanget, var meget interessant læsning. Han beskrev konflikten utrolig godt. Hans artikel viser interaktionen mellem officielle og uofficielle tropper, hvilket betyder, at opfordringen til nye forsyninger MONUC alene ikke nytter, da det, der virkelig er behov for, er at behandle årsagerne til konflikten.

**Bastiaan Belder**, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I går aftes havde jeg den glæde at tale direkte med en erfaren hjælpearbejder om krigen i den østlige del af Congo. Han kender krisen i både Nordkivu og Sydkivu som sin egen bukselomme. Hans beretning giver os en smule håb uden dog at pynte på den fremherskende elendighed i området. Et lyspunkt er, at den congolesiske præsidentgarde for over en uge siden i samarbejde med politiet standsede regeringssoldater, der var involveret i optøjer. Det er et tegn på, at den congolesiske regering er begyndt at genindføre lov og orden, og en udvikling, der uden tvivl fortjener opmuntring og støtte fra europæisk side.

Et andet lyspunkt er, at oprørslederen Laurent Nkunda hidtil ikke har været i stand til at mobilisere og rekruttere tutsier i Sydkivu til sin magtkamp. Min kontakt mener, at dette er et positivt udtryk for, at tutsierne identificerer sig med den congolesiske stat og civilbefolkning.

Et tredje lyspunkt er de forsøg på religiøs forsoning, der finder sted på lokalt niveau og provinsniveau. De valgte myndigheder er lige så aktivt involveret i disse platforme som de traditionelle myndigheder og stammerepræsentanterne. Disse platforme i Nord- og Sydkivu fortjener dobbelt europæisk støtte, nemlig økonomisk bistand og professionel bistand til konfliktløsning. Hvis den humanitære bistand i begge Kivu-regioner skal være effektiv, er det afgørende, at de lokale myndigheder inddrages, hvilket gælder begge grupper lokale ledere, nemlig traditionelle stammerepræsentanter og valgte myndigheder.

På basis af egne erfaringer understreger min kontakt, at de magtstrukturer, der findes, til trods for alle krigskonflikterne, og selv når folk flygter, fortsat er effektive. Heraf denne kraftige opfordring til at yde økonomisk bistand til de mange flygtninge i landsbyerne i Nord- og Sydkivu og indbyggerne i landsbyerne. Min kontakt siger: "Man kan få mad, hvis man har penge. Overraskende nok er det altid markedsdag et eller andet sted. I Congo er det fuldt ud muligt at arbejde med uddeling af kontanter. Det gør ikke folk afhængige, da de selv kan bestemme, hvad de vil bruge pengene på. Man giver lokaløkonomien et skub og får umiddelbart udbytte af det. For at sikre, at det kører gnidningsløst, taler vi med de valgte landsbyudvalg, der kan udpege de mest udsatte grupper."

Efter en sådan drøftelse og med Europas rørende indsats for forsoning må der være en fremtid for Nord- og Sydkivu og endda for hele Congo. Jeg vil derfor af hele mit hjerte opfordre Rådet, Kommissionen, Parlamentet og de europæiske institutioner til at gøre det, der er nødvendigt.

**Koenraad Dillen (NI)**. – (NL) Hr. formand! Der er ikke den store idé i at tale om, hvor tragisk den desperate situation i den østlige del af Congo er. Vi bør kunne kalde en spade en spade og selvfølgelig stille spørgsmålet om, hvorvidt Europa og især lande som Frankrig og Belgien, som har et særlig ondt ry i regionen, bør gribe ind militært. For mig er svaret nej. For hvad har vi set? I Congo har Europa igen bevist, hvor delt og svagt det er, og hvor stor en illusion det ville være at tro, at en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ville være mulig på nuværende tidspunkt. Lad os huske på, at den franske regering, som endda varetager rådsformandskabet på nuværende tidspunkt, lige har fået den rwandiske præsident Kagames protokolchef anholdt i Tyskland for mordforsøget på præsident Habyarimana i 1994. Han opfattes som part i konflikten. For så vidt angår mit eget land, Belgien, kritiserede den belgiske udenrigsminister Karel De Gucht så sent som i går kommissæren med ansvar for udvikling og humanitær bistand, Louis Michel, præcis for sidstnævntes politik i forbindelse med Congo. For at citere Karel De Gucht: "Hvis den nuværende situation i Congo er et resultat af Michels politik, er det skræmmende. Situationen har aldrig været så fortvivlende, som den er nu."

Disse ord kom fra en af kommissærens politiske allierede. Med disse delte meninger kan vi kun konkludere, at beskyttelsen af civilbefolkningen i første omgang bør være Den Afrikanske Unions ansvar – en union, som må støttes – og FN's missions ansvar. Europa bør derfor ikke sende sine egne tropper til området.

**Colm Burke (PPE-DE)**. – (EN) Hr. formand! Jeg deler mine kollegers følelser, når jeg giver udtryk for min store bekymring over de nye kampe mellem den congolesiske hær og oprørsmilitser i Nordkivu i Den Demokratiske Republik Congo. Den stigende vold i Nordkivu har sat MONUC på overarbejde i landet.

Den humanitære situation er særlig alvorlig med over 1,5 mio. internt fordrevne i Kivu-provinsen. Indsatsen fra Verdensfødevareprogrammet og andre ngo'er er blevet alvorlig begrænset af volden, og der foregår udbredt tyveri, voldtægt og drab på civile fra både regeringsstyrkernes og oprørsstyrkernes side.

MONUC har mandat i henhold til FN-chartrets kapitel 7 til at sikre beskyttelse af civile ved trusler om fysisk vold, men mangler ressourcerne og mandskabet til at opfylde sit mandat. Det internationale samfund og FN's Sikkerhedsråd skal styrke MONUC ved at sikre tilstrækkeligt udstyr og mandskab til, at MONUC kan opfylde sit mandat. I betragtning af at EU har besluttet ikke at træffe foranstaltninger i retning mod en ny FSFP-mission, der skal håndtere den eskalerende vold i Den Demokratiske Republik Congo, vil jeg opfordre EU til at øge sit samarbejde med MONUC i størst muligt omfang.

Det nuværende franske forslag til resolution fra FN's Sikkerhedsråd foreslår at øge MONUC's militære styrke midlertidigt med op til 2 785 personer. En sådan stigning ville bringe det maksimalt tilladte antal tropper og politi udsendt under MONUC, som allerede er den største fredsbevarende FN-styrke i verden, op på lige over 20 000 til dækning af et land, der omtrent er på størrelse med Vesteuropa.

Jeg opfordrer FN's Sikkerhedsråd til at stemme om denne resolution så hurtigt som muligt, da der hurtigt skal gøres noget ved begivenhederne i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg er forarget over massakrerne og forbrydelserne mod menneskeheden samt de seksuelle voldshandlinger mod kvinder og piger i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, og jeg opfordrer alle de relevante nationale og internationale myndigheder til at sikre, at de ansvarlige retsforfølges.

**Ana Maria Gomes (PSE).** – (PT) Hr. formand! De nye rædsler i Nord- og Sydkivu og det internationale samfunds manglende evne til at standse dem er lige så chokerende som grådigheden hos de rwandiske og congolesiske ledere, der trækker denne situation med organiseret kaos i langdrag for at skjule de alvorlige udplyndringer af regionens naturrigdomme.

Hvad kan EU gøre? Hvad kan EU gøre for et land, hvor der har været og stadig er forskellige FSFP-missioner (fælles sikkerheds- og forsvarspolitik), og hvor det første demokratiske valg ikke ville have fundet sted uden EU's støtte? Hvad kan EU gøre for et land, der modtager millioner i udviklingsbistand og humanitær bistand? Hvad kan vi gøre for et land af afgørende strategisk betydning, når 5 mio. personer er omkommet som følge af de mest barbariske voldshandlinger i nyere tid?

EU skal gå længere end det minimum, der er besluttet siden den seneste militære optrapning begyndte. Det er ikke nok at øge den humanitære bistand og iværksætte diplomatiske initiativer, hvor løfter om afvæbning og erklæringer om god tro gentages endnu engang.

Det er tvingende nødvendigt, at EU styrker MONUC, så den kan genvinde sin mistede troværdighed og betydning. I denne henseende er det ikke nok at fremsætte forslag til resolutioner i Sikkerhedsrådet. EU skal straks indgå i et samarbejde med DPKO (FN's Afdeling for Fredsbevarende Operationer) og levere udstyr og om nødvendigt soldater for at fylde hullerne i MONUC.

Som en sidste udvej, hvis New York-processen og situationen i marken berettiger det, kan og må EU ikke udelukke muligheden for at udsende en militær mission under FSFP. Det er vores ansvar at beskytte det, der er på spil, nemlig de forsvarsløse civile, som har brug for omgående international beskyttelse.

Aldrig mere! Vi må handle og ikke lade folkedrabene i Rwanda og massakrerne i Congo gentage sig.

**Luca Romagnoli (NI).** – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Rådets og Kommissionens erklæringer om EU's reaktion på den alvorlige krise i Congo er som sædvanlig hykleriske og ineffektive. Bag Laurent Nkunda står Rwanda og Uganda, lande, der altid har haft interesse i regionen i en sådan grad, at de har forsøgt at invadere den ved flere lejligheder inden for de seneste år. Ressourcerne i undergrunden og ressourcerne i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo er for værdifulde til at blive overladt til andre.

Mellem januar og nu er der købt tre gange det antal våben, der blev købt i 2007, og nogle af disse våben var, for så vidt angår den rwandiske sektor, adresseret til oprørslederen Laurent Nkunda med de resultater, som vi ser i dag. Den amerikanske regering har imidlertid i årevis rettet sin interesse mod regionen ved De Store Søer, navnlig ved at støtte Uganda og Rwanda. Den størst amerikanske ambassade i Afrika er f.eks. den i Kampala. Der sker intet i Uganda og Rwanda uden USA's samtykke.

EU's hurtige holdningsændring, for så vidt angår muligheden for at sende en fredsbevarende styrke til regionen, sender som sædvanlig det forkerte signal, da vi foretrækker diplomati, som om diplomati var nok til at



overbevise en skurk som Laurent Nkunda til at trække sig tilbage. Som sædvanlig udmunder vores drøftelser i ingenting, og nu hører vi kommissær Michel nærmest hylde Laurent Nkunda.

**Geoffrey Van Orden (PPE-DE).** – (EN) Hr. formand! Vi forstår alle den komplekse karakter af den nuværende forfærdelige situation i den østlige del af Congo, som har etnisk baggrund og stammer fra Rwanda, Burundi og Uganda.

Der skal så hurtigt som muligt indledes en effektiv mæglingsproces mellem Rwanda og Den Demokratiske Republik Congo. En våbenhvile skal indføres og overholdes, og civilbefolkningen har tydeligvis brug for beskyttelse og omgående humanitær bistand.

Jeg mindes den erklæring, som Den Afrikanske Unions permanente repræsentant i Bruxelles i Parlamentets Underudvalg om Sikkerhed og Forsvar, fremsatte, da han gav udtryk for, at han foretrak at lade afrikanerne selv håndtere sikkerhedsspørgsmål på deres kontinent. Jeg er derfor glad for, at EU ikke har forsøgt at bruge tragedien i Congo som en mulighed for at iværksætte endnu en såkaldt EU-militæroperation. Det er hovedsagelig afrikanerne, der skal tage ansvar for at løse den nuværende konflikt, men vi skal give dem så stor bistand som muligt til at gøre dette gennem Den Afrikanske Union og FN.

Der lader dog til at være en vis tvivl om MONUC's mandat, regler for operationer og magtanvendelse. MONUC's leder, generalløjtnant Vicente Díaz de Villegas, trak sig for nylig tilbage efter kun syv uger i stillingen. Han sagde, at det var af personlige årsager, men jeg spekulerer på, om det mon ikke var på grund af faglig frustration.

Det er imidlertid opmuntrende, at en sydafrikansk styrke på 1 000 mand den 6. november blev udsendt til området omkring Goma under MONUC. MONUC-ledere siger, at de er blevet beordret til at åbne ild, hvis det er nødvendigt. MONUC skal kunne reagere for at beskytte civile mod trusler om vold. Det er tydeligvis nødvendigt at øge antallet af FN- og AU-styrker i den østlige del af Congo betydeligt, og det er nødvendigt at opnå et tydeligt billede af, hvor de kommer fra – mange lande kunne bidrage hertil, men gør det ikke i øjeblikket.

Hvis den vestlige verden ikke gør alt, hvad den kan, for at yde bistand i forbindelse med operationer i Congo, venter andre mindre storsindede aktører i kulissen.

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Jouyet! Jeg er medlem af Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU, og under den seneste session i Kigali, Rwanda, hørte jeg præsident Paul Kagame tale om behovet for at stabilisere situationen i Centralafrika. Han sagde, at han ønskede fred, men mens jeg var i Kigali, besøgte jeg det holocaust-museum, der mindes den million tutsier, der blev dræbt i massakrer på blot tre måneder – 100 dage. Det var i 1994.

Vil vi nu se en gentagelse af det, der skete dengang? Det kan vi ikke tillade. Det er efter min mening vores pligt at forhindre det. Jeg mener, at EU skal gøre mere. Jeg ved ikke, om flere tropper vil løse problemet. Personligt tvivler jeg på det, men det lader under alle omstændigheder til, at vi har brug for en radikal gennemgang af de finansieringskilder, der, som min kollega bemærkede, stammer fra udnyttelsen af Congos naturrigdomme og herefter ikke blot kanaliseres til mindre forhandlere og unavngivne individer, men også kommer ind på de europæiske markeder. Dette er både kilden til og løsningen på problemet.

Lad os tage os af den humanitære situation, der tydeligvis er på vej ud af kontrol. Det er her, vi kan spille en rolle, og det er her, at EU må gøre alt for at beskytte de 1 600 000 personer, der har brug for vand, mad, tæpper, telte og pleje. Lad os håndtere dette problem.

**José Ribeiro e Castro (PPE-DE).** – (PT) Hr. formand, hr. rådsformand, hr. kommissær, mine damer og herrer! På nuværende tidspunkt er verdenslederne i gang med at tackle det internationale finansielle system. De forsøger at få det under kontrol, og det er på tide. Det måske også på tide, at vi løser et andet problem, som vi har talt om i årtier.

I årevis har vi hørt historier om den skammelige udplyndring af ressourcer. Hvor mange gange – og nu igen i Congo – har vi ikke hørt om folks blod, der spildes? Jeg mener, at det også er på tide at retsforfølge disse virksomheder, standse denne uværdige handel og fryse de konti, der indeholder overskuddet af denne udnyttelse af mineralressourcer på bekostning af folkets blod og lidelser.

Jeg forstår ikke, hvorfor de pågældende virksomheder ikke er oplistet på samme måde, som vi sortlister terrororganisationer. Jeg forstår ikke, hvorfor det internationale samfund er ude af stand til at retsforfølge

disse erhvervsdrivende, der strengt taget ikke er erhvervsdrivende, men banditter, der truer den regionale sikkerhed og sikkerheden i verden.

Jeg opfordrer på det kraftigste det franske formandskab og Kommissionen til at lede et internationalt initiativ i denne henseende.

**Ioan Mircea Paşcu (PSE).** – (EN) Hr. formand! Navne som Lumumba, Mobutu, Chombe, Dag Hammarskjöld og Katanga prægede min sene barndom i starten af 1960'erne. Her 50 år efter hærges Congo – som nu er Den Demokratiske Republik Congo – igen af intern uro, der er på grænsen til borgerkrig. Men denne gang kommer krigen i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo efter, og til trods for, en betydelig EU-indsats i form af penge, programmer, missioner i marken – herunder militærmissioner – og en intens diplomatisk indsats.

Den nuværende situation i Den Demokratiske Republik Congo er derfor ikke blot endnu en krise. Det er nærmere en test af EU's kapacitet og vilje til at spille den internationale rolle i verdenspolitikken, som den har indtaget, eftersom krisen har alle de ingredienser, som Unionen fastholder, at den er bedst til at håndtere, og finder sted på et kontinent, Afrika, hvis geoøkonomiske betydning stiger eksponentielt.

**Bart Staes (Verts/ALE).** – (NL) Hr. formand! Hr. Hutchinson startede drøftelserne med at sige, at vi skal holde op med at tale og handle i stedet. Jeg mener, at han har helt ret. Jeg vil gerne nævne to afgørende elementer i drøftelserne.

For det første er det vigtigste, at henstillingerne fra FN-ekspertpanelet om ulovlig udnyttelse af Den Demokratiske Republik Congos naturrigdomme samt sanktionerne mod de personer, hvis deltagelse i udplynningen af ressourcerne er påvist, gennemføres. EU skal handle.

For det andet skal vi standse den ulovlige udnyttelse og gennemføre systemer for sporing og oprindelsescertificering af guld, tinmalm, coltan, cobalt, diamanter, pyrochlor og tømmer, således at dette blodbad kan standses.

Mit eksplicitte spørgsmål til rådsformand Jouyet, og kommissær Ferrero-Waldner, er følgende: Hvilke initiativer vil der blive iværksat i denne henseende inden for de kommende måneder? Jeg mener, at vi har ret til et svar på dette spørgsmål.

**Jim Allister (NI).** – (EN) Hr. formand! Jeg opfatter ikke mig selv som ekspert i congolesiske forhold, og jeg har heller ikke nogen skræddersyede løsninger, men jeg ved, at hvis 5 mio. er blevet dræbt gennem de sidste 20 år, skal vi alle være bekymrede.

Min bekymring forstærkes, når jeg læser beretningerne fra en række ngo'er, der arbejder i området. Eksempelvis læste jeg for nogle dage siden, at Amnesty International – ikke at jeg altid er enig med denne organisation – sagde følgende om menneskerettigheder og navnlig den humanitære tragedie i Nordkivu: "FN's Sikkerhedsråd, EU og Den Afrikanske Union sidder på deres hænder. Det er hidtil ikke lykkedes dem at give FN's fredsbevarende styrke den forstærkning og det udstyr, som den har brug for for at beskytte civilbefolkningen på en effektiv måde."

Jeg har under drøftelserne ledt efter et svar på denne kritik. Jeg har ærligt talt ikke hørt et. Diplomati er en god ting, men diplomati i sig selv vil ikke levere alle svarene.

**Jas Gawronski (PPE-DE).** – (EN) Hr. formand! Det ville være let for os at glemme Afrikas problemer i lyset af vores egne økonomiske vanskeligheder, men det ville være en katastrofal fejl.

Jeg mener, at vi skal lægge pres på Den Afrikanske Union for at få den til at påtage sig sit ansvar i regionen. Hvis Den Afrikanske Union nogensinde skal opnå samme vægt som EU, skal den omsætte ord til handling – noget den ikke har gjort i f.eks. Zimbabwe. Vi må heller ikke tøve med at lade vores langsigtede handels- og bistandsrelationer med lande som Den Demokratiske Republik Congo afhænge af deres respekt for menneskerettigheder, god regeringsførelse og gennemsigtighed.

I lyset af dette håber jeg, at Kommissionen vil gentage sin støtte til Extractive Industries Transparency Initiative (udvindingsindustriens gennemsigtighedsinitiativ).

**Anne Van Lancker (PSE).** – (NL) Hr. formand, hr. rådsformand, hr. kommissær! Efter alt det, der er blevet sagt, vil jeg gerne sige følgende. Både rådsformanden og kommissæren understregede, at konflikten ikke kan løses militært. Jeg er helt enig, men der er intet galt med aftalerne fra Goma og Nairobi. Der er intet galt med den proces, der er på vej tilbage på sporet, ud over at aftalerne aldrig overholdes. Det giver sig selv, at Europa

skal presse på for et stærkere og bedre MONUC-mandat og flere tropper. Det store spørgsmål, som vi må stille os selv, er dog, om MONUC kan opnå succes, selv med et kapitel 7-mandat, uden europæisk indgriben? Jeg vil gerne spørge hr. Jouyet, hvilke gode argumenter der var fra EU-ministrenes side for at afvise et sådant europæisk indgreb?

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer, kommissær Ferrero-Waldner! Jeg vil gerne sige tak for denne meget interessante drøftelse.

Vi er fuldt ud bevidste om den opfordring, som Parlamentet har fremsat, til at EU skal udsende en militær mission til dette område i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg føler dog, at jeg må understrege, at EU allerede er engageret i Den Demokratiske Republik Congo, først og fremmest gennem bistand i en størrelsesorden på 50 mio. EUR i 2008 og dernæst gennem nødhjælp for 6 mio. EUR som fremhævet af Benita Ferrero-Waldner. To FSFP-missioner støtter reformen af politiet og hæren i Congo, hvis manglende beredskab og manglende effektivitet, som vi har set her, har haft tragiske følger. Desuden har EU allerede grebet ind. Det skete i 2003 via en militær mission under betegnelsen Artemis. Villkårene var imidlertid nogle andre, da EU på det tidspunkt banede vejen for FN-missionens ankomst, der skete efterfølgende.

Hvordan kan vi så – andet end med ord – reagere på tragedien i denne region? Den hurtigste løsning på den humanitære krise ville være at styrke de eksisterende foranstaltninger, med andre ord MONUC, via et mere vidtrækkende mandat og mere mandskab. Jeg mener, at Frankrig er klar til at deltage i denne forstærkning, da vi, hvis vi venter på udsendelsen af en EU-mission, risikerer at miste tid. Som bekendt er EU allerede repræsenteret i Tchad og Den Centralafrikanske Republik. Der er derfor et problem med udsendelsen, og for nu at sige det rent ud ville en række stater i Rådet ikke på nuværende tidspunkt være i stand til at deltage i disse forstærkningstiltag.

Som flere talere har påpeget, ville en forstærkning af MONUC have sine fordele, da dens mandat er baseret på FN-chartrets kapitel 7. Vi må også tage i betragtning, at nedkæmpelsen af Nkundas offensiv den 29. oktober har gjort det muligt for MONUC at udsende nye soldater. Det næste trin i FN's mission er at rekonfigurere med nye elitetropper, navnlig de indiske Ghurkhasoldater, der forventes ankommet i denne måned. Der skal tilføjes 3 000 mand til de 17 000 mand, der allerede er til stede, og det er de skridt, vi har taget i New York på mødet i Sikkerhedsrådet i de seneste dage.

Som flere talere har sagt, kan vi dog ikke udelukkende satse på en militær indsats, da vi over for de forfærdelige handlinger, der, som mange har påpeget, er foregået i alt for lang tid, må prioritere en politisk løsning, der, som kommissær Michels, Bernard Kouchners og David Milibands besøg har vist, vil gøre det muligt at genoptage kontakten mellem aktørerne i regionen. Vi må prioritere de forhandlinger, der er gennemført i Afrika, hvad enten det sker som led i Den Afrikanske Union, SADC eller konferencen om regionen omkring De Store Søer, for at genoplive Goma- og Nairobi-processerne.

På længere sigt skal Unionen hjælpe Den Demokratiske Republik Congo med at opbygge en rigtig hær – Congo har ikke en rigtig hær, den er ved at falde fra hinanden – og således gøre den i stand til at varetage sikkerheden i landet, som er enormt og meget vanskeligt at kontrollere, og forhindre yderligere humanitære kriser.

Jeg deler holdningen hos dem, der har sagt, at vi også skal tackle årsagerne til konflikten, og det er det, Rådet har gjort den 10. november i sin opfordring til at bekæmpe den ulovlige udnyttelse af regionens naturrigdomme, især fra oprørsgruppernes side. Bør opgaven med at overvåge kampen mod ulovlig udnyttelse overlades til MONUC? Spørgsmålet står åbent, men i en humanitær krise – hvilket flere andre har fremhævet – må MONUC's prioritet være at beskytte civilbefolkningen, og jeg mener, at det, der er vigtigt – det er også blevet sagt – er, at en af løsningerne på udplyndringen af ressourcer må findes på regionalt niveau med henblik på at standse udnyttelsen og eksporten af disse ressourcer til vores lande.

Endelig skal det bemærkes, at vi skal gennemføre de resolutioner, der fastlægges af FN's ekspertpanel om emnet.

Det er de elementer, som jeg har ønsket at gøre Parlamentet opmærksom på.

**Benita Ferrero-Waldner**, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest mener jeg, at drøftelserne har vist, at vi alle er enige om, at vi nu må reagere hurtigt, meget hurtigt, i en forfærdelig tragisk situation.

For så vidt angår udsendelsen af en europæisk styrke til den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo, mener jeg, at det fremgik, at kun en europæisk styrke med det ene mål at sikre det humanitære rum muligvis

kan accepteres af alle landene i regionen. Det ville derfor indebære, at alle parter i konflikten ville blive pålagt en humanitær våbenhvile med henblik på at give mulighed for levering af bistand til befolkningerne omkring fronten. Det er præcis det, landene i regionen omkring De Store Søer ønsker, og for dem er våbenhvile og leveringen af humanitær bistand en absolut og umiddelbar prioritet.

I denne henseende har de også anført, hvilke muligheder der kan undersøges, nemlig politisk forhandling og frem for alt – som vi alle har sagt – en styrkelse af MONUC. Den humanitære situation er gradvist på vej til at komme under kontrol, og visse medlemsstater lader til ikke at udelukke muligheden for en FUSP-mission. Der vil imidlertid ikke blive truffet en endelig beslutning, før der er enstemmig europæisk støtte til dette, og FN's Sikkerhedsråd har givet udtryk for sin officielle holdning hertil.

Jeg mener, at det er absolut afgørende at styrke MONUC, og det samme gør Louis Michel. MONUC har en konstruktiv og objektiv tilgang til konflikten, men den kan ikke anmodes om at varetage opgaver, der ikke er en del af dens mission. MONUC skal varetage fredsbevarende opgaver inden for specifikt godkendte rammer og ikke pålægge alle parterne fred ved anvendelse af militære midler. Det er nogle gange svært at forstå, men nuancen er efter min mening væsentlig.

På den anden side er det klart, at MONUC ikke har tilstrækkelige midler, når det gælder et land så stort som Congo og i lyset af problemets komplekse karakter – det har alle sagt, og det er sandt – hverken for så vidt angår ressourcer eller for så vidt angår dens mandat, og FN's generalsekretærs anmodning om flere ressourcer, navnlig yderligere 3 000 soldater, er uden tvivl berettiget.

Derudover er udvidelsen af MONUC's mandat, navnlig til overvågningen af den ulovlige udnyttelse af regionens naturrigdomme – der som nævnt er den reelle årsag til krigen – meget vigtig, som mange allerede så rigtigt har sagt, for reelt at kunne øve indflydelse på udviklingen af konflikten. Når freden er genoprettet, skal det spørgsmål drøftes af det internationale samfund.

Eksemplet med Kimberley-processen giver muligheder i denne henseende, og Kommissionen har i praksis allerede frigivet 75 mio. EUR til programmet i den østlige del af Congo til opbygning af regeringsstrukturer, såsom retsvæsen og politi, og til genetablering af overvågningen af udnyttelsen af ressourcer. Dette program er under iværksættelse, og jeg håber, at de første resultater snart vil kunne ses.

**FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU**

*Næstformand*

**Formanden.** – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag<sup>(1)</sup>, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

#### ***Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 142)***

**Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig.** – (IT) Beslutningen om Den Demokratiske Republik Congo er udtryk for et klart engagement fra EU's side i denne del af verden. Denne gang har vi imidlertid et ansvar, i lyset af krisens alvorlige karakter, for at sikre, at ord følges af handlinger. Som altid har FN ikke konkrete løsninger. Lad det være EU, der tager initiativ til at forsøge at mægle for fred mellem parterne i konflikten.

Jeg vil gerne takke Kommissionen for i de seneste uger at have sendt et særlig vigtigt signal til Den Demokratiske Republik Congo, nemlig tildelingen af bistand for et beløb på 75 mio. EUR til et program, der sigter mod at genoprette de administrative og offentlige strukturer i landet, herunder retsvæsenet og politiet. Det er et særlig vigtigt skridt, da det tages nu med fremtiden for øje og indleder håndteringen af det, der ligger til grund for krisen, nemlig udnyttelsen af Congos naturrigdomme, som på nuværende tidspunkt er genstand for en meget hård og ureguleret konflikt mellem de forskellige parter.

#### **4. Krisen i automobilektoren (forhandling)**

**Formanden.** – Næste punkt er erklæringer fra Rådet og Kommissionen om krisen i automobilektoren.

---

<sup>(1)</sup> Se protokollen.

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, kommissær Verheugen, mine damer og herrer! I tredje kvartal af 2008 blev den europæiske automobilsektor ramt af den voksende krise i den globale økonomi. Det sker efter sektorens gode resultater i andet kvartal af 2008. Alle de førende automobilmarkeder i verden er berørt af krisen, men i forskellig grad.

Salget i USA er faldet med 32 % på et år og har nået sit laveste niveau i 25 år. De tre største amerikanske bilproducenter – General Motors, Ford og Chrysler – har anmodet staten om nødhjælp. De nye vækstmarkeder, der indtil i sommer udskød de faldende salgstal for disse lande, er også ramt af krisen, men i mindre grad.

I Kina faldt salget med 1,4 % i september. Det er den anden måned i træk med faldende salg i Kina efter faldet på 6,3 % i august.

I Brasilien faldt bilsalget med 11 % i sidste måned for første gang siden 1999.

Automobilmarkedet er endnu ikke faldet i Rusland, men det har oplevet en væsentlig afmatning og kan komme til at opleve de første fald i begyndelsen af 2009.

Vi kan således tydeligt se, at situationen også forværres i de store nye vækstlande.

I Europa faldt antallet af registreringer af køretøjer med næsten 4 % i perioden fra årets begyndelse til august 2008. Sidste del af året kan blive vanskeligt og nedgangen på automobilmarkedet kan blive på omkring 5 % for hele 2008, hvilket for dette marked ville være det værste resultat siden 1993.

I hele verden gør automobilsektoren imidlertid en stor indsats for at tackle krisen, og den forsøger at finde muligheder for ny vækst. Tiltagene til reduktion af produktionen vil få negative konsekvenser for beskæftigelsen i alle værdikæder samt på efterspørgslen. Det vil vi se inden for de kommende dage.

Til trods for den vanskelige økonomiske situation vil de førende europæiske bilproducenter stadig køre med overskud i 2008, selv om der naturligvis vil være en afmatning i vækstmarginerne. De vil kunne opretholde denne overskudssituation i lyset af den meget høje produktivetsforøgelse, der er opnået i de seneste år. Den europæiske automobilsektors konkurrenceposition er derfor fortsat relativt god – det siger jeg ikke letsindigt – og det skyldes tre faktorer.

For det første den kendsgerning, at den europæiske automobilsektor i stigende grad er til stede i nye vækstlande, som både er markeder og produktionssteder. Det er i disse nye vækstlande, at vækst, selv om den som nævnt afmattes, fortsat er en drivkraft.

Den anden faktor er, at der er en bedre politik for nye modeller med modeller, der nu er mere økonomiske, miljøvenlige og lever op til forbrugernes krav.

Endelig er den økonomiske situation i den europæiske sektor som nævnt i lyset af den produktivetsforøgelse, der er opnået i tidligere år, på nuværende tidspunkt stadig forholdsvis sund.

Frem for alt er der i denne situation brug for årvågenhed for at forhindre, at statsstøtte til ikkeeuropæiske producenter fra deres egne regeringer forvrider konkurrencen på verdensmarkedet, særlig på markeder i nye vækstlande. Målttede og midlertidige støtteforanstaltninger til europæiske producenter kunne være nyttige, navnlig for at forbedre den europæiske bilparks teknologiske og miljømæssige præstationer, her hvor vi har den mest krævende miljølovgivning i verden. Det er det, der har fået de europæiske producenter til at investere mere end deres største amerikanske konkurrenter i forskning og udvikling for at leve op til disse miljømæssige udfordringer.

Vi kan glæde os over, at det har givet vores industri en fordel i den miljømæssige sektor, men vi skal være forsigtige og sikre, at den opretholder denne føring. Kommissionen – og jeg vil lade kommissær Verheugen uddybe dette – vil den 26. november stille forslag til europæiske tiltag til støtte af industrien, navnlig i automobilsektoren. Den Europæiske Investeringsbank bliver også spurgt og bør deltage i de tiltag, der er på vej på europæisk niveau.

Medlemsstaterne skal om nødvendigt forsyne Den Europæiske Investeringsbank med de nødvendige midler, således at den kan stille nye midler til rådighed til støtte af automobilsektoren. Medlemsstaterne overvejer også nationale tiltag til støtte af deres producenter. Denne indsats skal koordineres med henblik på at optimere støttens virkning. Som det franske formandskab har gjort på andre områder som reaktion på krisen, vil det gøre sit yderste for at opnå fælles europæisk fodslag inden for dette vigtige industrielle spørgsmål.

På Det Europæiske Råds møde i december vil Kommissionens forslag og de forskellige nationale støtteplaner, der måtte være på plads til den tid, blive drøftet. Det vil naturligvis indebære tiltag, der er i overensstemmelse med EU's andre politiske mål. Støtten til automobilektoren skal navnlig respektere det indre markedes integritet. Det er ikke i nogens interesse at udnytte krisen til at skabe forvridninger på automobilmarkedet, og støtten skal naturligvis være i overensstemmelse med de miljømål, som Unionen har fastlagt i energi- og klimapakken.

Det er min overbevisning, at Kommissionen arbejder hen imod dette. Formandskabet er fast besluttet på at sikre en afbalanceret aftale mellem medlemsstaterne og Parlamentet om en koordineret offensiv tilgang til støtte af automobilektoren.

**Günter Verheugen**, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, hr. rådsformand, mine damer og herrer! Det er ikke overraskende, at krisens første reelle konsekvenser for realøkonomien på finansmarkederne har ramt bilmarkedet.

Bilmarkedet er særlig følsomt over for forbrugeradfærd. Det er klart, at forbrugere, som er usikre på deres egen økonomiske fremtid, og som ikke ved, om de har et arbejde næste år, om deres indkomst vil være lige så høj, eller om de stadig har en formue, i denne situation ikke skynder sig ud og køber en ny bil. Det er en velkendt og også naturlig reaktion.

Det er imidlertid ikke blot krisen på finansmarkederne, der fører til disse begrænsninger. Der er også usikkerhed blandt producenterne og forbrugerne, for så vidt angår de politiske krav, der vil blive stillet til fremtidens bil. Forbrugere ved f.eks. ikke, om de kan regne med skatteincitament eller -fradrag, hvis de køber eller ikke køber bestemte biler. Det er derfor nødvendigt, at de lovgivningsmæssige vilkår for sektoren opklares snarest muligt.

Situationen er indlysende. Automobilektoren er en nøglesektor, måske endda nøglesektoren, for Europa, og den består af mere end produktionen af biler. Vi skal se på hele forsyningskæden og hele bilmarkedet, der naturligvis også omfatter handel med biler og bilværksteder. Det er en sektor, der alt i alt beskæftiger 12 mio. i Europa og har stor indflydelse, der rækker ind i andre sektorer.

Rådsformanden har allerede beskrevet recessionen. Jeg vil oplyse et andet tal. Indtil nu er der i år registreret 700 000 færre biler i Europa end sidste år. Det har været over et tidsrum på omkring ni måneder, hvilket betyder, at tallet ved årets udgang sikkert vil nå op på over 1 mio. Jeg er sikker på, at Parlamentet nemt kan forestille sig de økonomiske konsekvenser heraf.

Vi har stadig ikke nogen grund til at tro, at det vil ændre sig hurtigt i 2009. Med andre ord må vi gå ud fra, at 2009 også vil blive et kriseår for automobilektoren, hvilket vil få betydelige konsekvenser for kapacitetsudnyttelsen, antallet af ansatte og bilproducenternes evne til at investere, særlig for så vidt angår store investeringer som dem, der er behov for for at leve op til kravene til miljøvenlige køretøjer med lavt brændstofforbrug.

Denne økonomiske udvikling har også givet anledning til en ekstremt negativ udvikling, for så vidt angår miljøsituationen. Jo ældre bilerne på de europæiske veje er, jo mere forurening produceres der – og det er et meget vigtigt argument, som vi skal holde øje med. Hvis vi virkelig ønsker at nedbringe emissionen af forurenende stoffer, særlig CO<sub>2</sub> – og det er vores fælles prioriterede mål – er det afgørende, at de gamle biler, der på nuværende tidspunkt kører rundt på vejene i EU, udskiftes hurtigt.

I et stykke tid er nøjagtigt det modsatte sket. Bilerne på de europæiske veje bliver ældre og ældre, og forureningen stiger. Mit klare budskab er, at hvis alle de involverede parter – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – ikke er meget opmærksomme på at sikre, at forbrugerne har råd til biler i de kommende år, vil situationen blive forværret yderligere.

Vi kan selvfølgelig allerede tilbyde biler med nuludledning. Problemet er blot, at ingen har råd til dem. Vi skal derfor skabe et fornuftigt forhold mellem disse aspekter. Som bekendt har vi CARS 21-processen. Da vi på et tidligt tidspunkt blev klar over situationens alvor, arrangerede jeg for et par uger siden et "motor-topmøde" i Bruxelles som led i denne proces med deltagelse af bilproducenter, de medlemsstater, hvori bilerne produceres, fagforeningerne, miljøorganisationerne og alle de berørte parter. I forbindelse med dette møde blev et par af de ting, som vi må gøre, meget tydelige.

Den første er, at vi skal holde de lovgivningsmæssige vilkår for virksomhederne stabile og forudsigelige. Sektoren skal vide, hvor den står, og hvad vi forventer af den. Vi skal holde øje med de samlede virkninger

af de foranstaltninger, som vi træffer. Jeg mener, at det er rimeligt at minde om, at CO<sub>2</sub> ikke er det eneste aspekt, vi drøfter, når det gælder automobilssektoren.

Vi har allerede godkendt Euro 5 og Euro 6. Disse tiltag er dog endnu ikke gennemført, og de kræver også et højt investeringsniveau og vil gøre køretøjerne dyrere. Vi har allerede vedtaget yderligere krav til beskyttelse af fodgængere. Det indebærer igen et behov for tunge investeringer, og det gør bilerne dyrere. På nuværende tidspunkt er yderligere strenge bestemmelser om sikkerhedsgodkendelse af europæiske biler på vej gennem lovgivningsprocessen. Virkningen er den samme. Samlet set kan vi allerede se, at europæiske biler vil komme til at stige i pris i løbet af de næste par år, og det skal vi også tage i betragtning.

Den anden ting var, at vi blev enige om, at efterspørgslen skal stimuleres. Det kan ske på flere måder. Efter min mening er skatteincitamenter et godt redskab, men kun når de pågældende skatteincitamenter er CO<sub>2</sub>-baserede. Skatteincitamenter, der blot fører til, at der købes gamle biler, har ingen interesse. De skal styrke efterspørgslen efter miljøvenlige biler med lavt brændstofforbrug. Det samme gælder offentlige indkøb.

Dernæst er der spørgsmålet om investeringsevnen. I denne henseende har der i Den Europæiske Investeringsbank i årevis været en låneramme, hvorefter bilproducenter tilbydes lån til gunstige priser til udvikling af miljøvenlige biler. Disse lånerammer er også blevet anvendt i de seneste år, så det er ikke noget nyt.

Vi skal nu øge disse lånerammer for at kunne leve op til efterspørgslen, og Den Europæiske Investeringsbank er indstillet på at gøre dette. Jeg arbejder ud fra det grundlag, at de relevante beslutninger skal træffes inden udgangen af december.

Endelig vil jeg gerne igen påpege, at vi i vores handelspolitik også skal sikre, at vi bevarer den europæiske automobilssektors beredskab fremover. Konkurrencen vil i stigende grad blive overført til regioner i verden med forventet høj vækst. Vi vil i disse regioner komme til at konkurrere med producenter fra andre dele af verden, der producerer under betydelig billigere vilkår end de europæiske producenter.

Jeg vil udtrykke mig klart. Den store fordel, som de europæiske producenter har i den globale konkurrence, er, at Europa allerede snart vil kunne tilbyde de reneste og sikreste biler i verden, og det er mit håb, at det samme vil gælde for kvaliteten, så vi også kan tilbyde de bedste biler i verden.

Jeg vil tilføje noget til det nuværende problem, nemlig det problem, der reelt førte til drøftelserne her i dag. En europæisk bilproducent, nemlig Adam Opel GmbH i Tyskland, som er datterselskab til General Motors, er lige nu i en meget bekymrende økonomisk situation. Opel og den tyske regering forhandler om, hvorvidt der kan stilles en statsgaranti for at løse Opels økonomiske problemer. Der fremsættes meget alvorlige strukturpolitiske argumenter imod dette, og jeg kan forstå disse argumenter, da vi har en industriel politik, der ikke er baseret på subsidier, og som fortsat vil fungere sådan. Vores europæiske industrielle politik vil med næb og klør forhindre en tilbagevenden til den gamle tankegang med subsidier og i stedet hjælpe industrien med at vokse gennem forudsigelige, stabile vilkår for virksomheder og med at klare sig selv i en konkurrencesituation.

Problemet hos Opel er imidlertid ikke forårsaget af ledelsesfejl, dårlig produktion eller biler af dårlig kvalitet. Virksomheden har i de seneste år gjort en særlig indsats for at leve op til fremtidige krav med store investeringer i moderne teknologi. Problemet opstod udelukkende som følge af krisesituationen hos Opels amerikanske moderselskab. Jeg mener virkelig, at vi her har at gøre med ekstraordinære omstændigheder, der ikke gælder andre producenter i Europa, og som berettiger til at overveje ekstraordinære foranstaltninger.

Jeg vil gerne gentage, at vi ikke taler om subsidier her, men om en mulig garanti. Det er en konkurrencedygtig virksomhed, vi taler om. Fra et europæisk synspunkt har vi ikke nogen interesse i at se Opel forsvinde fra markedet, og det er heller ikke blot et tysk problem. Opel har sin produktion i flere europæiske lande og en forsyningskæde, der dækker hele Europa. Forsyningskæden er tæt forbundet med alle andre bilproducenter, hvilket betyder, at hvis en stor europæisk producent forsvinder fra markedet, vil det også få konsekvenser for alle andre producenter. Som sagt ville det ikke være i vores interesse, og det ville naturligvis heller ikke fra et socialt og politisk synspunkt være rimeligt, at Opels ansatte ender med at betale regningen – og det vil jeg gøre helt klart – for alvorlige og uansvarlige fejl fra det amerikanske moderselskabs side.

(Bifald)

Vi må se, hvilken beslutning de berørte regeringer når frem til, og jeg siger ordet regeringer udtrykkeligt, noget der ikke hidtil har været tilstrækkelig offentlig opmærksomhed omkring.

Også i Sverige er der problemer med et andet General Motors-datterselskab, Saab, hvor problemerne er strukturelle og meget værre. Der er også et problem i Spanien, hvor der er sået tvivl om den planlagte produktion af nye miljøvenlige biler. Fra et europæisk synspunkt vil jeg sige, at vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt, for at hjælpe de europæiske producenter med at komme igennem disse vanskelige tider, så de kan spille deres rolle som en reel drivkraft for fremtidig vækst og sund beskæftigelse, også i fremtiden.

(Bifald)

**Vito Bonsignore**, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi taler om den fremstillingssektor i EU, som producerer en tredjedel af de biler, der fremstilles i verden. I Europa beskæftiger sektoren 3 mio. mennesker ud over alle de indirekte beskæftigede, og det er en af de vigtigste erhvervssektorer i verden med hensyn til direkte salg, indirekte salg og det samlede antal beskæftigede.

Lad os også tage med i overvejelserne, at mens vi har denne forhandling, peger de seneste skøn på, at antallet af arbejdsløse i hele EU til næste år vil være dobbelt så stort. Personligt tror jeg endda, at dette skøn er optimistisk. Jeg er enig med kommissæren i, at bilindustrien bør have støtte til de forsøg, vi har bedt om med hensyn til at fremstille biler med lave emissionsværdier og lavt brændstofforbrug. Vi er nødt til at hjælpe forandringerne på vej, ikke straffe dem, der er sakket bagud, og vi skal sammenkæde finansiering med innovation. Hvis det virker tyngende at hjælpe bilproducenterne til at overleve, ville det blive meget, meget dyrere for EU, hvis nogle af dem gik konkurs.

Sektoren er i krise i hele verden, og vi kan finde en vej ud af denne situation ved at gøre teknologiske fremskridt – her er vi enige – og derfor er vi nødt til at beslutte, om vi vil fremstille topmoderne biler i Europa eller miste denne fremstillingsbranche til lande såsom Indien eller Kina, der snart kan producere lavteknologiske, prisbillige biler i store mængder.

Det er rigtigt, at bankerne nu ikke længere vil låne penge ud, at de store bilfabrikker er ved at have opbrugt den likviditet, de tidligere havde opbygget, og som var intakt indtil begyndelsen af andet halvår i år, og at markedet er svundet særdeles meget ind, samt at 2008 vil ende med negative tal – og til hr. Jouyet må jeg sige, at det nok bliver med et næsten tocifret procenttal, fordi mine forudsigelser for 2009 er pessimistiske.

Europa har en enestående mulighed for uden forskelsbehandling at støtte strukturændringer i sektoren med langfristede, lavtforrentede lån og bistand til forskning.

**Robert Goebbels**, for PSE-Gruppen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Stillet over for recessionen slår Den Socialdemokratiske Gruppe til lyd for en forenet politik på EU-plan. Dette gælder ikke alene for bankhemmeligheden, men også for de øvrige økonomiske sektorer, herunder industrisektoren.

Vi har ofte beklaget, at der manglede en stærk industripolitik i EU. Lande som USA og Storbritannien har ladet deres industrivirksomheder gå til, idet man hovedsagelig har støttet tjenesteehvervene. Resultatet er ikke overbevisende. Man bør fra europæisk side kæmpe for at bevare den omfattende industrisektor, som SMV'er og leverandører af erhvervstjenester er afhængige af.

Bilindustrien i Europa er slet ikke nogen dinosaur. Den er ikke nogen dyreart, der er dømt til at blive udryddet. Jeg tilslutter mig fuldt ud næstformand Verheugen på dette punkt. Vi står for en tredjedel af al bilproduktion i verden på trods af, at bilproduktionen har været faldende i den seneste tid. Biler fremstillet i EU skal blive renere og mindre energislugende, og inden for en overskuelig fremtid vil vi ikke kunne klare os uden dette uhyre vigtige, personlige transportmiddel. Selv med den bedst mulige tilrettelæggelse af den kollektive transport vil man aldrig få held til at opfylde menneskets behov for mobilitet. EU skal således komme med en fælles reaktion på sektorens problemer, og reaktionen kan ikke være, som hr. Verheugen lige har tilkendegivet, at man kvæler den europæiske bilindustri. Jeg ønsker ikke et Europa, hvor alle biler på vejene er japanske – eller fremover kinesiske.

Jeg er klar om, at det politisk korrekte argument ville være, at man vil fremme såkaldt grønne arbejdspladser. I en nylig FN-rapport skønner man, at potentialet for grønne arbejdspladser i verden er 3 % af verdens arbejdspladser. Dette ville være meget positivt. Men med et simpelt regnestykke må man konkludere, at 97 % af arbejdspladserne ikke er grønne, men ligger inden for de traditionelle sektorer. Dette er en anden grund til, at vi skal kæmpe for at bevare en europæisk bilindustri, der beskæftiger 2 mio. mennesker direkte og 10 mio. indirekte, hvilket svarer til 7 % af alle europæiske arbejdspladser.

Når USA, Kina og Japan investerer voldsomt i økonomiske programmer, kan Europa ikke tillade sig at læne sig tilbage og se passivt til, mens hele områder af industrien forsvinder. De røster, der mener, vi skal overlade markedet til sig selv, kommer fra naive ideologer. Uden indgriben fra det offentliges side vil den skjulte hånd,



som Adam Smith værdsatte så højt, foretrække de kortsigtede løsninger og ødelægge strukturer, som er helt afgørende for udformningen af vores fælles fremtid.

Endelig forventer vi, at Kommissionen tilvejebringer nogle proaktive rammer med henblik på at bevare konkurrenceevnen for og selve eksistensen af den europæiske bilindustri.

(Bifald)

**Jorgo Chatzimarkakis**, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Kommissær Verheugen har meget gribende illustreret, hvordan krisen spredte sig fra finansmarkedet til markedet for bilsalg. Derudover forholder det sig sådan, at tilliden er forduftet, og der hersker usikkerhed med hensyn til den fremtidige lovgivning om CO<sub>2</sub>. Jeg kan derfor kun opfordre mine kolleger og Rådet til meget hurtigt at nå frem til en klar og troværdig lovgivning om CO<sub>2</sub>-regulering for biler – på grundlag af de tanker, der er blevet fremsat af det franske formandskab, og som jeg kun kan ønske hr. Jouyet tillykke med.

Alligevel er selv den mest klimavenlige bil, vi overhovedet kunne ønske os i Europa, intet værd, hvis den står i butiksvinduet og ikke kører på vejen. Folk skal ikke bare kunne køre i en sådan bil, de skal også kunne betale for den. Vi opfordrer derfor til følgende trestrengede tilgang. Først og fremmest skal der sendes nye modeller på gaden. Dette kræver en masse investeringer i forskning nu, og vi glæder os derfor over programmet fra Den Europæiske Investeringsbank. Økofin-Rådet mødes den 2. december – vi håber, der vil blive truffet en beslutning, som vil medføre fleksible, favorable kreditstrømme til bilindustrien.

For det andet skal bilindustriens finansinstitutioner sikres. Vi kan ikke gøre det her på EU-niveau – det skal inkluderes i de nationale redningspakker, som skal forblive åbne.

For det tredje skal vi indføre skrotningspræmier i Europa. Italien har taget føringen på dette område, og det har Sverige også, selv om det måske ikke er helt så imponerende som i Italien. På denne måde kan man anvende skatteincitamenter til at få nye modeller på gaden. Det ville være godt, hvis der ikke var sat nogen europæiske hindringer i vejen med hensyn til konkurrencelovgivningen. Det ville derfor også have været godt, hvis fru Cruz havde været til stede. Dette er den direkte rute til en ny vej fremad!

**Rebecca Harms**, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Fuldstændig ligesom i går må jeg sige, at jeg har mine store tvivl om den oprigtighed, hvormed Kommissionen fører denne forhandling. Efter min mening må kommissæren, som etablerede CARS 21-strategigruppen, i første omgang acceptere ansvaret for, at det ikke er lykkedes at nå målet om at bringe den europæiske bilindustri ordentlig på fode og gøre den klar til fremtiden. Hvad har kommissæren egentlig foretaget sig de seneste år, siden man nu benytter finanskrisen til at gøre regnskabet op?

Det forhold, at man i bilindustrien i Europa har et strategisk problem, er én ting. Men det forhold, at kommissæren ikke medtager sine strategiske svagheder, så at sige, i de seneste år – hans manglende evne til at gøre noget for miljømæssige innovationer – i regnskabet, finder jeg uvederhæftigt. Hvis tusinder og atter titusinder af europæiske familier nu må frygte for fremtiden for deres arbejdspladser i bilindustrien, bliver Kommissionen, kommissæren og CARS 21 også nødt til alle at bære noget af ansvaret for dette.

Hvordan kan vi egentlig vide, at Kommissionen og navnlig kommissæren ikke har gjort noget for, at de strategiske mål, som følger af de flygtige oliepriser på grund af de begrænsede olieforekomster og af kravene om beskyttelse af klimaet, ikke blev gennemført i sidste ende? Kommissæren har i årevis personligt blokeret for sin kommissærkollega hr. Dimas's forslag om CO<sub>2</sub>-regulering af biler. Kommissæren er den person, der sidder med foden på bremsen i forbindelse med fastsættelse af et bindende mål for effektive biler – omdannelse til en bindende aftale inden midten af det kommende årti af noget, som var aftalt på frivillig basis tilbage i midten af 1990'erne. Kommissæren ønsker, at der skal være mindre miljømæssig innovation, end man allerede tog for givet i midten af 1990'erne. Vi erfarede i går, at Rådet under pres fra Tyskland stadig ikke er rede til at undertegne bindende mål for 2020, som under alle omstændigheder stadig ligger tæt på målene i midten af 1990'erne.

Dette er efter min mening dobbeltmoralsk, og denne uvederhæftighed i forhandlingen om miljømæssig innovation er en skandale. Jeg opfordrer kommissæren til i denne trilog endelig at leve op til det løfte, han gav i forbindelse med denne forhandling om innovation i bilindustrien. Alt andet ville betyde, at kommissæren virkelig måtte påtage sig et endnu større ansvar for, at denne industri og dens leverandører ikke er parate til fremtiden.

**Ilda Figueiredo**, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Krisen i bilindustrien har en række årsager, men det er indlysende, at en af de vigtigste er den faldende købekraft hos størstedelen af befolkningen som følge af lave indkomster, navnlig på grund af lave lønninger, ustabil arbejde og arbejdsløshed.

En af de mest effektive foranstaltninger ville derfor være at hæve lønningerne via en rimelig indkomstfordeling. Der er dog naturligvis nu brug for andre foranstaltninger. Dette skyldes, at indstillingen af produktionen på bilfabrikkerne har afledte virkninger i mange andre brancher, herunder de forskellige virksomheder, der leverer komponenter, og transportsektoren, hvilket kan forværre hele den økonomiske og sociale situation.

Præcis ligesom der har været exceptionelle foranstaltninger for finanssektoren, skal der derfor også exceptionelle foranstaltninger til for bilbranchen for at sikre beskæftigelsen. Man kan ikke sige, at det at forsvare produktionen og beskæftigelsen ikke er lige så vigtigt som finanssektoren. Vi skal sikre den nødvendige solidaritet med hensyn til at støtte industrien i EU, navnlig inden for de forholdsvis skrøbelige økonomier og brancher.

I Portugal er denne situation meget foruroligende, da branchen er yderst afhængig af de multinationale selskabers strategi. I de senere år har vi set en række udflytninger, både vedrørende produktionen af biler, f.eks. Opel og Renault, og vedrørende produktionen af komponenter, f.eks. især Yazaki Saltano og Lear, ud over truslen om mindre beskæftigelse i andre virksomheder, bl.a. Sunviauto og Delphi og i hundredvis af mikrovirksomheder og små virksomheder, der er berørt af situationen.

I nogle tilfælde har produktionen været indstillet i adskillige dage som på Autoeuropa i Palmela og på Renaults komponentfabrik i Cacia, Aveiro, på grund manglende ordrer. Og med færre biler og færre komponenter, som skal frem og tilbage, er varetransporten også ramt.

Jeg vil derfor gerne sige til kommissæren og formanden for Rådet, at det er af afgørende betydning for EU at yde ekstraordinær støtte med henblik på at hjælpe industriproduktionen og sikre beskæftigelsen med tilhørende rettigheder.

**Andreas Mölzer (NI)**. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Forvarslerne om krisen i bilindustrien, som f.eks. de første slunkne ordrebøger, blev formentlig ikke taget alvorligt nok. I begyndelsen håbede vi muligvis, at det bare ville være benzinslugende amerikanske biler, som ville blive ramt. Men enhver, der har talt lidt med bilforhandlerne ved, at det nu i flere måneder også har været vanskeligt at sælge dieseldrøjetøjer i EU.

EU burde altså ikke være så overrasket over den stadig stigende malstrøm af problemer, eftersom EU flittigt har medvirket til nedgangen for denne en gang så blomstrende branche, f.eks. via en strøm af bestemmelser, som man har ladet regne ned over bilindustrien. Virksomheder har brug for et stabilt, forudsigeligt retsgrundlag for at kunne planlægge. Hvis EU konstant ændrer bestemmelserne, driver man muligvis i sidste ende enhver branche på fallitens rand. Og man må heller ikke glemme, at man konstant har skruet dieselaftgiften op og i den seneste tid kastet sig ud i eventyret med biobrændstoffer.

For at løse krisen er det således ikke nok, hvis EU frigiver de planlagte 40 mia. EUR i kredit. EU skal etablere nogle forudsigelige handelsbetingelser i fremtiden, som man kan planlægge ud fra, og det skal gælde for alle brancher.

**Werner Langen (PPE-DE)**. – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne endnu en gang understrege bilindustriens betydning med dens 12 mio. direkte og indirekte arbejdspladser og dens status som værende teknologisk førende i branchen på verdensplan. Vi må huske på – kommissær Verheugen og andre har gjort det – at bilindustrien naturligvis er afhængig af økonomiske konjunkturer og olieprisen, og at køberadfærden i krisetider på finansmarkederne er præget af markant mindre tillid. Det er hovedproblemet for bilindustrien. Konkurrencen er meget hård, og det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre for et enkelt selskab – eller endda en enkelt medlemsstat – at iværksætte foranstaltninger, som forvrider konkurrencen, uden at Kommissionen sørger for at forhindre den pågældende konkurrenceforvridning.

Jeg siger dette som en indledende bemærkning. I lyset heraf virker forslaget om at etablere et konjunkturprogram i hele Europa stik imod hensigten, ligesom individuelle forslag om at spænde et sikkerhedsnet ud under hele bilindustrien gør. Jeg tror, det rigtige forløb er at fremme forskning i og udvikling af lavt forurenende køretøjer, enten via forskningsprogrammet eller ved hjælp af kreditter som foreslået af Kommissionen. Jeg mener, det er nødvendigt at sikre, at også støtte på medlemsstatsniveau ikke får lov til at føre til konkurrenceforvridning. Jeg er også fuldkommen overbevist om, at vi ikke skal ændre den overordnede konkurrencepolitik, som jeg i de seneste dage har set det foreslået bl.a. fra fremtrædende kilder i Europa-Parlamentet.

Kommissionen har ret, når den anvender konkurrencereglerne strengt. Jeg vil dog også sige, at vi muligvis skal iværksætte europæiske overgangsløsninger – men ikke langsigtet subsidiering – for ledelsesmæssige fejl som hos GM i USA og dets datterselskaber, og at sådanne løsninger skal være underlagt konkurrenceretten. Kun på den måde kan arbejdspladserne i denne branche sikres på lang sigt, og jeg vil også sige, at det bedste incitament ville være at udsætte indførelsen af en fornuftig klimapolitik for biler, gøre bilerne billigere som tidligere sagt og ikke at stille alt for store krav. Det, som fru Harms sagde i den henseende, kan jeg kun beskrive som værende fuldstændig fjernt fra virkeligheden.

**Matthias Groote (PSE).** – (DE) Fru formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Realiteten er, at bilindustrien er i krise, og der er mange årsager til dette. Især finanskrisen har yderligere forværret krisen i denne branche, og medlemsstaterne arbejder i øjeblikket på løsningsmuligheder.

Den europæiske bilindustri er en central branche. Vi har derfor brug for europæiske løsninger for denne centrale branche i EU for at kunne overvinde denne krise. Næsten alle bilproducenter har afdelinger i Europa. For at kunne gennemføre de nødvendige investeringer i miljøvenlige køretøjer – som det er blevet nævnt en række gange i dag – og teknologier med lavt benzinforbrug har bilproducenterne brug for offentlige garantier eller lavtforrentede lån fra Den Europæiske Investeringsbank. Og forsyningsindustrien – og dette er særdeles vigtigt – må heller ikke glemmes i alt dette. Forsyningsindustrien består af små og mellemstore virksomheder, hvor der skabes arbejdspladser og tænkes innovativt.

Men hvad kan EU gøre for at beskytte denne centrale branche? På det sidste plenarmøde foreslog rådsformanden, at centrale brancher skal beskyttes. Det var efter min opfattelse en god idé, fordi forslaget, hvis man konsekvent tænker det helt til ende, betyder en "Volkswagen-lov" for hele den europæiske bilindustri. Det ville med sikkerhed være et fornuftigt instrument. Kommissionen bekæmper dog i øjeblikket dette beskyttelsesinstrument. Jeg vil derfor godt spørge Kommissionen om, hvorvidt den til trods for krisen i bilindustrien vil fastholde sin modvilje, eller den på baggrund af krisen vil skifte mening?

**Sophia in 't Veld (ALDE).** – (NL) Fru formand! Det er sigende, at kommissæren for erhvervspolitik er her, men ikke kommissæren for konkurrence. Jeg har væsentlige forbehold omkring hjælp til bilindustrien. Godt nok er problemerne unægtelig meget alvorlige, men hvorfor skal vi støtte bilindustrien og ikke andre brancher? Problemerne er muligvis blevet forværret, men bestemt ikke forårsaget, af kreditstramningen, og statsstøtte bør ikke være en belønning for dårlig opførsel. Selv om EU-traktaten åbner op for støtte via redningspakker, bør vi ikke anvende skattepenge – som det immervæk er offentligheden, der betaler – til at holde skrantende brancher i live. Vi bør heller ikke glemme, at der allerede er gået enorme pengebeløb til at redde bilproducenterne i de senere år – ikke altid med succes, må jeg tilføje.

Selv om vi har et kortsigtet ansvar for de arbejdspladser, som står på spil, har vi også et langsigtet ansvar for at efterlade en sund økonomi, et sundt miljø og også sunde statsfinanser til fremtidens generationer. Jeg finder det lidt uretfærdigt, at der i årevis ikke har været nogen penge til pleje, uddannelse, børnepasning eller miljøet, og at vi nu bliver bedt om at pumpe milliarder i bilindustrien for at redde den fra katastrofe. Hvis der gives støtte, skal der være strenge betingelser for, hvad bilindustrien skal gøre til gengæld i form af omstrukturering, og dette skal kun gælde for fremtidsorienterede, miljøvenlige og innovative aktiviteter, for selv om man via statsstøtte helt klart kan redde nogle virksomheder, kan man også ruinere andre virksomheder som følge af konkurrenceforvridning.

**Jean-Paul Gauzès (PPE-DE).** – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er allerede blevet sagt flere gange før, at bilindustrien direkte eller indirekte står for 12 mio. arbejdspladser i EU. Det udgør 10 % af BNP i EU. Bilindustrien står i dag over for en alvorlig krise, idet det europæiske marked er faldet med ca. 15 %. Denne tilbagegang kan nå helt op på 17 % til 20 % i de sidste kvartaler i 2008.

Producenternes økonomiske resultater er for nedadgående. I den forbindelse er pengemangel den primære fare, som branchen står over for. Producenterne skærer derfor ned i produktionen og forsøger at reducere de strukturelle omkostninger. Arbejdspladserne bliver det første offer for krisen.

Som formanden for Rådet sagde, er der i lyset af denne krise brug for en samordnet reaktion fra EU's og medlemsstaternes side, navnlig fra de lande, der er direkte berørt. Den planlagte økonomiske støtte fra EIB er nødvendig.

Jeg støtter naturligvis forslaget fra formanden for Rådet. For det første skal vi støtte investeringerne, navnlig til design og udvikling af rene køretøjer og udvikling af hybrid- og el-køretøjer. Vi skal desuden støtte markedet

via økonomiske incitamenter til at forny bilerne på vejene. Som kommissæren nævnte, står gamle biler for en væsentlig del af den forurening, der kommer fra biler som helhed.

Vi skal imidlertid også indføre nogle stabile og ambitiøse, men realistiske rammebestemmelser. Målsætningerne om reduktion af CO<sub>2</sub>-emissionerne skal fastholdes, og producenterne har afsat – og afsætter fortsat – store beløb til dette, men realiteterne taler for, at man skal være tilbageholdende med sanktioner ved manglende opfyldelse af målsætningerne. Alt for voldsomme sanktioner ville tage livet af de almindelige producenter.

Vi må ikke glemme, at bilindustrien er den branche, der er hårdest ramt af miljøkrav.

Endelig vil det under de nuværende omstændigheder være til skade for producenterne at ødelægge den beskyttelse, der dækker de ydre karosseridele.

**Monica Giuntini (PSE).** – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg tror, at denne forhandling, vi har om en af de mest strategisk vigtige brancher i den europæiske økonomi, er helt på sin plads.

Den internationale økonomi bliver værre og værre, og de i forvejen negative forhold for bilindustrien i Italien og i Europa bliver også ringere. Ministeren henviste til dataene tidligere. Der har været et markant fald i salget på 5 % i 2008. Italien har oplevet et fald på over 18 % bare i oktober, hvilket er det værste tal for branchen i over ti år.

Dette er således en krise, som påvirker alle de vigtigste europæiske markeder, men jeg vil gerne understrege, at det ikke bare er bilproduktionssektoren, som oplever krisens virkninger, men hele forsyningskæden, idet de virksomheder, der specialiserer sig i fremstilling af bilkomponenter, påvirkes særlig negativt.

Som tidligere sagt rammer krisen hele branchen, og blot som et eksempel vil jeg nævne situationen i Italien på den toskanske kyst, hvor det i de sidste par måneder efter udflytning af nogle arbejdsgange har været nødvendigt i stort omfang at ty til de italienske lønmodtagernes garantifond for hundredvis af lønmodtagere og til afskedigelse af ansatte, der arbejder på midlertidige kontrakter. Et eksempel ud af mange kan give os en idé om, hvor yderst alvorlig situationen er, og det er Delfi-koncernen, hvis ansatte har været henvist til garantifonden i to et halvt år. Der er brug for omgående foranstaltninger med henblik på at omplacere dem, begyndende med den indsats, der er iværksat af de lokale myndigheder.

Det står imidlertid nu klart, at de nationale, regionale og lokale institutioner til dels er magtesløse, og der dermed er behov for et stærkt engagement og nogle tiltag fra EU's side, herunder at man konfronterer de multinationale selskaber med spørgsmålet om udflytninger og således behovet for i hele Europa at træffe foranstaltninger, der er udviklet til at inddæmme denne krise, for at undgå de sociale og beskæftigelsesmæssige indvirkninger.

**Gianluca Susta (ALDE).** – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Finanskrisen lærer os, at vi bliver nødt til at gå tilbage til realøkonomien, og vi bliver således nødt til at hjælpe den europæiske fremstillingsindustri med at komme på fode igen, navnlig i en tid, hvor USA under Barack Obamas ledelse forbereder sig på i en vis grad at ændre de økonomiske relationer globalt set.

Der skal ikke være tale om statsstøtte, men vi bør styrke vores fremstillingsindustri på tre områder: Genbrug, som bør opfattes på samme måde i hele Europa, genpositionering af fremstillingssektoren med fokus på innovative områder og tilvejebringelse af information til forbrugerne og væsentlige tiltag inden for Verdenshandelsorganisationen med henblik på at genskabe balancen vedrørende toldbarrierer, først og fremmest i relationerne mellem EU og Det Fjerne Østen.

Vi må desuden ikke glemme investeringer i forskning i denne branche og også i storstilede infrastrukturprojekter, både konkrete og abstrakte. Der skal være nogle fair spilleregler i hele verden. Spillereglerne er nu ved at blive ændret, og vi bliver nødt til at anvende konklusionerne fra G20-mødet for at komme tilbage til et jævnbrydigt udgangspunkt.

**Gunnar Hökmark (PPE-DE).** – (SV) Fru formand! Det er arbejdspladserne rundt omkring i Europa, der er det vigtige nu. Det, vi ser i bilindustrien, er en erhvervsmæssig udfordring, der også er karakteristisk for andre dele af den europæiske økonomi. Det, der ikke må ske nu, er, at vi får en situation, hvor statsstøtte underminerer beskæftigelsen i virksomheder i det ene land, men fremmer den i det andet. Vi kan ikke have statsstøtte, som er til skade for industrien i ét område og til gavn i et andet område, fordi det vil føre til arbejdsløshed og tab af arbejdspladser, som gradvis ville sprede sig til hele Europa. Vi kan ikke have statsstøtte, som gør det sværere for levedygtige virksomheder og holder de virksomheder i gang, som ikke længere selv

kan overleve. Problemet i bilindustrien er langsigtet, hvilket vi har set mere tydeligt i denne finanskrise, men vi har rundt om i verden i lang tid set store tab og vigende efterspørgsel samt overkapacitet.

Det er først og fremmest nu vigtigt at sikre, at der er efterspørgsel i Europa. Dette indebærer skattnedsættelser for at sætte de europæiske husholdninger i stand til at efterspørge de produkter, som er produceret i EU. Det indebærer, at vi sikrer, at den europæiske industri område for område kan være førende, når det gælder teknologi og udvikling samt også på miljø- og energiområdet. Det er der, fokusområdet for den offentlige indsats skal være.

Men det indebærer også, at der skal åbnes for, at den europæiske bilindustri kan være en global aktør. Dette indebærer, at vi sikrer, at vi kan få en åben frihandel, hvor den europæiske bilindustri har adgang til verdensmarkederne. Det er derfor vigtigt at huske på, at de kræfter, som i dag lægger hindringer i vejen for frihandel og fremskridt i Doharunden, faktisk mindsker den europæiske bilindustri muligheder for at vokse på de store fremtidige markeder.

**Patrizia Toia (ALDE).** – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Stillet over for den yderst alvorlige krise, der påvirker bilbranchen lige fra USA til vores kontinent, står EU over for et meget klart valg. Vi kan enten forblive inaktive og observere dette totale sammenbrud i efterspørgslen og produktionen, hvis virkninger vi oven i købet ikke kan beregne i dag, i påkaldelse af en abstrakt sammenhæng med en teoretisk markedsliberalistisk model, hvor man fuldt ud underkaster sig konkurrencen, som en række røster har opfordret til her i dag, eller vi kan påtage os et ansvar og få ordentlig styr på situationen.

Vi har valgt den anden mulighed, og vi opfordrer Kommissionen og Rådet til at udvise beslutsomhed og fasthed. Vi glædede os over det, kommissær Verheugen sagde, og vi håber ikke, at nogen af hans kolleger holder for meget igen over for hans fasthed. Dette er en exceptionel situation og kræver således en exceptionel reaktion.

På den anden side har finanskrisen vist os en række tiltag fra politiske og økonomiske myndigheder, der har truffet nogle valg med hensyn til adfærd og investering af offentlige midler, hvilket indtil for få måneder siden ville have været utænkeligt. Vores tiltag skal dog – og jeg er lige straks færdig – være selektive, kombinere strategi med omgående handling og skal både via mere fordelagtige lån og fremme af efterspørgslen tilskynde til en selektiv genpositionering hen imod en mere bæredygtig produktion set ud fra et miljøsynspunkt.

**Martin Callanan (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Europas bilindustri har efter min opfattelse udvist bemærkelsesværdig fleksibilitet i de sidste par år til trods for nogle yderst barske økonomiske betingelser og en sand syndflod af EU-lovgivning. Vores bilproducenter er førende i verden med hensyn til miljøbevidsthed, tekniske standarder og innovation. Det er en rekord, der fortjener at blive støttet og ikke undermineret. Jeg er især stolt over Det Forenede Kongeriges bilindustri, og jeg vil gerne have lov til at gøre lidt reklame for min lokale Nissanfabrik – den mest produktive bilfabrik i Europa – der ligger i min hjemegn i det nordøstlige England.

Ingen vil bestride betydningen af miljøbeskyttelse, men jeg er særdeles bekymret for, at vi i vores iver efter at bevise vores grønne fortræffeligheder nogle gange risikerer at ødelægge en særdeles vigtig og succesfuld branche. Vi ser allerede et markant fald i salget i Det Forenede Kongerige. Salget i sidste måned faldt med 23 %. Frem for at pålægge branchen en meget stram og uflexibel tidsplan for ændringer, skal vi søge at støtte branchen og give den et incitament til at foretage de ændringer, som er nødvendige for at kunne overleve i fremtiden. Hvis bilindustrien har vores politiske opbakning – og der også er politisk opbakning til leverandør- og komponentbranchen – kan vi hjælpe med at komme igennem denne vanskelige periode.

Kommissionen vil forhåbentlig være yderst årvågen, for så vidt angår medlemsstater, som rykker grænserne med hensyn til statsstøtte til bilproducenterne. I Storbritannien har vi en meget lang og en meget forfæjlet historie vedrørende statsstøtte til bilindustrien. Det lykkedes os at slippe ud af det i 1980'erne. Vi kommer forhåbentlig ikke i den situation igen, for hvis vi hælder offentlige midler i bilindustrien, hvad så med byggeindustrien, anlægsindustrien og fødevarerindustrien? Alle brancher har det svært for tiden, og vi skal være yderst forsigtige med pengene fra de hårdt pressede skatteydere for at sikre, at vi ikke igen kaster for mange penge efter bilindustrien. Dette virkede ikke før i tiden og vil ikke virke i fremtiden. Kommissionen vil forhåbentlig være særdeles årvågen med hensyn til at holde øje med vildfarne medlemsstater, som kunne føle sig fristet til at følge denne forfæjlede kurs.

**Ivo Belet (PPE-DE).** – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som tidligere nævnt er bilindustrien en meget afgørende branche. Det er faktisk den vigtigste branche i den europæiske økonomi, idet den direkte eller indirekte beskæftiger 12 mio. mennesker. Dette er et enormt tal. Jeg mener derfor, at

billige lån til denne centrale branche er mere end berettiget, men disse friske midler skal naturligvis anbringes i nye, miljøvenlige teknologier. Vi kan forvente, at de europæiske bilproducenter i endnu større omfang vil gøre fælles sag, når det drejer sig om at udvikle disse nye teknologier, f.eks. at producere økonomisk overkommelige, højeffektive batterier til elektriske biler.

Vi må desuden erkende, at Europa selv også har stået for sin del af fejltagelserne. Vi har muligvis investeret for voldsomt i brintteknologien, hvorimod vi nu på meget kort sigt har brug for økonomiske, elektriske hybridmotorer. Vi skal derfor muligvis justere vores prioritetsområder og projekter, navnlig i forbindelse med det syvende rammeprogram for forskning og udvikling. Det skal være vores ambition – og hvorfor ikke faktisk – at få alle nye biler i Europa til at køre på elektricitet, det være sig hybridbiler eller ej, inden 2020. Hvorfor skulle dette ikke være muligt? For at opnå dette har vi brug for en hurtig overgang, hvilket vil sige, at vi desuden skal investere i oplæring af de pågældende arbejdstagere. Vi regner med, at kommissæren er enig i, at støtte til oplæring af arbejdstagere er en fremtidsorienteret og berettiget investering, og at det bliver betragtet som sådan. Forskellige producenter, herunder Ford i Genk og Opel i Antwerpen, investerer desuden i forvejen og gør en enorm indsats, bl.a. for de sårbare grupper på arbejdsmarkedet. Det er efter min mening velbegrundet yderligere at tilskynde til og belønne denne type politik.

Endelig er den CO<sub>2</sub>-lovgivning, vi godkender inden for de næste par uger, den perfekte lejlighed til at sætte overliggeren højt. Kriser skaber uvægerligt nye muligheder. Vi skal nu gøre en kombineret indsats for at skabe den næste generation af biler. Hvis vi holder ud nu, vil EU dominere dette marked i de kommende årtier, og derfor kommer jeg med denne appel til de europæiske producenter om at komme ud af skyttegravene og gå i offensiven.

**Pierre Pribetich (PSE).** – (FR) Fru formand! Hvilken strategi skal vi følge for at komme igennem krisen? Vi sidder lige nu med fakta foran os. Krisen påvirker samtlige producenter, og der er en afsmittende virkning, som rammer de 12 mio. europæiske borgere, der arbejder i bilindustrien.

Vi skal først og fremmest tænke på disse arbejdstagere og deres familier og prioritere det højt at beskytte dem ved at besvare det vanskelige spørgsmål om, hvilken strategi, der er brug for med henblik på at komme igennem krisen.

En hurtig og effektiv forenet og struktureret industripolitik på mellemlang og lang sigt, en "ny bilaftale", en samordnet reaktion fra medlemsstaternes og EU's side, som passer til situationen.

Jeg hører her i Parlamentet de gamle dogmatiske synspunkter om bedaget liberalisme dukke op: ingen hjælp, ingen subsidier, men konkurrence, intet andet end konkurrence. Tiden er moden til regulering, til offentlig handling. Vi har derfor brug for en ny bilaftale, en ambitiøs og intelligent plan for bilindustrien, først og fremmest for at redde arbejdspladser og udvikle beskæftigelsesmuligheder i Europa, og med støtte til oplæringsprojekter. Derefter skal der sættes skub i disse virksomheders teknologiske udvikling mod rene og intelligente køretøjer med en resolut holdning om, at efterspørgslen skal i gang igen ved at gøre udskiftningen af gamle biler, som forureningsmæssigt er store syndere, enklere via etablering af en EU-miljøbonus.

Man bør fra europæisk side kort sagt handle og ikke undlade at reagere. EU skal handle og ikke forholde sig tavs og intet foretage sig. Vi skal handle og handle klogt med henblik på at understøtte denne forandring.

**Dumitru Oprea (PPE-DE).** – (RO) Fru formand! Vi lever i en verden, hvor vi er gået fra at bevæge os rundt ved hjælp af én hest pr. person til at bevæge os rundt med snesevis eller hundredvis af hestekræfter. I de fleste 4- og 5-personers-biler er der kun én person i mere end 75 % af tiden. Bilerne har brugt 7,5 l brændstof pr. 100 km i over 100 år. De største problemer, menneskeheden står over for, er problemer i forbindelse med vores adfærd og forureningen. Vi bliver derfor nødt til at tænke på og anvende bilerne på en anden måde. De skal være meget mindre, helt sikre, grønne, kun bruge nogle få liter pr. 100 km og kunne købes til priser, som vil gøre det muligt fremover at regulere menneskets adfærd.

**Ieke van den Burg (PSE).** – (NL) Fru formand! Efter fortjent kritik af bilindustrien og af den måde, hvorpå Kommissionen har ageret, har vi intet andet valg end at rette vores opmærksomhed på bilindustrien, fordi den ligesom boligbyggeriet står over for en markant tilbagegang. Alle alarmklokker ringer, så vi må handle tidnok, kortsigtet og målrettet.

Jeg vil gerne understrege tre ting, og dette vedrører ikke alene de større bilproducenter, men også leverandørerne og finansieringsselskaberne. Omstruktureringsøvelsen skal fokusere på renere, mere økonomiske biler, og visse aspekter vil skulle samordnes på EU-plan. Vi skal søge at afholde medlemsstaterne fra at tage sagen i egen hånd, hvilket kunne forværre problemerne i nabolandene. Dette er især vigtigt for

leverandørerne, fordi de arbejder på tværs af grænserne. De driver forretning inden for det indre marked og bør kunne nyde godt af foranstaltningerne på lige fod med andre og ikke blot på nationalt plan. Kommissionen skal nøje kontrollere, at der er lige vilkår for alle. Jeg støtter som sådan den rolle, Generaldirektoratet for Konkurrence er blevet tildelt i den forbindelse.

**Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE).** – (FR) Fru formand! Efter at vi har betalt for at redde bankerne, skal vi nu redde bilindustrien og naturligvis atter med offentlige midler. I mere end ti år har vi imidlertid advaret bilindustrien om CO<sub>2</sub>-emissionernes konsekvenser for folkesundheden. I mere end ti år har vi opfordret branchen til at producere rene biler. I mere end ti år har man vendt det døve øre til og strittet imod sammen med bilindustriens magtfulde lobbyorganisation. Industrien har holdt igen med enhver form for udvikling. For nylig var den – og det ved kommissæren jo fuldt ud – i Parlamentet afvisende over for "CARS 21" for at undgå at få emissionerne ned på under 130 g.

Men efter at have tjent styrtende med penge, som blev ikke er blevet geninvesteret i industriel omstrukturering, er finanskrisen blevet en god undskyldning for at anmode om offentlig støtte og fyre arbejdstagere i flæng. Skal forbrugerne narres endnu en gang? Forbrugerne kommer faktisk til at betale, således at der kan komme en ren bil på markedet uden nogen garanti for, at den vil være billigere, præcis som i den nuværende situation.

Bilindustrien må derfor se sig om efter et andet sted, når den vil undgå konkurser i fremtiden, for vi skal forberede os på den tidsalder, hvor bilen er blevet udfaset.

**Kurt Joachim Lauk (PPE-DE).** – (DE) Fru formand! Først og fremmest må vi konstatere, at de markeder i Europa, der i mindst grad har været udsat for totalt sammenbrud, har nogle klare reguleringsmæssige rammer for lovgivning om beskattningen af CO<sub>2</sub> og nogle klare reguleringsmæssige rammer med hensyn til, hvad der forventes af bilproducenter. Hvis det skulle lykkes for formandskabet under hr. Jouyet at forpligte medlemsstaterne til at skabe klare reguleringsmæssige rammer så hurtigt som muligt, ville endog forbrugerne genvinde tilliden. Det ville være den bedst mulige støtte til bilindustrien.

Der er noget andet, vi bør gøre. Vi bør ikke på nuværende tidspunkt tale om subsidier for flere milliarder euro, samtidig med at vi truer bilindustrien med bøder på flere milliarder euro, hvis målene ikke bliver opfyldt. Det giver ingen mening. Det giver anledning til en masse usikkerhed og gør køretøjerne dyrere for forbrugerne. Vi er nødt til gribe sagen anderledes an, udstikke en vision og meddele, at 20, 25 eller 30 % af bilerne inden udgangen af 2020'erne skal være emissionsfrie. Det ville sætte gang i innovationen og bringe den i fokus, samtidig med at forbrugerne også fik klarhed om fremtidsstrategien for bilindustrien i Europa.

**Inés Ayala Sender (PSE).** – (ES) Fru formand! I den aktuelle krisesituation skal den beundringsværdige indsats, som det franske formandskab og kommissæren for industri, hr. Verheugen, har ydet, roses. Der er imidlertid brug for mere – og snarest muligt. Og kommissærerne for hhv. industri og konkurrence er også nødt til at tale i samklang med hinanden.

Bilindustrien, hvilket vil sige producenter, støttevirksomheder, distributører og finansieringsselskaber, har brug for en akut og dristig mangesidig hjælpeplan. Folk vil ikke have forståelse for beskedenhed og tilbageholdenhed, når der træffes afgørelser om den hjælp, der er brug for med henblik på at støtte bilindustrien, i lyset af den direkte og højkvalitative massebeskæftigelse, den står for, navnlig i sammenligning med den ihærdighed, der er lagt for dagen i forbindelse med hjælp til finanssektoren, hvor selv de alvorligste fejl er blevet set på med milde øjne.

Arbejderne på Opelfabrikken i Figueruelas uden for Zaragoza, der har hjulpet og støttet deres virksomhed i Spanien og Tyskland med henblik på fremtiden, vil ikke kunne forstå det, og det vil den lokale regering i Aragonien eller den spanske regering, som anvender alle deres investeringsressourcer og håber på samarbejde og lederskab fra EU's side, heller ikke.

Vi har brug for en hurtig og dristig plan, som hurtigt vil bidrage til at få udskiftet den europæiske bilpark med sikrere og renere køretøjer. Vi har brug for en europæisk "Plan Renove" eller udskiftningsordning med start i december, som vil sætte gang i alt lige fra direkte investeringer til forbrug.

De europæiske bilproducenter samt støttevirksomhederne, distributørerne og finansieringsselskaberne har også brug for hjælp og garantier. En hurtig, ukompliceret og logisk aftale om biler og emissioner ville også være nyttig.

**Gabriele Albertini (PPE-DE).** – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Hr. Juncker, formand for Eurogruppen og premierminister i Luxembourg, har anført, at vi på baggrund af den redningsplan, som USA

har bekendtgjort, har brug for en europæisk strategi for at redde bilindustrien. Jeg er fuldstændig enig i det, der er blevet sagt, og jeg håber, det vil ske.

På det næste møde mellem medlemsstaternes finansministre vil Den Europæiske Investeringsbank foreslå en stigning i udlånsvolumenet på 20 og 30 % i hhv. 2009 og 2010, hvilket vil sige 10-15 mia. EUR pr. år til bilindustrien, og denne beslutning kommer på et særdeles godt tidspunkt. I en række medlemsstater har man allerede iværksat selvstændige tiltag. F.eks. har den tyske regering tidligere på måneden fremsat en hjælpeplan til genopretning af økonomien, hvor det er tanken at skabe nye investeringer til et beløb på 50 mia. EUR i det kommende år. Bilindustrien er blandt de centrale brancher, der er omfattet af planen.

Jeg håber, Kommissionen vil gøre det samme og handle som en samlet enhed. Hjælp til branchen skal investeres inden for EU og skal derfor gå til virksomheder, som ikke udflytter deres produktionsaktiviteter. Enhver beslutning om at yde hjælp til virksomheder er omstændighederne taget i betragtning yderst velkommen, og hovedformålet bør være at støtte beskæftigelsen og stimulere investeringerne i selve Europa.

**Dorette Corbey (PSE).** – (NL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg er faktisk enig i de bemærkninger, fru Harms kom med. Den støtte, der er nødvendig til bilindustrien, er helt klart udtryk for en fejlslagen industripolitik. Man har i årevis talt om behovet for at forberede bilindustrien på det 21. århundrede, hvilket man i sidste ende ikke gjorde. Igen og igen har bilindustrien vendt det døve øre til opfordringerne om renere og mere økonomiske biler. Men når alt kommer til alt, er der ikke sket noget. Bilindustrien har intet innovativt gjort med hensyn til at producere biler med lavere CO<sub>2</sub>-emission, og der er stadig lobbygrupper, som forøger at få lempet CO<sub>2</sub>-kravene til bilindustrien, hvilket er både synd og skam.

Spørgsmålet er, hvordan vi nu kommer videre. Jeg tror, vi kan fortsætte med at støtte bilindustrien, men at dette skal sammenkædes med meget strenge krav, og at der kun skal gives reel støtte til elektriske biler, et helt program rettet mod at gøre bilindustriens overgang til elbiler mulig, og naturligvis til omskoling af arbejdstagerne. Det er trods alt meget vigtigt, at arbejdstagerne i bilindustrien har en fremtid. Dem må vi aldrig glemme.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle talerne. Det er en meget udbytterig forhandling om en vigtig sag, og jeg har ligesom formandskabet den samme fornemmelse, som er blevet udtrykt af de fleste parlamentsmedlemmer, nemlig at det er helt og aldeles afgørende, at vi påtager os det fulde ansvar for at leve op denne exceptionelle situation, som rammer en af vores centrale industrigræne. Ifølge tallene er der som påpeget 12 mio. arbejdspladser på spil i EU, og en hel branche er ramt af finanskrisen på grund af ringere adgang til den forbrugerkredit, der kendetegner branchen.

Det er desuden en branche, der må se hidtil usete miljømæssige udfordringer i øjnene. Ét er, at man kommer lidt bagefter, men noget andet er, hvis man ikke genvinder det tabte terræn netop nu, hvor vi også er engageret i at vedtage energi- og klimapakken, som er svaret på en af de store udfordringer, EU kommer til at stå over for.

Dette er således en exceptionel situation, og EU's reaktion skal for formandskabets vedkommende passe til disse udfordringer. Ved denne reaktion skal man tage hensyn til tre faktorer.

For det første må man se på, hvad vores partnere i andre lande gør. Vi skal bevare denne europæiske branches konkurrenceevne. For det andet skal vi holde fast i de væsentlige målsætninger i EU, og Kommissionens forslag skal således fremme gennemførelsen af energi- og klimapakken velkendte målsætninger. Vedrørende køretøjers CO<sub>2</sub>-emissioner tror jeg, vi er tæt på en aftale, og at den er inden for rækkevidde i forbindelse med de procedurer, der involverer Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

For det tredje skal vi også respektere integriteten af det indre marked. Gennemsigtighed og ligebehandling og samordning er helt afgørende, men dette udelukker på ingen måde, når der er specielle situationer som den, vi oplever i øjeblikket, midlertidig målrettet støtte, der beslutes og tildeles på baggrund af forpligtelser, som også indgås af bilindustrien.

Jeg noterer mig principperne for de af kommissær Verheugen foreslåede tiltag, der efter min mening er gode initiativer, og som formandskabet støtter, enten via lån fra Den Europæiske Investeringsbank for de fleste væsentlige miljøinvesteringers vedkommende eller via skatteincitamenter med henblik på at gøre efterspørgslen efter biler mere forenelig med miljøkrav, at forny den aldrende bilpark på vejene og således bevæge sig yderligere væk fra miljøkravene, at reducere prisen på motorkøretøjer, hvilket tilsyneladende også er en vigtig målsætning, og at bevæge sig mere i retning af køretøjer, som er mere økonomiske. Endelig er det i kritesituationer efter min mening også vigtigt at udvikle offentlige garantier i denne branche.



Jeg mener også, vi er nødt til at indføre incitamenter til udvikling af oplærings- og i visse tilfælde omskolingsprogrammer, idet vi i de kommende uger og i de første par måneder af 2009 desværre kan forvente at se en endnu vanskeligere situation.

Alt det, der foreslås af kommissær Verheugen, er efter min opfattelse tilsyneladende et skridt i den rigtige retning, og vi vil støtte ham. Det er nu et spørgsmål om tid. Vi skal agere hurtigt, og jeg synes også godt om hr. Goebbels idé om stabile og offensive europæiske rammer med hensyn til at bevare konkurrenceevnen for denne vitale branche.

**Günter Verheugen**, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg synes, det er en skam, at fru Harms ikke længere er til stede. Efter et så utraditionelt angreb – som rykkede grænserne for ærekrænkelser – ville det have været fair at give mig mulighed for at give hende et svar. Jeg vil nu gøre det skriftligt. På Kommissionens vegne afviser jeg dog på det kraftigste fru Harms's påstande, både hvad stil og substans angår.

(Bifald)

Det er uacceptabelt.

Vedrørende selve sagens kerne er det ikke sådan, at bilindustrien konstant skal have livreddende medicin. Ved en række af indgrebene fik man det indtryk, at det her drejer sig om en branche, der enten er afhængig af eller anmoder om subsidier. Der udbetales ingen subsidier til den europæiske bilindustri, og den har heller ikke anmodet om nogen. Hele vores industripolitik er naturligvis baseret på idéen om, at vi gerne vil være uafhængige af subsidier.

Det eneste tilgængelige instrument er lavtforrentede kreditter fra Den Europæiske Investeringsbank. Lad mig imidlertid gøre det klart, hvad det nøjagtigt indebærer – disse kreditter er til en rentesats, som måske ligger ca. 1 % under markedets standardsatser. Dette er nødvendigt for at kunne finansiere de investeringer, som f.eks. Parlamentet som europæisk lovgiver kræver af bilproducenterne, dvs. investeringer i moderne, miljøvenlige teknologier. Dette er grunden til, at Den Europæiske Investeringsbank gør det, og ikke kun for den europæiske bilindustri skyld. Man har her i Parlamentet kunnet få det indtryk, at bilindustrien er den eneste branche i EU, der kan gøre brug af denne kreditfacilitet fra Den Europæiske Investeringsbank. Nej, det er ikke tilfældet. Denne facilitet omfatter alle brancher og er således overhovedet ikke specifikt rettet mod bilindustrien. Jeg vil bede alle om straks at holde op med her i Parlamentet at give indtryk af, at den europæiske bilindustri er en forarmet branche, der klarer sig på livreddende medicin fra staten. Branchen får ikke nogen livreddende medicin, og det har den heller ikke brug for, fordi den med hensyn til teknisk stade og konkurrenceevne helt klart er den bilindustri i verden, der klarer sig bedst. Jeg er absolut overbevist om, at det fortsat vil blive ved med at være sådan.

Vi har i årevis – sammen med branchen og med videnskabelige kredse – arbejdet på at udvikle de moderne fremtidsteknologier. I forbindelse med det syvende rammeprogram bruger vi en masse penge på dette område, og det har vi gjort i en årrække. Vi arbejder intenst for at sikre, at rammebetingelserne for denne branche er stabile. Det var den første erhvervssektor, for hvilken vi udviklede en sektorpolitik af denne karakter overhovedet, og grunden var præcis, at vi i god tid forudså de fremtidsproblemer, som denne branche ville komme til at stå over for.

Vedrørende Opel vil jeg gerne gentage, at det er en helt exceptionel og ekstraordinær situation, der intet har med selskabets virksomhedspolitik som sådan at gøre. Dette er udelukkende konsekvensen af problemer, der begyndte i USA, og som har en indvirkning på Europa, og hvor vi er nødt til at finde et svar.

Og lige et sidste punkt – hr. Groote talte om et emne, der interesserede ham specielt, nemlig "Volkswagen-loven". Jeg er ikke af den overbevisning, at det ville være nogen god idé at iværksætte et europæisk initiativ med det formål at etablere tilsvarende lovpligtige bestemmelser for alle europæiske bilproducenter. Og der er næppe nogen som helst andre, som vil være enige med ham i denne idé. Til hr. Groote kan jeg sige, at Kommissionen ikke, så vidt jeg ved, har ændret sin holdning på dette område. Det kan dog forventes, at der snart træffes afgørelse.

**Formanden.** – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted kl. 11.30.

**Skriftlige erklæringer (artikel 142)**

**Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI)** Verdens bilindustri er løbet ind i vanskeligheder, selv om det ikke gælder alle fabrikker. Porsche har fundet en ny måde, hvorpå man kan tjene penge, og det er at tegne optioner om at købe aktier i Volkswagen. Det er dog ikke nogen løsning på hverken VW's eller de andre bilfabrikkers problemer.

Bankkrisen har medført en bilkrise. I en økonomi, som luften er gået ud af, har folk ikke råd til at købe nye biler eller det brændstof, de skal køre på. Den Europæiske Investeringsbank ønsker at redde bilindustrien i EU's navn, men vi er nødt til at genoverveje, om verden får brug for al den kapacitet, der i dag anvendes til fremstilling af biler. Hvis EIB-lånene gik til ny energi- og miljøteknologi, ville det med større held opfylde verdens reelle behov på nuværende tidspunkt. De lette penge, forbrugere har brugt til at købe nye biler for i de senere år, er borte, og de kommer ikke tilbage.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO)** Bilindustrien er en af de drivende kræfter i den europæiske økonomi. Der fremstilles ca. 300 000 biler og 300 000 vare- og passagerkøretøjer om året i Europa. Vejtransport står for 72 % af alle de emissioner, transportaktiviteter genererer, men tiden er nu kommet til at genbekræfte bilindustriens betydning ud fra et økonomisk og socialt perspektiv.

Finanskriser og økonomisk recession har en alvorlig indvirkning på bilindustrien, som direkte og indirekte sikrer mere end 15 mio. arbejdspladser. 2012 vil være et afgørende år for Europas bilindustri, idet der vil blive indført nye krav vedrørende brændstofkvalitet, restriktioner vedrørende forurenende emissioner, typecertificering og trafikantsikkerhed.

For at gøre vores vejtrafik grønnere er det hensigten på EU-plan at indføre en bonusordning for grønnere køretøjer og straffe dem, som forurener mere. "Energi- og klimapakken" vil derfor blive et af midler, der er rettet mod at fremme efterspørgslen efter grønnere og sikrere køretøjer.

Det sociale Europa bygger på økonomisk udvikling og i lige så stor udstrækning på sociale værdier. Den europæiske bilindustri skal støttes som reaktion på de nye udfordringer, således at de eksisterende arbejdspladser kan bevares, og branchen fortsat kan være konkurrencedygtig.

(Mødet udsat kl. 11.25 og genoptaget kl. 11.35)

**FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT**

*Næstformand*

## **5. Afstemningstid**

**Formanden.** – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

**5.1. Fællesskabsstatistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø (A6-0425/2008, Karin Scheele) (afstemning)**

**5.2. Krav til visse selskaber om offentliggørelse og oversættelse (A6-0400/2008, Piia-Noora Kauppi) (afstemning)**

**5.3. Europæisk statistik (A6-0349/2008, Andreas Schwab) (afstemning)**

**5.4. Den fælles landbrugspolitik's støtteordninger for landbrugere (A6-0402/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (afstemning)**

(Mødet udsat kl. 12.00 på grund af det højtidelige møde og genoptaget kl. 12.30)

**FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING***Formand***6. Højtideligt møde – Sir Jonathan Sacks**

**Formanden.** – (DE) Overrabbiner Sacks, Lady Sacks, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er en stor ære og fornøjelse at byde overrabbineren for De Forenede Jødiske Menigheder i Commonwealth og hans kone velkommen til Europa-Parlamentet i Strasbourg til dette højtidelige møde som led i det europæiske år for interkulturel dialog 2008. Hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet, Sir Jonathan!

*(Bifald)*

Som vores første gæst i dette år for interkulturel dialog holdt stormuftien af Syrien, sheik Ahmad Badr Al-Din Hassoun, en tale ved vores plenarmøde. I årets løb har vi også haft lejlighed til at lytte til en tale af den økumeniske patriark af Konstantinopel, Bartholomæus I. Med overrabbinerens tale i dag vil vi have hørt indlæg fra repræsentanter for jødedommen, kristendommen og islam.

Hver af disse religioner har ydet sit eget specielle bidrag til at forme det, som samfundet i Europa i dag er blevet til, og det, der adskiller det fra andre samfund. Det samme gælder for humanismen og oplysningstiden. Selv om vi lever i verdslige samfund, hvor der er en klar adskillelse mellem kirke og stat, er det passende på behørig vis at anerkende den positive rolle, som organiseret religionsudøvelse spiller i vores samfund.

Dette vedrører ikke alene det fysiske bidrag på områder som f.eks. uddannelse samt sundheds- og socialtjenester, men ligeledes i samme omfang udviklingen af vores etiske bevidsthed og formningen af vores værdier. EU er et værdibaseret samfund, og de mest grundlæggende af disse værdier er hvert menneskes inhærente værdighed.

Overrabbineren er en velkendt og fremragende forfatter og professor, en uovertruffen lærd mand og en verdens førende repræsentanter for den jødiske tro. Overrabbineren har ofte skrevet og talt om den fare, en genopblomstring af antisemitismen udgør for vores samfund.

I sidste uge afholdt vi i Europa-Parlamentet i Bruxelles en helt speciel højtidelighed, som vi arrangerede i fællesskab med Den Europæiske Jødiske Kongres for at mindes 70-års-dagen for krystalnatten. Ved den lejlighed påpegede jeg, at vi i EU bærer et ansvar for og har en forpligtelse til helt og aldeles og uden eftergivenhed at modstå alle former for ekstremisme, racisme, fremmedhad og antisemitisme og at forsvare demokratiet, beskyttelsen af menneskerettighederne og den humane værdighed på hele kloden.

I overrabbinerens bog "The Dignity of Difference" ("Værdigheden ved at være forskellige") – og med dette punkt vil jeg slutte – som blev skrevet et år efter de forfærdelige begivenheder den 11. september 2001, har han taget et af de mest grundlæggende spørgsmål i vore dage op, nemlig om vi alle kan leve sammen i fred og fordragelighed, og hvordan vi i givet fald gør det. Det er mig nu en stor fornøjelse og ære at bede overrabbineren for De Forenede Jødiske Menigheder i Commonwealth om at tale.

*(Bifald)*

**Sir Jonathan Sacks, overrabbiner for De Forenede Jødiske Menigheder i Commonwealth.** – (EN) Hr. formand, medlemmer af Europa-Parlamentet! Jeg siger mange tak for det privilegium, det er at tale til Dem i dag, og en endnu større tak for at have iværksat dette absolut nødvendige initiativ med sigte på interkulturel dialog. Jeg hylder Dem alle, men navnlig Deres visionære, kloge og yderst humane formand, Hans-Gert Pöttering. Lad mig – i det, der i dag forhåbentlig vil blive mit eneste brud på adskillelsen mellem kirke og stat, religion og politik – bede om Guds velsignelse over Dem alle og alt det, De gør.

Jeg tager ordet som en jøde, der kommer fra en af de ældste fortsatte kulturelle tilstedeværelser i Europa. Jeg vil gerne begynde med at minde om, at den europæiske civilisation blev født for 2 000 år siden i en dialog, en dialog mellem de to største kulturer i antikken, nemlig det gamle Grækenland og det bibelske Israel – Athen og Jerusalem. De blev bragt sammen af kristendommen, hvis religion kom fra Israel, men hvis hellige tekster var skrevet på græsk, og det udgjorde den grundlæggende dialog for Europa. Og nogle af de største øjeblikke i den europæiske historie i de mellemliggende 2 000 år var resultatet af denne dialog. Jeg vil blot nævne tre eksempler.

Det første fandt sted mellem det 10. og 13. århundrede i al-Andalus i den store kulturelle bevægelse, som blev iværksat af umayyaderne i Spanien. Det begyndte med en islamisk dialog fra tænkere som Averroës

med den filosofiske arv fra Platon og Aristoteles. Den islamiske dialog inspirerede jødiske tænkere som Moses Maimonides, og den jødiske dialog inspirerede kristne tænkere, hvoraf Aquinas er den mest kendte.

Det andet store øjeblik for interkulturel dialog fandt sted i begyndelsen af den italienske renæssancetid, hvor en ung kristen intellektuel, Pico della Mirandola, rejste til Padova, hvor han mødte en jødisk lærd mand, rabbiner Elijah Delmedigo, der gav ham undervisning i den hebræiske Bibel, Talmud og Kabbalah på originalsproget. Denne dialog affødte den mest berømte erklæring vedrørende renæssancens værdier: Picos "Om menneskets værdighed".

Det tredje og mest slående øjeblik af dem alle har været dialogen mellem kristne og jøder efter holocaust, inspireret af Martin Bubers filosofi om dialog og af Det andet Vatikankoncil og Nostra Aetate. Resultatet har været, at jøderne og de kristne efter næsten 2 000 års fremmedgørelse og tragedie i dag mødes i gensidig respekt som venner.

Men jeg vil gerne sige mere end dette. Når jeg læser den hebræiske Bibel, hører jeg lige fra begyndelsen Guds opfordring til dialog. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på to passager. Jeg er ikke helt sikker på, hvordan dette vil komme til at lyde i oversættelse, så jeg håber, at alle, der lytter til mig i oversættelse, får fat i meningen. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på to passager i de indledende kapitler i Bibelen, hvor meningen har været gået tabt i oversættelsen i 2 000 år.

Det første eksempel er, hvor Gud ser, at den første mand er isoleret og alene, og Han skaber kvinden. Og da manden for første gang ser kvinden, fremsiger han det første digt i Bibelen: "Nu har jeg fundet en knogle af min knogle, kød af mit kød. Hun skal hedde Aisha, kvinde, for hun blev taget af Aish, mand". Nu lyder dette vel som et meget enkelt digt. Det lyder endda temmelig nedladende, som om at manden var den første skabning, og kvinden blot var en eftertanke. Men den virkelige mening ligger i, at det bibelske hebræiske sprog har to ord for mand, ikke kun et. Det ene er Adam, og det andet er Aish.

Det, jeg lige læste op, er den første gang ordet "Aish" forekommer i Bibelen. Prøv at høre igen. "Hun skal hedde Aisha, kvinde, for hun blev taget af Aish". Manden bliver med andre ord nødt til at udtale navnet på sin kone, inden han kan sige sit eget navn. Jeg bliver nødt til at omtale "dig", inden jeg kan omtale "mig selv". Jeg bliver nødt til at anerkende den anden, inden jeg i virkeligheden kan forstå mig selv.

*(Kraftigt bifald)*

Dette er det første punkt, der er i Bibelen: Identitet bygger på dialog.

Det andet eksempel optræder kort tid efter i den første store tragedie, som overgår de første menneskebørn, Kain og Abel. Vi forventer broderkærlighed. I stedet er der søskenderivalisering og derefter mord, brodermord. Og det centrale punkt i denne historie i Første Mosebog, kapitel IV, er et vers, det er umuligt at oversætte, og i hver eneste engelske Bibel, jeg nogensinde har læst, er verset ikke oversat – det er omskrevet.

Jeg vil nu oversætte det bogstaveligt, og man vil forstå, hvorfor der ikke er nogen, som oversætter det på den måde. Bogstavelig talt betyder den hebræiske tekst følgende: "Og Kain sagde til Abel, og det kom til at ske, da de var ude på marken, at Kain gjorde oprør mod Abel og slog ham ihjel." Man kan straks forstå, hvorfor det ikke kan oversættes, fordi der står: "Og Kain sagde", men der står ikke, hvad han sagde. Sætningen er grammatisk forkert. Syntaksen er brudt. Og spørgsmålet er, hvorfor? Svaret er klart: Bibelen signalerer på den mest dramatiske måde, med en afbrudt sætning, hvordan konversationen brød sammen. Dialogen svigtede. Og hvad læser vi umiddelbart bagefter? "Og Kain gjorde oprør mod sin broder og slog ham ihjel". Eller sagt meget enkelt: Der hvor ordene slutter, begynder volden. Dialog er den eneste måde, hvorpå man kan besejre vores naturs værste enge.

*(Kraftigt bifald)*

Dialog er således vidne om det dobbelte aspekt ved alle menneskelige forhold, det være sig mellem personer eller mellem lande eller kulturer eller trosretninger. Vores fællestræk på den ene side og vores forskelligheder på den anden side. Hvad vi har til fælles, og hvad der unikt er vores.

Lad mig sige det så enkelt, jeg kan. Hvis vi var fuldstændig forskellige, ville vi ikke kunne kommunikere med hinanden, men hvis vi var helt ens, ville vi ikke have noget at sige hinanden.

*(Bifald)*

Og det er alt, hvad jeg vil sige om dialog, men alligevel vil jeg gerne tilføje, at dialog måske ikke altid helt er nok. For der var jo faktisk mellem slutningen af det 18. århundrede og 1933 dialog mellem jøder og tyskere,

præcis som der var dialog og endog venskab mellem hutuer og tutsier i Rwanda eller mellem serbere og kroater og muslimer i Bosnien og Kosovo. Dialog bringer os sammen, men den kan ikke altid holde os sammen, når andre kræfter driver os væk fra hinanden.

Jeg vil derfor gerne tilføje et andet ord, som har spillet en væsentlig rolle ved heling af opsplittede samfund. Ordet er "pagt". Det spillede en væsentlig rolle i europæisk politik i det 16. og 17. århundrede i Schweiz, Holland, Skotland og England. Pagt har været en del af den amerikanske kultur lige fra den spæde begyndelse til i dag, fra Mayflower Compact i 1620 til John Winthrops tale om bord på Arabella i 1631 og helt til dags dato. Jeg ved ikke, hvad Barack Obama vil sige i sin tiltrædelsestale, men han vil enten nævne eller hentyde til begrebet pagt.

Pagt er af en simpel grund naturligvis et centralt ord i den hebræiske Bibel. Det bibelske Israel blev nemlig dannet ud fra 12 forskellige stammer, der hver især havde insisteret på at beholde sin særskilte identitet.

Hvad er en pagt? En pagt er ikke en kontrakt. En kontrakt gælder i en begrænset periode, har et specifikt formål og indgås mellem to eller flere parter, der hver især søger deres eget bedste. En pagt har ingen udløbsdato og indgås af to eller flere parter, der mødes i en forpligtelse om loyalitet og tillid for sammen at opnå det, ingen af dem kan opnå alene. En kontrakt er ligesom en aftale; en pagt er ligesom et ægteskab. Kontrakter er på sin plads, når der er tale om markeder og staten, økonomi og politik, som begge er konkurrenceprægede områder. Pagter er på sin plads i familier, fællesskaber og velgørenhedsorganisationer, som alle er samarbejdsprægede områder. En kontrakt indgås mellem mig og dig – separate væsener – men en pagt handler om os – kollektivt samhörighedsforhold. En kontrakt handler om interesser; en pagt handler om identitet. Og på denne måde er der en helt afgørende forskel, hvilket ikke står tilstrækkelig klart i europæisk politik, mellem en social kontrakt og en social pagt. En social kontrakt skaber en stat; en social pagt skaber et samfund.

*(Bifald)*

Man kan have et samfund uden en stat – det er til tider sket i historien – men kan man have en stat uden et samfund, uden noget til at holde mennesker sammen? Jeg ved det ikke. Man kan holde mennesker sammen på mange forskellige måder: ved at bruge magt, ved at sprede frygt, ved at undertrykke kulturforskelle eller ved at forvente, at alle indordner sig. Men når man vælger at respektere integriteten af mange kulturer, når man hylder det, jeg kalder – som formanden mindede os om – værdigheden ved at være forskellige, når man hylder det, ja så har man brug for en pagt for at skabe et samfund.

En pagt genetablerer sproget til etablering af samarbejde i en verden præget af konkurrence. Den fokuserer på ansvar, ikke blot på rettigheder. Rettigheder er uhyre vigtige, men rettigheder skaber konflikter, som rettigheder ikke kan løse: retten til liv i forhold til retten til at vælge; min ret til frihed i forhold til din ret til respekt. Rettigheder uden ansvar svarer i etikkens verden til subprimelån i økonomiens verden.

*(Kraftigt bifald)*

Det, en pagt gør, er at få os til at tænke over reciprocitet. I en pagt får vi hver især at vide, at vi skal respektere andre, hvis vi forventer, at andre skal respektere os, og vi skal hylde andres frihed, hvis de hylder vores. Europa har brug for en ny pagt, og det rette tidspunktet at begynde er lige nu.

*(Bifald)*

Lige nu, midt i finanskrisen og den økonomiske recession, fordi folk i svære tider er bevidste om, at vi hører sammen i et skæbnefællesskab.

Profeten Esajas forudså en dag, hvor løven og lammet ville leve sammen. Det er ikke sket endnu. Selv om der var en zoologisk have, hvor en løve og et lam levede sammen i samme bur, og en gæst spurgte dyrepasseren: "Hvordan kan I det?". Dyrepassereren sagde: "Det er da nemt nok. Der skal bare et nyt lam til hver dag!".

*(Latter)*

Men der var en tid, hvor løven og lammet faktisk levede sammen. Hvor var det? I Noahs Ark. Og hvorfor det? Det var ikke, fordi de var nået frem til Utopia, men fordi de vidste, at de ellers ville drukne begge to.

Sidste torsdag – for seks dage siden – var ærkebiskoppen af Canterbury og jeg rejseførere for en mission af lederne fra samtlige trosretninger i Storbritannien, ledere fra det muslimske samfund, hinduer, sikher, buddhister, jainister, zarathustriere og baha'i-tilhængere, og sammen rejste vi til Auschwitz og tilbragte en

dag der. Der græd vi sammen, og der bad vi sammen, velvidende hvad der sker, når vi undlader at hylde menneskeligheden hos dem, der er anderledes end os.

Gud har givet os mange sprog og mange kulturer, men kun én verden, hvor vi kan leve i samdrægtighed, og den bliver mindre dag for dag. Måtte vi, landene og kulturerne i Europa, i al vores glørværdige mangfoldighed sammen skrive en ny europæisk pagt – håbets pagt.

*(Stående bifald)*

**Formanden.** – Sir Jonathan! På vegne af Europa-Parlamentet er det mig en ære at takke Dem for Deres vigtige budskab. Jeg vil gerne takke Dem for Deres store bidrag til den interkulturelle dialog.

De talte om den gensidige respekt og anerkendelse af andre. Dette er efter min opfattelse det, vi har lært af vores europæiske historie. De nævnte, at det, der forener os, fylder meget mere end det, der adskiller os. Dette er princippet – og De sluttede jo af med dette – bag vores engagement i Europa med henblik på et stærkt, demokratisk EU, som bygger på hvert enkelt menneskes værdighed.

Jeg takker Dem for Deres fantastiske budskab. Vi ønsker alt det bedste for Dem, den religion, De repræsenterer, og fredelig sameksistens mellem alle religioner på vores kontinent og i hele verden.

*(Bifald)*

**FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT**

*Næstformand*

## **7. Afstemningstid (fortsat)**

**Formanden.** – Vi fortsætter nu med afstemningen.

*(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)*

### **7.1. Ændringer af den fælles landbrugspolitik ved ændring af forordninger (A6-0401/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (afstemning)**

### **7.2. Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (A6-0390/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (afstemning)**

### **7.3. Fællesskabets strategiske retningslinjer for udvikling af landdistrikterne (2007-2013) (A6-0377/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (afstemning)**

## **8. Stemmeforklaringer**

### **Mundtlige stemmeforklaringer**

#### **– Betænkning: Piia-Noora Kauppi (A6-0400/2008)**

**Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE).** – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Kauppi for hendes betænkning om det elektroniske selskabsregister, som jeg støtter fuldt ud. Det er en strålende idé og en fremragende betænkning, og Parlamentet står samlet om at støtte gennemførelsen.

Forhåbentlig får vi elektroniske selskabsregistre i medlemsstaterne så hurtigt som muligt, samtidig med at vi får en elektronisk platform i hele EU, som indeholder alle de oplysninger, selskaber skal videregive. Forslaget vil, hvis det bliver gennemført, betyde mindre bureaukrati, mere gennemsigtighed, en mindre administrativ byrde, lavere omkostninger for selskaberne og som følge heraf forøget konkurrenceevne for europæiske selskaber.

#### **– Betænkning: Andreas Schwab (A6-0349/2008)**

**Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE).** – (LT) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om forordning om europæiske statistikker, der er udarbejdet af Andreas Schwab. Jeg stemte for den, da det er en kendsgerning,

at indholdet i den nye forordning virkelig er vigtigt, idet man forbedrer de eksisterende bestemmelser væsentligt. Jeg tænker her på definitionen af Det Europæiske Statistiske System (ESS) og dets funktion i fællesskabsretten. I forordningen er der også bestemmelser om de nationale statistiske kontors funktion i ESS med hensyn til at løse spørgsmål vedrørende statistisk fortrolighed og statistisk kvalitet. Dette er helt klart et skridt i den rigtige retning i forhold til den nuværende situation og den nugældende forordning.

Kommissionens forslag om at opdele ESS-Udvalget i to organer er faktisk kontroversielt efter min opfattelse, og ordførerens holdning om ikke at adskille funktionerne forekommer mig mere acceptabel og værd at støtte. Jeg regner dog med, at vi i fremtiden, hvis Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen arbejder sammen, kan overvinde disse uoverensstemmelser.

**– Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)**

**Albert Deß (PPE-DE).** – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne afgive en stemmeforklaring om betænkningen om graduering. Med den seneste landbrugsreform blev der truffet afgørelse om, at landbrugerne skulle have vished med hensyn til deres planlægning indtil 2013. Af den grund var jeg imod gennemførelse af graduering i et omfang, der ville resultere i, at landbrugerne gik glip af store beløb. Jeg glæder mig over resultatet og vil gerne takke alle mine kolleger, der stemte for at hæve frigrænsen fra 5 000 EUR til 10 000 EUR, hvilket vil sige, at der tages færre gradueringsmidler fra småbrugene.

Hvis vi i politik taler om vished med hensyn til planlægning, er dette noget, vi også bør give landbrugerne. Jeg glæder mig derfor over resultatet i betænkningen i dag om graduering og håber, at Rådet accepterer vores resultater.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Hr. formand! Med afstemningen i dag har vi afsluttet næsten 12 måneders arbejde med at udarbejde vores udtalelse om, hvordan den fælles landbrugspolitik fungerer. Det er vigtigt, at vi med de foretagne ændringer kan bidrage til at forenkle denne politik. Samtidig skal vi bevare dens fællesskabskarakter og sikre os lige konkurrencebetingelser. Jeg håber, at EU's landbrugsministre vil læse udtalelsen og acceptere vores forslag.

Det, jeg navnlig tænker på, er forslag om forenkling af kravene om krydsoverensstemmelse, herunder udsættelse indtil 2013 af gennemførelsen af krav om dyrevelfærd, område C, i de nye medlemsstater. Mange løsninger er desværre blevet udarbejdet på en måde, hvor man ikke tager hensyn til den situation eller landbrugsmodel, der findes i de nye medlemsstater. Vi begynder nu at drøfte fremtiden for den fælles landbrugspolitik efter 2013 og at revidere de finansielle overslag. Der ligger fortsat meget arbejde foran os.

**Seán Ó Neachtain (UEN).** – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min påskønnelse af den meget positive stemmeafgivning, der fandt sted her i dag i relation til den fælles landbrugspolitik, og jeg glæder mig også over de politikker, der blev præsenteret, som f.eks. frugt og grøntsager til skoler.

I forbindelse med selve politikken vil jeg dog gerne endnu en gang gøre opmærksom på den obligatoriske graduering, der anbefales af Kommissionen, og tilkendegive, at jeg er helt imod den. Politikken skal være fleksibel, og medlemsstaterne skal have lov til at hæve eller sænke gradueringssatsen, som de måtte ønske.

Efter min mening er frigrænsen på 5 000 EUR for lav. Den bør hæves til 10 000 EUR for at beskytte og støtte landbrugere med lave indtægter, som i forvejen er hårdt presset – jeg mener ikke, at der skal gå penge fra dem til obligatorisk graduering.

**– Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008), (A6-0401/2008)**

**Giovanni Robusti (UEN).** – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ville blot gerne have ordet for offentligt at give årsagerne til min endelige stemmeafgivning imod Santos-betænkningerne 0401 og 0202 til kende. Betænkningen beror blot på sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, hvor der ikke tages højde for de ændrede vilkår i verden. Vi drøfter detaljerne uden at se hovedproblemet.

Den fælles landbrugspolitik, som vi bruger sundhedstjekket til at efterprøve, blev udarbejdet for at reducere landbrugsproduktionen med henblik på at fremme miljøbeskyttelsen, fordi det var de betingelser, hvorunder den blev etableret. I dag ved vi alle, at de økonomiske betingelser har ændret sig dramatisk, men den fælles landbrugspolitik er fortsat mere eller mindre den samme, og det eneste, vi drøfter, er, om den første eller den anden valgmulighed er den bedste, om vi har brug for mindre eller mere, denne eller hin foranstaltning, når mulighederne ikke længere er tilstrækkelige til at imødegå de fremtidige udfordringer.

Jeg kan ikke acceptere, at det bliver ved med at handle om små særinteresser, mens vi lader hånt om almenvellet. Det er min klare holdning, at det primære offer for dette manglende mod er landbruget selv. For at fremprovokere en dialog og en debat stemte jeg imod den foreliggende betænkning. På mit websted vil man kunne læse de tekniske detaljer, der ikke er plads til i et indlæg på et minut, og mine specifikke årsager vil fremgå deraf.

**Csaba Sándor Tabajdi (PSE).** – (FR) Hr. formand! De ungarske medlemmer af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe stemte for hr. Capoulas Santos' betænkninger, da disse betænkninger er til langt større fordel for nye medlemsstater og for Ungarn. Forslagene om obligatorisk graduering og progressiv graduering er langt mindre barske end Kommissionens forslag. Jeg beklager, at ændringsforslaget fra ALDE om obligatorisk graduering ikke blev vedtaget. Det er beklageligt, men det er alligevel en god betænkning.

Ændringsforslag 67 til den anden betænkning blev indgivet af Den Socialdemokratiske Gruppe. Med hensyn til interventionsordningen er det meget vigtigt ikke at intervenere på grundlag af licitationer. Det er meget positivt, at den gældende ordning fastholdes. Derfor stemte vi for denne betænkning.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – Hr. formand! Jeg vil gerne complimentere hr. Capoulas Santos for hans meget komplekse betænkninger. Fine Gael-delegationen støttede disse betænkninger med visse forbehold. Med hensyn til mælkekvote stemte vi for større fleksibilitet og en større procentuel forhøjelse af kvoterne, således at landbrugerne får mulighed for at producere mælk, såfremt de ønsker det. Vi beklager, at dette forslag ikke blev vedtaget på plenarmødet, og at vi nu står tilbage med Kommissionens forslag.

Med hensyn til graduering er vi derudover bekymret over overførslen af midler fra første søjle til anden søjle, da landbrugerne fratages midler, der overføres til ordninger, der skal medfinansieres af medlemsstaterne, hvilket muligvis ikke kan garanteres fremover. Forslaget om forhøjelse af fribeløbet til 10 000 EUR, som Parlamentet har vedtaget, hilses velkommen. Jeg vil gerne præcisere, at vi har stemt for ændringsforslag 190 og 226 vedrørende betragtning 6, hvilket bør fremgå af afstemningsresultaterne. Jeg håber, at Rådet vil støtte den skrantende fæsektor under sine drøftelser i morgen og i dag.

#### – Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0401/2008)

**Dimitar Stoyanov (NI).** – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på ændringsforslag 54 indgivet af hr. Deß og en række andre medlemmer af Europa-Parlamentet. Hvis dette ændringsforslag var blevet vedtaget, ville det have skabt forfærdelige dobbeltstandarder mellem de gamle og nye medlemsstater, idet de nye medlemsstater kun kunne få forhøjet kvoterne, hvis det var muligt inden for det pågældende produktionsår. Jeg kan se, at hr. Deß stadig er i mødesalen – så han kan måske fortælle mig, om det er muligt at forhøje kvoterne for de nye medlemsstater dette produktionsår. Parlamentet forkastede heldigvis dette ændringsforslag, hvilket har givet mig mulighed for at stemme for betænkningen som helhed, og det glæder mig meget, at Parlamentet ikke har accepteret, at der blev skabt to kategorier af medlemsstater i forbindelse med forhøjelse af mælkekvote.

**Albert Deß (PPE-DE).** – (DE) Hr. formand! I betænkningen om mælkekvote slås der til lyd for en forhøjelse af mælkekvote. Jeg stemte sammen med mine kolleger fra CSU imod alle ændringsforslagene om en forhøjelse af kvoterne. Mælkekvote, der efter planen skal udløbe den 31. marts 2015, blev fastsat med henblik på at stabilisere det europæiske mælkemarked. Der er i øjeblikket en overproduktion på det europæiske mælkemarked.

Det har lagt et alvorligt pres på mælkepriserne. Såfremt kvoterne forhøjes yderligere, vil mælkeproducenterne opleve yderligere prisfald. Mange landbrugeres levebrød ville således være i fare. Vi har ikke brug for en forhøjelse af kvoterne, men snarere en fleksibel ordning, der kan tilpasses markedssituationen. Hvis et flertal her i Parlamentet og i Rådet imidlertid beslutter at udfase mælkekvote senest i 2015, er det imidlertid nødvendigt at oprette en mælkefond for at sikre en fortsat mælkeproduktion i ugunstigt stillede områder og græsarealer.

#### – Betænkninger: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008), (A6-0401/2008), (A6-0390/2008) og (A6-0377/2008)

**Daniel Hannan (NI).** – (EN) Hr. formand! Hvis jeg fik til opgave at udtænke den dyreste, mest ødsle, korrupte, umoralske og bureaukratiske landbrugsstøtteordning, jeg kunne, er jeg ikke sikker på, at jeg kunne have udtænkt en ordning, der er så snedig som den fælles landbrugspolitik, en politik, der straffer os skatteborgere gennem støtte til produktion af fødevarer, der ikke kan afsættes, og som herefter straffer os igen som forbrugere



gennem prisstøtteforanstaltninger. Vi straffes ofte en tredje gang som skatteborgere, fordi de fødevarer, der ikke kunne sælges, skal destrueres.

I mellemtiden ødelægger denne politik miljøet, idet outputbaserede subsidier fremmer skovning af levende hegn og anvendelsen af pesticider og miljøskadelige gødningsstoffer, og den forårsager naturligvis hungersnød i Afrika. Jeg vil gerne understrege, at det navnlig er skadeligt for lande som Deres og mit, der som fødevarerimportører med en forholdsvis effektiv landbrugssektor straffes både positivt og negativt, idet de betaler mere til ordningen, end de får ud af den i forhold til andre EU-medlemsstater.

Næsten alt andet ville være bedre end den fælles landbrugspolitik, det være sig direkte støtte eller enhver anden ordning. Og hvis De troede, at jeg havde glemt at sige det, kommer det her – det er på høje tid, at vi sætter Lissabontraktaten til folkeafstemning. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

**– Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)**

**Christa Klaß (PPE-DE).** – (DE) Hr. formand! Jeg har stemt for Capoulas Santos-betænkningen og ændringsforslag 186, hvori det foreslås, at de første 10 000 EUR fritages for graduering.

Dette vedrører små landbrugere i Europa. Gradueringen skal anvendes mådeholdent. Små landbrugere i Europa har brug for EU's støtte, således at de fortsat har en plads i EU's lønstruktur. Vi ønsker, at der produceres sunde fødevarer i Europa, der sælges til rimelige priser. Vi ønsker ligeledes en forvaltning af landdistrikterne. Hvis vi virkelig ønsker alt dette, er vi nødt til at støtte vores landbrugere, således at vi også fremover kan producere sunde fødevarer i Europa, der har nogle af de bedste klimaforhold i verden. Derfor stemte jeg for Capoulas Santos-betænkningen.

**– Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0390/2008)**

**Hynek Fajmon (PPE-DE).** – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte imod Capoulas Santos-betænkningen om Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne. Vi fastlagde dette program for blot to år siden, og det blev rent faktisk først operativt sidste år. Ansøgerne er gået i gang med at udarbejde deres projekter og sætte sig ind i fondens regler. Nu ændrer vi allerede disse regler efter et år. Jeg kan ikke støtte dette tiltag, da det kun vil medføre tab og forsinkelser i finansieringen af nødvendige projekter i landdistrikterne. En så hyppig ændring af reglerne kan ikke være nogen fordel, og jeg har derfor stemt imod betænkningen.

**– Betænkninger: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008), (A6-0401/2008), (A6-0390/2008), (A6-0377/2008)**

**Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN).** – (PL) Hr. formand! Dette er et meget vigtigt spørgsmål. På baggrund af evalueringen af den fælles landbrugspolitik kan det udledes, at det vil være hensigtsmæssigt at basere den på retfærdige principper fremover. Den fælles landbrugspolitik bør først og fremmest sikre fødevarerens sikkerhed i Europa, fødevarer selvforsyning og produktion af fødevarer til eksport, økonomisk sikkerhed for landmandsfamilier, en rentabel landbrugsproduktion, samme vilkår for støtte til landbrugere fra gamle og nye medlemsstater, beskyttelse af miljøet, bevarelse af biodiversiteten, bekæmpelse af dyrkning af genetisk modificerede organismer i hele EU, udvikling af landdistrikterne, herunder udvikling af de mest ugunstigt stillede områder, beskyttelse af kulturarv og bevarelse af traditionelle kulturer og lige adgang for indbyggerne i landdistrikter til uddannelse, kultur og den tekniske udvikling. Vi kan kun nå disse mål, hvis vi drager den rigtige lære af vores erfaringer og vælger modige løsninger.

**Skriftlige stemmeforklaringer**

**Indstilling ved andenbehandling: Karin Scheele (A6-0425/2008)**

**Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig.** –? (LT) I handlingsplanen for miljø og sundhed 2004-2010 erkendes nødvendigheden af at forbedre kvaliteten, sammenligneligheden og tilgængeligheden af oplysninger om sundhedstilstanden vedrørende miljørelaterede sygdomme og lidelser under anvendelse af Fællesskabets statistiske program. Det er efter min opfattelse en meget vigtig forordning. Vi er nødt til at få klarhed over samfundets holdning til sundhed, dets sårbarhed over for forskellige sygdomme. Med denne forordning indføres et fælles system til organisering af fællesskabsstatistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø.

Det er meget vigtigt, at der indsamles data i EU om borgernes holdning til sundhed, fysiske og mentale aktiviteter og handicap, om sygdomme, hvis hyppighed er tiltagende eller aftagende, om skader, herunder alkohol- og narkorelaterede skader, og adgangen til sundhedsplejainstitutioner.

Statistikkerne skal omfatte oplysninger, der er af væsentlig betydning for Fællesskabets aktioner på folkesundhedsområdet med sigte på at understøtte nationale strategier, der har til formål at udvikle en alment tilgængelig bæredygtig sundhedspleje af høj kvalitet.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** I denne forordning fastlægges fælles retningslinjer for systematisk udarbejdelse af fællesskabsstatistikker inden for folkesundhed og arbejdsmiljø. I øjeblikket indsamles statistiske oplysninger om folkesundhed og arbejdsmiljø hovedsageligt på frivillig basis. Vedtagelsen af denne forordning vil formalisere den nuværende "gentlemanaftale" og sikre fortsat dataindsamling samt dataenes kvalitet og mulighed for sammenligning.

Ved førstebehandlingen i 2007 vedtog Europa-Parlamentet 12 ændringsforslag til Kommissionens forslag. De fleste ændringsforslag omhandlede horisontale emner som inkludering af køn og alder i niveauvariablerne og anvendelse af yderligere og supplerende finansiering fra bestemte fællesskabsprogrammer på de to områder, der er omfattet af forordningen. Der blev vedtaget en række ændringsforslag til de bilag, der udelukkende omhandler enten folkesundhed eller arbejdsmiljø, såsom indsamling af data om beskyttelse mod pandemier og smitsomme sygdomme.

I efterfølgende forhandlinger med det slovenske formandskab blev der indgået aftale om, at næsten alle de ændringsforslag, som blev vedtaget af Europa-Parlamentet, skulle medtages i den fælles holdning. Rådet foretog også andre ændringer i teksten, men disse ændringer kunne generelt godtages.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** I denne forordning fastlægges fælles retningslinjer for systematisk udarbejdelse af fællesskabsstatistikker inden for folkesundhed og arbejdsmiljø.

Statistikkerne bør udformes som et harmoniseret og fælles datasæt og udarbejdes af Eurostat sammen med de nationale statistiske institutter og andre nationale myndigheder, der har ansvaret for udarbejdelsen af officielle statistikker.

I øjeblikket indsamles statistiske oplysninger om folkesundhed og arbejdsmiljø hovedsageligt på frivillig basis.

Jeg støtter forslaget til forordning, da det har til formål at styrke forbedringen af dataindsamlingen på de pågældende to områder ved at formalisere den nuværende uformelle aftale mellem medlemsstaterne og sikre fortsat dataindsamling og ved at indføre en lovramme til forbedring af kvaliteten og sammenligneligheden af data på grundlag af en fælles metodologi. Forordningen vil helt sikkert sikre en bedre planlægning af og kontinuitet og stabilitet i EU-kravene til statistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø.

**Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN)** Der er i øjeblikket ingen harmoniserede standarder for fællesskabsstatistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø. Harmoniseringen af disse statistikker vil i væsentlig grad forbedre sammenligneligheden og styrke politikudformningen. De ændringsforslag, der blev vedtaget af Europa-Parlamentet ved førstebehandlingen, er i det store og hele blevet indarbejdet i den fælles holdning, og jeg var således i stand til at stemme for Scheele-betænkningen.

**Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE)** Det stressende arbejdsliv i dag med nye former for ansættelseskontrakter, jobusikkerhed og manglende balance mellem arbejde og privatliv sætter sine spor. Ifølge statistikkerne er mentale sundhedsproblemer i øjeblikket en af hovedårsagerne til, at folk forlader arbejdsmarkedet tidligt. Mobning bliver naturligvis et stadig mere udbredt problem som følge af jobusikkerhed. Vi ser flere og flere tilfælde af sundhedsproblemer som f.eks. ondt i ryggen. I de seneste år er flere og flere arbejdstagere desuden blevet fyret, mens de var på sygeorlov eller efter en ulykke. Vi har mange problemer, som vi skal løse, og vi har brug for statistiske oplysninger for at holde os ajour med den seneste udvikling. Derfor stemte jeg for Scheele-betænkningen.

**Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Vi har helt klart brug for fællesskabsstatistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø for at understøtte strategier, der har til formål at udvikle en alment tilgængelig bæredygtig sundhedspleje af høj kvalitet.

Foranstaltninger på arbejdsmiljøområdet har til formål at øge beskyttelsen af arbejdstagernes liv, integritet og sundhed og skabe arbejdsvilkår, der sikrer deres fysiske, psykologiske og sociale velvære. Vi har i denne forbindelse brug for et sammenhængende og bæredygtigt program, der beskytter arbejdstagere mod ulykker og arbejdsrelaterede sygdomme.

Jeg støtter dette beslutningsforslag, da vi i øjeblikket ikke har et harmoniseret og fælles datasæt, der kan sikre kvaliteten og sammenligneligheden af de statistiske oplysninger i de enkelte medlemsstater.

Fællesskabsstatistikker over sundhed bør tilpasses de fremskridt, der er sket, og resultaterne af gennemførte fællesskabsforanstaltninger på folkesundhedsområdet.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Ved afstemningen i dag stemte jeg for indstillingen ved andenbehandling om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fællesskabsstatistikker over folkesundhed og arbejdsmiljø.

Der bør efter min opfattelse lægges særlig vægt på sygdomsforebyggelse og tidlig opdagelse i vores sundhedsfremmende strategi. Denne strategi vil være effektiv, hvis vi sikrer borgerne adgang til ordentlige sundhedspleje- og behandlingsfaciliteter, og hvis vi mindsker forskellene med hensyn til adgang til sundhedspleje mellem EU-medlemsstaterne.

Vi vil ikke kunne udvikle en fælles sundhedsplejestrategi, hvis de relevante statistiske institutioner ikke har de relevante oplysninger. Vedtagelsen af forordningen vil således være et skridt hen imod en bedre samordning af tilvejebringelsen af statistikker om sundhedspleje på fællesskabsplan. Indsamling af data om pandemier og smitsomme sygdomme vil uden tvivl bidrage til en bedre kontrol.

Det bør ligeledes bemærkes, at statistiske oplysninger om folkesundhed og sundhedspleje i øjeblikket indsamles på frivillig basis. I lyset heraf er formålet med forordningen at formalisere eksisterende aftaler og sikre fortsat dataindsamling.

Den enstemmige vedtagelse i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed vidner om betænkningens betydning og berigtigelse.

#### – Betænkning: Piia-Noora Kauppi (A6-0400/2008)

**Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (IT)** Jeg stemte for Kauppi-betænkningen. Selskaber i hele Europa bør kunne operere i et miljø, hvor de ikke pålægges uforholdsmæssigt store byrder. Medlemsstaterne bør dog have mulighed for at fastlægge deres egne krav, og subsidiaritetsprincippet bør overholdes. Det glæder mig, at Kauppi-betænkningen sikrer den rette balance.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om krav til offentliggørelse og oversættelse, der har til formål at reducere de administrative byrder, der pålægges visse typer selskaber.

Formålet med forslaget er at fjerne alle supplerende krav om offentliggørelse i national ret, som medfører yderligere omkostninger for selskaberne.

I henhold til de eksisterende bestemmelser skal bestemte oplysninger indføres i medlemsstaternes selskabs- eller handelsregistre og offentliggøres i nationale offentlige tidender.

I de fleste tilfælde medfører offentliggørelsen i den nationale offentlige tidende ekstra omkostninger for selskaberne uden at bibringe nogen reel merværdi, da selskabsregistre i dag stiller deres informationer til rådighed online.

De foreslåede ændringer giver medlemsstaterne fleksibilitet til at fastlægge de supplerende krav om offentliggørelse og sikrer, at selskaberne ikke længere pålægges ekstra omkostninger, der ofte er unødvendige.

#### – Betænkning: Andreas Schwab (A6-0349/2008)

**Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT)** Statistikens opgave er at levere objektive og kvantificerbare data som grundlag for politiske meningsdannelses- og beslutningsprocesser. Statistikker fungerer som hjælpemidler for EU og medlemsstaterne i forbindelse med politiske og administrative afgørelser. I forbindelse med harmoniseringen af de statistiske systemer i EU skal der derfor tages behørigt hensyn til disses betydning.

Den videnskabelige uafhængighed af den statistiske forskning i EU må sikres. Lovgivningen skal endvidere være i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

Jeg støtter Kommissionens forslag til forordning om europæiske statistikker, som udgør retsgrundlaget for indsamling af statistiske oplysninger på EU-plan og er en revision af det eksisterende retsgrundlag for udarbejdelse af statistikker på EU-plan.

**Bruno Gollnisch (NI)**, *skriftlig*. – (FR) Det virker måske absurd at stemme imod en betænkning, der ved første øjekast tilsyneladende er teknisk, idet den vedrører udarbejdelsen af fællesskabsstatistikker. Det er ganske rigtigt ikke uinteressant at have rådighed over sådanne oplysninger, når der skal træffes beslutninger.

På trods af de erklærede mål fører denne nye forordning imidlertid til udarbejdelsen af nye udviklede statistikker og en øget statistisk byrde for nationale statistiske institutter og virksomheder i form af administrative formaliteter og finansielle omkostninger, hvilket er i strid med de tilsagn, der er blevet afgivet ved adskillige lejligheder om at forenkle og reducere denne byrde.

Desuden viser Kommissionen dagligt, hvad den mener om de tal, den formodes at gøre brug af. Jeg vil blot komme med to eksempler. For det første fremsættes der moderate forslag til støtte for realøkonomien, der er på vej ind i en recession, en støtte, der under alle omstændigheder vil blive underlagt den hellige og ukrænkelige konkurrence, den globale frihandel og den tåbelige stabilitets- og vækstpagt, der altid har forrang. For det andet ignoreres den inflation, der påvirker husholdningerne efter indførelsen af euromønter og -sedler. Priserne på en række basale produkter er rent faktisk blevet fordoblet eller endog tredoblet på seks år, samtidig med at ECB fokuserer på aggregerede og vildledende data og stiller krav om løn tilbageholdenhed.

**Ian Hudghton (Verts/ALE)**, *skriftlig*. – (EN) Dataindsamling er af afgørende betydning for politikudformningen og beslutningstagningen. Kommissionens forslag desangående sikrer et solidt retsgrundlag for dataindsamling, og jeg stemte for hr. Schwabs betænkning.

#### – Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)

**Jean-Pierre Audy (PPE-DE)**, *skriftlig*. – (FR) I forbindelse med afstemningen om betænkningen udarbejdet af det portugisiske medlem, Luis Manuel Capoulas Santos stemte jeg for den lovgivningsmæssige beslutning om ændring af forslag til Rådets forordning om fælles regler for den fælles landbrugspolitikke ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere. Det er af afgørende betydning at sætte fokus på fødevarerikkerheden for at forhindre enhver trussel mod fødevarerforsyningen inden for rammerne af en afbalanceret og bæredygtig arealforvaltning. Jeg glæder mig over og støtter kravene om en forenkling af procedurerne. Jeg støtter Fællesskabets krisestyringsinstrumenter. Denne afstemning bekræfter den positive udvikling, der er sket med hensyn til tilgangen til landbruget i fællesskabspolitikken. Spørgsmålet om landbrugets fremtid er imidlertid ikke blevet løst. Dette spørgsmål vil blive taget op i debatten forud for valget i 2009 og under de politiske forhandlinger, der vil blive indledt lige efter valget.

**Alessandro Battilocchio (PSE)**, *skriftlig*. – (IT) Jeg bekræfter, at jeg stemte for Capoulas Santos-betænkningen, men jeg vil gerne understrege to aspekter, som kan vise sig at være uholdbare for landbrugerne i mit hjemland. Det første aspekt vedrører mælkekvoter. Forhøjelsen på 1 %, resultatet af det kompromis, som parterne indgik, er i realiteten utilstrækkelig og kan ikke opfylde landbrugernes legitime krav.

Det andet utilfredsstillende område er støtte til tobaksproducenter. Selv om jeg går imod min politiske gruppes holdning til dette spørgsmål, er jeg helt overbevist om, at støtten bør forlænges. En nedsættelse af støtten ville i realiteten ikke bekæmpe rygning, men ville være til skade for beskyttelsen af arbejdspladser i en sektor med over 500 000 arbejdstagere i 27 medlemsstater. Jeg håber, at forslaget vil blive forbedret i de næste faser efter vedtagelsen i dag.

**Bastiaan Belder (IND/DEM)**, *skriftlig*. – (NL) Sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik har vidtgående og afgørende betydning. Uanset om vi bryder os om det eller ej, udstikker vi retningslinjer for den fælles landbrugspolitik efter 2013. Jeg vil i denne forbindelse gerne nævne to aspekter.

Afkobling af støtten sikrer et mere markedsorienteret og således mere konkurrencebaseret og mere innovativt landbrug, men vi bør ikke gå i den modsatte retning og skabe et fuldstændigt liberaliseret landbrugsmarked. Vi bør ikke smide paraplyen væk, så snart solen skinner. Interventionsordninger, forsikringsdækning osv. bør organiseres på en sådan måde, at der ikke sker en markedsforvridning, og bør samtidig være et reelt sikkerhedsnet.

Jeg støtter ikke forslagene om at overføre betydelige beløb til anden søjle via graduering. Midlerne under første søjle bruges tilsyneladende mere hensigtsmæssigt end midlerne til udvikling af landdistrikterne. Jeg tror endvidere, at det vil blive meget vanskeligt at sikre lige vilkår for samfinansieringen.

**Hanne Dahl (IND/DEM)**, *skriftlig*. – (DA) JuniBevægelsen har stemt imod ændringsforslag 208 i betænkningen, da udbrud af smitsomme dyresygdomme skyldes manglende veterinær opdeling af dyrene.

Problemerne opstår ved den erhvervsmæssige brug af dyrene. Det er altså landmændene og deres erhverv, der har ansvaret og risikoen for en ordentlig behandling af dyrene, så de undgår sygdomme.

Derfor er et lovforslag om fælles økonomisk omkostningsfordeling en dårlig idé, da det i sidste ende vil betyde, at borgerne skal betale for noget, som de ikke har ansvaret for.

**Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA)** Formålet med reformen af den fælles landbrugspolitik bør være at forbedre politikken for at sikre social, økonomisk og miljømæssig bæredygtighed i landdistrikterne i hele Europa.

Sundhedstjekket sikrer en række forbedringer på nogle områder, men der tages ikke fat på fremtidige udfordringer på andre områder. Livet i landdistrikterne, herunder landbruget, står over for mange trusler i dag. Unge landbrugere tvinges til at opgive jorden, og samtidig belønnes store jordbesiddere for braklægning af værdifuld landbrugsjord. Biodiversiteten er også truet.

Jeg er enig i, at det bør være muligt at anvende reservefondene til nye landbrugere og unge landbrugere og til andre sektorer i de mest ugunstigt stillede områder, f.eks. fåresektoren, der spiller en vigtig rolle for bevarelsen af biodiversiteten. Jeg støtter desuden forslaget om at fremrykke betalinger til landbrugere til tidligere på året for at sikre landbrugerne større stabilitet. Landbrugerne har brug for stabilitet, således at de kan planlægge den fremtidige udvikling.

**Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** Selv om jeg støttede Santos-betænkningen (A6-0402/2008) om forslag til Rådets forordning om fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, støtter jeg ikke det vedtagne ændringsforslag om forhøjelse af gradueringen. Det vil betyde, at der vil blive overført yderligere midler fra første søjle til anden søjle, hvilket reducerer de direkte betalinger til landbrugere (navnlig små landbrugere), f.eks. i Irland. Midlerne vil blive overført til ordninger, der skal medfinansieres af medlemsstaterne – en usikker og upålidelig finansieringskilde.

**Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV)** Jeg valgte at stemme imod betænkningen, da den helt klart var et skridt i den forkerte retning i forhold til Kommissionens forslag på en række områder. Et eksempel er udvandingen af ændringerne af den direkte støtte til udvikling af landdistrikterne. Et flertal nåede til enighed om at nedsætte de direkte betalinger med blot 6 % i 2009 og i 2010. Kommissionen havde foreslået at nedsætte de direkte betalinger med 7 % i 2009 og 9 % i 2010. Jeg havde personligt gerne set endnu større nedsættelser.

Parlamentet hævdede endvidere tærsklen for konvertering af direkte støtte til støtte til udvikling af landdistrikterne. I henhold til det oprindelige forslag skulle overgangen ske fra støttebeløb på 5 000 EUR og derover pr. år. Flertallet har nu vedtaget et forslag om at hæve denne tærskel til 10 000 EUR. Dette indebærer en reduktion af andelen af passiv landbrugsstøtte, der konverteres til aktiv støtte til udvikling af landdistrikterne. Det ville være mere hensigtsmæssigt at anvende midlerne til etablering af virksomheder i landdistrikterne end til dyrkning af afgrøder, der allerede giver landbrugerne gode indtægter.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** På trods af forbedringerne af denne betænkning, som vi bidrog til, ikke mindst med vedtagelsen af vores ændringsforslag om forhøjelse af tærsklen for fritagelse for graduering fra 5 000 EUR til 10 000 EUR med henblik på at gøre udbetalingen af støtte til landbrugerne mere retfærdig, beklager vi, at andre forslag blev forkastet, selv om over 200 medlemmer stemte for nogle af disse forslag, f.eks. forslaget om støtte til sukkerproduktion på Azorerne.

Vi beklager ligeledes, at ændringsforslaget om forenklet støtte til landbrugere, der modtager op til 1 000 EUR, ikke blev vedtaget, selv om 175 medlemmer stemte for. Med dette forslag kunne vi have rådet bod på det manglende sociale engagement i Kommissionens forslag ved at forenkle proceduren og mindske bureaukratiet, hvilket Kommissionen rent faktisk brugte som påskud for forslaget om indførelse af en minimumstærskel for støtte på 250 EUR om året. Dette kan komme til at berøre omkring 90 000 portugisiske landbrugere.

Selv om vi stemte imod betænkningen ved den endelige afstemning, forsvare vi således fortsat vores forslag, da vi mener, at denne tilgang er den bedste, hvis vi skal støtte portugisiske landbrugere og vores familiebaserede landbrug.

**Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN)** Medlemmerne af Europa-Parlamentet fra Labour-Partiet er alvorlig bekymret over denne betænkning, der vil cementere og øge forvridningerne i landbrugsproduktionen i EU og globalt. I lyset af afstemningen i dag, hvor der blev vedtaget en række ændringsforslag, der forværrer denne situation, kunne jeg hverken stemme for det ændrede forslag eller forslaget til lovgivningsmæssig beslutning som helhed, selv om jeg støtter en række andre detaljerede elementer i betænkningen.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Selv om jeg er enig i, at støtteordningerne for landbrugere bør ændres, er Kommissionens forslag efter min mening alt for vidtgående, og de har således en alvorlig negativ indvirkning på indkomsterne for landbrugerne, der er landskabets vogtere og af afgørende betydning for vores fødevarerensuverenitet.

Capoulas-betænkningen forbedrer på mange områder Kommissionens forslag, navnlig ved at give medlemsstaterne større fleksibilitet med hensyn til fastsættelsen af minimumstærskler for direkte betalinger.

Jeg stemte således for ændringsforslagene om, at de første 10 000 EUR fritages for graduering, hvilket vil være til fordel for mange landbrugere med små og mellemstore bedrifter, og om, at de højere gradueringssatser ikke finder anvendelse på kooperativer og andre retlige enheder bestående af adskillige landbrugere, der hver især ikke modtager over 100 000 EUR, for ikke at straffe landbrugerne i urimelig grad.

Selv om betænkningen ikke er ideel – den sikrer f.eks. ikke en omfordeling af den yderligere graduering – glæder jeg mig over resultatet af den endelige afstemning på plenarmødet, og jeg stemte således for den lovgivningsmæssige beslutning.

**Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV)** Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har som sædvanlig valgt at gå i en anden retning end Kommissionen. I stedet for at ændre den fælles landbrugspolitik ønsker udvalget at øge tilskuddene på skatteydernes bekostning.

Det ligger Junilisten meget på sinde at afskaffe eksportrestitutionerne for landbrugsprodukter, og den har stemt for de pågældende forslag. Vi mener, at EU gør stor skade i tredjelande ved at dumpe landbrugsprodukter i fattige lande uden hensyntagen til de sociale følger.

Junilisten ønsker at afskaffe den fælles landbrugspolitik, og det er heldigt, at Europa-Parlamentet ikke har medbestemmelsesret i forbindelse med den fælles landbrugspolitik. Hvis dette var tilfældet, ville EU gå i fælden og føre en protektionistisk politik og give massive tilskud til forskellige grupper inden for landbruget.

**Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR)** Inden det store budgetmæssige vendepunkt i 2013, der kan betyde enden på den fælles landbrugspolitik gennem snigende renationalisering, forsøger medlemsstaterne at nå til enighed om en ny reform af den fælles landbrugspolitik som opfølgning på den fordækte reform i 2003.

Kommissionens erklærede mål er at foretage en yderligere tilpasning til markedet ved at reducere den direkte støtte til miljøpolitikker og politikker for udvikling af landdistrikterne.

Reformen er desværre utilstrækkelig i lyset af de udfordringer, som Europa står over for på landbrugsområdet. Vi skal bl.a. brødføde 9 mia. mennesker i 2050 på et begrænset landbrugsområde, og vi er afhængige af priser, der påvirkes af spekulation i landbrugsråvarer.

I denne omskiftelige og usikre situation er vi nødt til at forsvare undtagelserne i WTO-aftalen om landbrug, idet landbruget og fødevarerforbearbejdningsindustrien ikke kan sammenlignes med andre sektorer, da der er tale om en produktion baseret på generationer af landbrugeres viden og dygtighed, der ikke kan flyttes.

Og hvad hvis sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik kun var det første skridt hen imod fuldstændig liberalisering af den fælles landbrugspolitik uden regulering og uden sikkerhedsnet?

Vi må være på vagt og fordømme enhver liberalisering på dette område, hvilket ikke betyder, at vi ikke skal gribe ind.

**Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE)** Jeg er ikke begejstret for resultatet af det kompromis, som Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter nåede frem til, men jeg er rimelig tilfreds. Vi har været i stand til at forhindre de meget alvorlige negative konsekvenser, som Kommissionens katastrofale forslag ville have haft for vores landbrugere, ved at sikre, at de direkte betalinger ikke nedsættes med 13 % mellem 2009 og 2013. Disse direkte betalinger, der er af afgørende betydning for vores landbrugere, bør kun nedsættes med højst 1 % i 2009 og 2010 og 2 % i 2011 og 2012.

Hvis disse midler overføres til mælkefonden, som vi har foreslået, f.eks. med henblik på at betale præmier for græsarealer til mælkeproducenter, vil nedsættelsen af de direkte betalinger blive mindre smertefuld. Mælkeprisen er igen faldende, men det er produktionsomkostningerne ikke. Prisen på gødning er f.eks. steget med 40 %. Kommissærerne langer desværre endnu engang ud efter mælkefonden.

Selv om vi ikke reducerer disse direkte betalinger til landbrugere på op til 5 000 EUR eller endog op til 10 000 EUR om året som foreslået i ændringsforslagene, der er mere vidtrækkende end kompromisforslaget

fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, vil dette ikke få stor betydning for landbrugerne i Luxembourg, da det kun er deltidslandbrug, der falder under tærsklen på 10 000 EUR. Det vigtigste må være at sikre, at nedsættelserne bliver så små som mulige. I modsat fald vil fuldtidslandbrugere ikke have en fremtid i Luxembourg, hvilket er uacceptabelt.

**David Martin (PSE)**, *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter forhøjelsen af mælkekvoterne på 2 % over fire år, da jeg mener, at en forhøjelse på 2 % vil sikre den mest gnidningsløse afvikling af mælkekvoteordningen i 2015.

**Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL)**, *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte imod Capoulas Santos-betænkningen om den nye støtteordning for landbrugere under den fælles landbrugspolitik, da jeg mener, at landbrugets bæredygtighed ikke kan sikres på europæisk plan. Landbrugssektoren skal helt bestemt støttes, hvis vi skal sikre sektorens bæredygtighed og fødevareforsyningsikkerheden i Europa. Midlerne skal imidlertid komme fra fællesskabsbudgettet, og de små og mellemstore producenter bør ikke straffes, f.eks. gennem vedtagelse af minimumstærskler for støtte. Tværtimod bør kravet om en personlig indsats være af afgørende betydning for udbetalingen af støtte, og der bør fastsættes en øvre grænse for støtte pr. landejendom.

De krisestyringsforanstaltninger, som Kommissionen foreslår, er imidlertid utilstrækkelige. Det ville være mere hensigtsmæssigt at oprette en offentlig sikkerhedsfond finansieret via fællesskabsbudgettet, der skal forebygge kriser og plantesygdomme og sikre landbrugerne en minimumsindkomst. Endelig indeholder betænkningen ingen forslag om indførelse af mekanismer til imødegåelse af klimaforandringer, der har en direkte indvirkning på de europæiske landbrugere.

**Neil Parish (PPE-DE)**, *skriftlig*. – (EN) De konservative medlemmer af Europa-Parlamentet stemte imod denne betænkning, der er et skridt i den forkerte retning. Vi mener, at det er af afgørende betydning, at den afkoblingsproces, der blev indledt i forbindelse med reformen i 2003, udvides til at omfatte alle sektorer, således at landbrugerne får mulighed for at producere det, som markedet efterspørger, og for at sikre lige konkurrencevilkår. I denne betænkning modsætter Parlamentet sig afkobling og forsøger endog at omstøde tidligere afgørelser, herunder navnlig gennem forslaget om at integrere tobaksordningen i enkeltbetalingsordningen. Det foreslås at forlænge den produktionsrelaterede tobaksstøtte til 2012, og det kan vi helt klart ikke acceptere.

Medlemsstaterne indrømmes endvidere en for stor fleksibilitet i anvendelsen af artikel 68, og vi frygter, at dette vil skabe markedsforvridninger, give adgang for koblede betalinger ad bagvejen og muligvis skabe problemer i forhold til WTO. Endelig vil fritagelsen for graduering for de første 10 000 EUR kombineret med de meget lave obligatoriske gradueringssatser på EU-plan ganske enkelt ikke generere tilstrækkelige midler til en stærk politik for udvikling af landdistrikter, og de britiske landbrugere vil blive uforholdsmæssigt hårdt ramt.

**Luís Queiró (PPE-DE)**, *skriftlig*. – (PT) Forhandlingen om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik var en fremragende lejlighed til at indlede en indgående drøftelse af reformen af denne politik, der skal gennemføres i 2013. Hvis dette skal lykkes, skal vi gå forsigtigt frem og fokusere på såvel konkurrenceevne som de miljømæssige og sociale dimensioner, udvikling af landdistrikterne og fødevaresikkerhed.

Den aftale, som de største politiske grupper nåede til enighed om takket være ordføreren hr. Capoulas Santos' beslutsomhed, omfatter allerede en række forslag til løsninger og tilgange, som Rådet forhåbentlig vil indarbejde. Selv om dette område ikke er omfattet af den fælles beslutningsprocedure, har Parlamentet arbejdet i denne ånd, og det bør regeringerne tage hensyn til.

Jeg stemte for pakken på grund af det vigtige resultat, der blev opnået med hensyn til Fællesskabets bidrag til forsikringspræmier og fastholdelsen af mindre støttebeløb, der er af stor betydning i lande som f.eks. Portugal, og på grund af det afbalancerede forslag vedrørende graduering og støtte til udvikling af landdistrikterne. Med hensyn til mælkekvoter har vi desværre ikke skabt en balance og således ikke forhindret mulige negative følger for producenter i regioner som f.eks. det nordlige og centrale Portugal og Azorerne.

**Carl Schlyter (Verts/ALE)**, *skriftlig*. – (SV) Jeg stemmer imod denne betænkning og for en henvisning til fornyet udvalgsbehandling, da den indebærer en yderligere svækkelse af Kommissionens forslag til reformer, der i forvejen var for uambitiøse og for langsomme.

**Olle Schmidt (ALDE)**, *skriftlig*. – (SV) Den omfattende tildeling af fællesskabsmidler til landbruget i EU er umoralsk og direkte skadelig. Denne støtte er til skade for den globale konkurrence, der, som vi ved, er en forudsætning for velstand, den begrunder de nødvendige reformer i landbrugssektoren og den begrænser vores, forbrugernes, valgmuligheder.

Kommissionens forslag er vigtigt, hvis vi skal træffe yderligere liberaliseringsforanstaltninger i overensstemmelse med reformerne i 2003. Jeg kan derfor ikke stemme for hr. Santos' betænkninger, der i vidt omfang vil udvande Kommissionens forslag.

**Marek Siwiec (PSE), skriftlig. – (EN)** Afstemningen i dag var vigtig. Den var vigtig for alle landbrugere i EU. Nogle landbrugere er imidlertid ikke helt så stærke som andre, da de endnu ikke har haft tid til at tilpasse sig EU's landbrugsstruktur. De udnyttede alle muligheder for at opbygge bæredygtige landbrugsbedrifter, da de fik muligheden herfor efter 1989.

Disse landbrugere kan ikke sammenlignes med de store producenter, som vi ser i Frankrig og Tyskland. Der er stadig tale om små producenter. De er imidlertid yderst vigtige for mit land, Polen. Vi har brug for dem, hvis vi ønsker, at det fremover skal være attraktivt at bo og arbejde i landdistrikterne. De har derfor brug for særlig støtte fra EU. Jeg stemte således i dag ja til at støtte de små producenter, f.eks. i Polen, for at vise, at de kan regne med vores og med min støtte i dag og fremover.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO)** Jeg stemte for betænkningen om støtteordninger for landbrugere inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik. Jeg støtter den fælles landbrugspolitik.

EU skal støtte landbrugerne gennem direkte betalinger og udvikling af infrastrukturen i landdistrikterne. EU skal investere i landbruget, navnlig i lyset af udsigten til en global fødevarekrise. Jeg støttede ændringsforslag 23, hvori det understreges, at der er brug for foranstaltninger til støtte for fåresektoren, som er i alvorlig tilbagegang.

Jeg mener ligeledes, at medlemsstaterne bør have tilladelse til at anvende op til yderligere 5 % af deres loft til at yde støtte til landbrugere eller til producentgrupperinger i form af finansielle bidrag til forsikringspræmier. Der bør navnlig være fokus på små landbrugere, og jeg støttede derfor ændringsforslag 211 om indførelse af en undtagelse fra den yderligere nedsættelse af de direkte betalinger for kooperativer eller grupper af landbrugere, der modtager direkte støtte, og som kanaliserer støtten med henblik på at uddele den blandt medlemmerne. Jeg stemte for ændringsforslag 114 og 118, der giver medlemsstaterne lov til at udnytte op til 15 % af deres nationale lofter til at yde støtte til landbrugerne for at kompensere for de særlige ulemper for landbrugere, der producerer mælk, samt producenter af oksekød, færekød og gedekød.

**Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL)** Bestemmelserne om gennemførelsen af sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik er et afgørende skridt i de monopolistiske virksomhedsgruppers kontrol af landbrugsproduktionen, der har til formål at øge deres indtjening. De baner samtidig vejen for et endeligt angreb i 2013 på små og mellemstore virksomheder, der allerede er blevet svækket.

De store selskaber presser på for at sikre en mere omfattende og hurtigere reform af den fælles landbrugspolitik og en tilpasning til WTO-reglerne, således at de multinationale selskaber kan tilrane sig endnu større jordarealer, styrke deres monopol på produktion og markedsføring af fødevarer og deres internationale konkurrencestilling.

De små og mellemstore producenter kan allerede mærke følgerne af den fælles landbrugspolitik, navnlig efter afkoblingen af støtten fra produktionen i forbindelse med reformen i 2003 i form af nedlæggelsen af bedrifter, faldende befolkningstal i landdistrikterne, rydning, affolkning i landdistrikterne og negative miljømæssige følger.

De er også synlige for arbejdstagerne i form af de uoverkommelige højere fødevarepriser, og farlige stoffer og tvivlsomme råmaterialer og produktionsmetoder udgør en øget risiko for folkesundheden.

Vi er helt og holdent imod de foreslåede bestemmelser, der viser, at den fælles landbrugspolitik er til skade for landdistrikterne. Vi opfordrer landbrugere med små og mellemstore bedrifter til at slutte sig til arbejderne i den fælles kamp mod EU's og kapitalens landbrugsfjendtlige politik.

(Den skriftlige stemmeforklaring forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163)

– **Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0401/2008)**

**Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL)** Jeg stemte i dag imod betænkningen om Rådets forordning om ændring af den fælles landbrugspolitik. Efter min opfattelse lever forordningen ikke op til forventningerne hos en lang række producentgrupper, og den mindsker ikke kløften mellem landbrugere i de nye og de gamle EU-medlemsstater. Det er meget beklageligt, at de fleste medlemmer af Europa-Parlamentet ikke har forståelse



for de problemer, som det europæiske og polske landbrug står over for, og som kræver ændringer. Jeg kan imidlertid ikke acceptere de ændringer, som Kommissionen foreslår.

**Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** I forbindelse med Santos-betænkningen (A6-0401/2008) om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik er jeg nødt til at præcisere, at selv om jeg stemte for betænkningen, er der et aspekt i den fælles landbrugspolitik, nemlig støtte til tobaksdyrkning, som jeg ikke kan støtte og aldrig har støttet. Tobaksstøtten i EU ligger i den tungeste ende pr. ha set i forhold til andre afgrøder.

Siden starten af 1990'erne har EU brugt over 1 mia. EUR pr. år til støtte til tobaksproducenter. På trods af bestræbelserne på at reducere denne støtte tildeles tobaksproducenterne fortsat flere hundrede millioner euro (963 mio. EUR i 2002) i tobaksstøtte. Dette er langt den største støtte sammenlignet med andre landbrugssektorer, og den skaber forvrængede incitamenter og stor ineffektivitet. Den har kostet mange penge, politikken har ikke virket ud fra et handelsmæssigt synspunkt, og den har svækket EU's omdømme ved at afsløre den underlige dobbeltydighed i EU's sundhedsmål. Tobaksstøtten bør fjernes fuldstændigt (dog ikke fra tobaksproducenterne), og der bør i stedet ydes støtte til et sundt landbrug langt hurtigere end planlagt.

**Lena Ek (ALDE), skriftlig. – (SV)** Kommissionens forslag om udfasning af mælkekvoterne er blevet udvandet gennem et krav om en vurdering allerede i 2010. Derudover pressede flertallet et forslag om oprettelse af en mælkefond igennem. Denne betænkning ville efter min opfattelse have været bedre, hvis vi havde vedtaget en række ændringsforslag med sigte på en større markedstilpasning som f.eks. en større forhøjelse af mælkekvoterne. Ingen af disse ændringsforslag blev desværre vedtaget, og jeg stemte derfor imod betænkningen.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Vi beklager, at vores ændringsforslag blev forkastet. Vi slog i disse ændringsforslag til lyd for en anderledes fælles landbrugspolitik baseret på støtte til producerende landbrugere med sigte på at imødegå den manglende stabilitet i de produktive sektorer som følge af prisudsving og på markedsreguleringsmekanismer, der sikrer landbrugere med små og mellemstore bedrifter en anstændig indkomst, med sigte på at stoppe tilbagegangen i landdistrikterne og ørkendannelsen i mange regioner.

Vi beklager ligeledes, at vores forslag om en EU-finansieret offentlig forsikringsordning i medlemsstaterne blev forkastet. Formålet var at sikre landbrugere en minimumsindkomst, f.eks. i tilfælde af naturkatastrofer såsom tørke, storm, hagl, skovbrande eller epizootiske sygdomme.

Vi er imod den bebudede afvikling af mælkekvoteordningen, renationaliseringen af den fælles landbrugspolitik og fortsat uretfærdig tildeling af støtte.

Parlamentet kan ikke anmode Rådet om at ændre holdning ved blot at insistere på at forsvare Kommissionens forslag, om end med visse ændringer.

**Christofer Fjellner (PPE-DE), skriftlig. – (SV)** Kommissionen tager i sit forslag en lang række vigtige skridt i den rigtige retning ved at gøre landbruget mere konkurrencedygtigt gennem en yderligere afkobling af støtten og afskaffelsen af den obligatoriske jordudtagning, eksportsubsidier, mælkekvoter, produktionsstøtte og markedsstøtte. Formålet med forslaget er desuden at overføre flere midler fra direkte støtte til landbrugsproduktion til udvikling af landdistrikterne med fokus på de fire prioriterede områder klimaforandringer, vedvarende energi, vandforvaltning og biodiversitet. Da Europa-Parlamentet ønskede færre reformer og en langsommere gennemførelse af ændringerne, valgte vi at støtte Kommissionens oprindelige forslag og at stemme imod Parlamentets ændringsforslag.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Selv om jeg er enig i, at Kommissionens forslag til ændringer af den fælles landbrugspolitik er nødvendige, mener jeg, at Kommissionens forslag om mælkekvoter er meget skadelige for mindre konkurrencedygtige europæiske regioner, der er stærkt afhængige af mælkesektoren.

Jeg mener derfor, at afviklingen af mælkekvoterne i henhold til forordning (EF) nr. 248/2008 ikke burde have været igangsat, og at denne afvikling ikke bør fortsætte, hvilket Kommissionen har foreslået og ordføreren har accepteret.

Capoulas Santos-betænkningen indeholder et positivt forslag, idet der stilles krav om udarbejdelse af en rapport i 2010 om situationen på mælke markedet.

Jeg stemte derfor ikke imod denne betænkning, da jeg støtter ændringsforslagene vedrørende sukkerraffinering på Azorerne, der vil sikre, at denne aktivitet kan fortsætte i en region uden væsentlige økonomiske alternativer.

**Elisabeth Jeggle (PPE-DE), skriftlig.** – (DE) Jeg stemte imod betænkningen om mælkesektoren ved afstemningen i dag om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik. Mælkekvoterne bør efter min opfattelse ikke forhøjes yderligere, før der er blevet foretaget en markedsanalyse. Parlamentets krav om en yderligere forhøjelse af kvoterne i forhold til forhøjelsen på 1 % i fem faser som foreslået af Kommissionen vil efter min opfattelse sende et helt forkert signal.

Jeg glæder mig meget over, at Parlamentet på ny har slået til lyd for mælkefonden. Midlerne, der hidrører fra besparelser på landbrugsbudgettet og navnlig i mælkesektoren, vil være et effektivt redskab til at lette de byrder, der pålægges denne sektor, og til at omstrukturere sektoren. Jeg støtter desuden opfordringen til Kommissionen om at forelægge Parlamentet og Rådet en rapport om situationen på mælkemarkedet inden den 31. december 2010, der skal danne grundlag for drøftelsen af yderligere foranstaltninger til kontrol af mælkekvoter. Jeg glæder mig ligeledes over, at tærsklen for fritagelse for graduering er blevet hævet fra 5 000 EUR til 10 000 EUR pr. år. Parlamentet ønsker således at støtte små bedrifter, der navnlig findes i stort antal i Baden-Württemberg og Bayern.

**Neil Parish (PPE-DE), skriftlig.** – (EN) De konservative medlemmer af Europa-Parlamentet støttede ændringsforslagene om en forhøjelse af mælkekvoterne på mindst 2 % pr. år inden afvikling af kvoteordningen i 2015 med henblik på at lette overgangen til en liberaliseret markedsorienteret mejerisektor. Vi støttede ikke ændringsforslagene om en begrænsning af kvoteforhøjelserne. I sidste ende blev der ikke vedtaget nogen væsentlige ændringsforslag for eller imod en forhøjelse, og Kommissionens forslag blev således i realiteten ikke ændret.

Selv om den årlige forhøjelse på 1 %, som Kommissionen har foreslået, er bedre end ingen forhøjelse, mener vi stadig, at forslaget er for uambitiøst. Vi er heller ikke enige i den uvilje, der gives udtryk for i betænkningen, til at afskaffe en række koblede betalinger og markedsstøtteforanstaltninger. Vi stemte derfor imod betænkningen som helhed.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig.** – (RO) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Rådets forordning om ændringer af den fælles landbrugspolitik. Jeg støttede ændringsforslag 4 om en forhøjelse af mælkekvoterne med 2 % for 2008/2009 og med 1 % for produktionsårene 2009/2010 og 2010/2011. Dette vil sikre det nødvendige grundlag for en korrekt vurdering af markedet for mælkesektoren. Jeg støttede også forslaget om at gøre det muligt at forhøje mælkekvoterne for de 12 nye medlemsstater, såfremt situationen på mælkemarkedet i det pågældende produktionsår gør det muligt. Vi er således nødt til at sikre, at afgørelsen om at ændre mælkekvoterne træffes i tide inden begyndelsen af det pågældende produktionsår (den 1. april det pågældende år).

#### – Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0390/2008)

**Andreas Mölzer (NI), skriftlig.** – (DE) Formålet med tildelingen af støtte fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne er at støtte landbrugerne for at sikre, at landdistrikterne fortsat er i god landbrugs- og miljømæssig stand. Fødevarer produceret i EU er omfattet af strenge bestemmelser, samtidig med at der importeres fødevarer til foræringspriser, der ikke er omfattet af disse bestemmelser. Mælkekvoterne er desuden blevet forhøjet og vil udløbe helt i 2015, hvilket vil føre til faldende mælkepriser og stille små landbrugere i en fortvivlet situation. Endelig modtager supermarkedskæder som f.eks. Hofer tilskud og øger presset på indenlandske landbrugere, f.eks. ved at anvende mælk som en lokkevare.

Det går værst ud over de små landbrugere i landdistrikterne, der er afhængige af mælkeproduktion, men som ikke har mulighed for at masseproducere mælk. Forbrugerne tvinges til at betale højere priser for mælk og fødevarer, men ingen af disse ekstra midler tilfalder de små producenter. Når priserne falder, er det imidlertid landbrugerne, der bliver ramt. Hvis ikke vi ændrer på denne situation, vil vi blive afhængige af fødevarerimport, da et meget stort antal landbrugere vil opgive jorden. Vores landbrugere er afhængige af støtte, og derfor har jeg stemt for Capoulas Santos-betænkningen.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig.** – (RO) Jeg stemte for betænkningen om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL). Jeg stemte for ændringsforslag 24 om etableringsstøtte til unge landbrugere på 75 000 EUR. Denne støtte kan gives i form af en enkeltpræmie, der ikke kan overstige 50 000 EUR, eller i form af et rentetilskud, hvis kapitaliserede værdi ikke overstiger 50 000 EUR. Når de to støtteformer kombineres, må det samlede beløb ikke overstige 75 000 EUR.

Jeg stemte også for ændringsforslag 12, hvori det fastslås, at der bør indføres en større grad af fleksibilitet, således at der gives mulighed for inden for samme medlemsstat at bruge ikke anvendte midler fra

strukturfondene til dette formål, med henblik på at sikre tilstrækkelig finansiering til programmerne til udvikling af landdistrikter.

– **Betænkning: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0377/2008)**

**Andreas Mölzer (NI)**, skriftlig. – (DE) Det er naturligvis vigtigt, at forskellige politikområder samordnes, men samordning bør ikke begrænses til finansieringsmæssige aspekter. I EU har man en fornemmelse af, at den højre hånd ikke ved, hvad den venstre gør. Vi fremmer transporten af varer i hele Europa, og efterfølgende fremmer vi miljøbeskyttelsesforanstaltninger for at imødegå de negative følger af transporten. Et andet eksempel er tildeling af støtte til tobaksproduktion og samtidig iværksættelse af foranstaltninger til nedsættelse af tobaksforbruget.

Det samme princip gør sig gældende i landdistrikterne. På den ene side råder vi over supplerende støttemidler, og på den anden side afvikles infrastrukturen uden for de tættest befolkede områder, og landdistrikterne isoleres i stigende grad som følge af kravene i Maastrichttraktaten og den endeløse begejstring for privatisering. Hvis det østrigske postvæsen privatiseres som forventet i løbet af de næste 10 år, vil postkontorerne uden for byerne blive spredt over en afstand på mindst 20 km. Landdistrikterne bliver i stigende grad et sted, hvor de ældre bor. Nedlæggelsen af dette vigtige kontaktpunkt for de ældre vil gøre dem mere og mere isolerede. Ikke blot de ældre, men også socialt dårligt stillede og bevægelseshæmmede personer berøres i særlig grad af disse infrastruktur-mæssige nedskæringer. Jeg har stemt for denne betænkning i håb om, at den vil danne grundlag for en bedre samordning af strategier og bidrage til imødegåelsen af denne negative udvikling.

**Dumitru Oprea (PPE-DE)**, skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Capoulas Santos-betænkningen. Det gjorde jeg bl.a., fordi landbruget er et af de områder, der bør være særlig fokus på i krisetider.

Forbruget falder generelt i krisetider. Investeringer i landbruget skal derfor have til formål at reducere driftsomkostningerne, men uden at dette forringer landbrugsprodukternes kvalitet. Jeg mener desuden, at vi i den kommende periode bør genoverveje og fastsætte den faktiske værdi af landbrugsprodukter, idet flere og flere landbrugere i modsat fald vil opgive at drive landbrug på vilkår, der ikke længere giver dem mulighed for at sælge deres produkter til en realistisk pris. Ofte dækker omkostningerne ved landbrugsproduktionen ikke engang investeringen. Vi må på den anden side ikke glemme, at vi er nødt til at identificere og anvende alternative brændstoffer inden for landbruget, hvilket er et globalt strategisk spørgsmål.

Denne betænkning er relevant på baggrund af de spørgsmål, der rejses. Landbruget skal være et af EU's prioriterede områder.

## 9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.05 og genoptaget kl. 15.00)

**FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ**

Næstformand

## 10. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

### 11. Indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandstatsborgere med henblik på beskæftigelse – Procedure for samlet ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse

**Formanden.** – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A6-0432/2008 af Klamt for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets direktiv om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse (KOM(2007)0637 – C6-0011/2008 – 2007/0228(CNS)),

– A6-0431/2008 af Gaubert for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets direktiv om en kombineret ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandstatsborgere til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat (KOM(2007)0638 – C6-0470/2007 – 2007/0229(CNS)).

Mødetjenesten har meddelt mig, at fru Klamts far er død, og at hun derfor ikke er til stede. Vi kondolerer naturligvis fru Klamt og takker hr. Weber, der påtager sig opgaven som ordfører i denne forhandling.

**Manfred Weber**, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! Det er allerede blevet meddelt, hvorfor jeg tager ordet i dag. Det skyldes et dødsfald i fru Klamts nærmeste familie. Vi vil gerne udtrykke vores kondolence.

Jeg vil gerne indledningsvis takke på vegne af ordføreren for det fremragende samarbejde om denne betænkning. Betænkningen er som bekendt blevet udarbejdet i tæt samarbejde mellem Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender som led i strategien om øget samarbejde. Jeg vil i denne forbindelse gerne takke de kolleger, der har bidraget til betænkningen, og skyggeordførerne for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Ordføreren ønsker desuden navnlig at takke det franske formandskab, som hun har været i tæt kontakt med gennem de seneste måneder. Som medlem af Europa-Parlamentet ønsker jeg imidlertid på ny at understrege, at det ville have været mere hensigtsmæssigt, hvis aftalen på ambassadørniveau var blevet indgået efter Europa-Parlamentets forhandlinger. Det ville have været et positivt tegn på det tætte samarbejde.

For så vidt angår sagens kerne konkurrerer vi med lande i hele verden om højt kvalificerede arbejdstagere. Med en andel på 1,72 % af den samlede beskæftigelse er EU klart bagefter sine konkurrenter. Australien, Canada og USA og endog Schweiz har en højere andel af kvalificeret arbejdskraft i deres arbejdsstyrke. I konkurrencen om de bedste og klogeste hoveder er EU's udgangspunkt dårligt. Vi er alle klar over, at dette spørgsmål er af afgørende betydning for vores fremtid og for vores muligheder for at skabe nationaløkonomiske innovationer.

Det lykkedes Ewa Klamt at nå til enighed med de øvrige grupper i Parlamentet om de væsentlige krav på grundlag af otte kompromisændringsforslag. I Ewa Klamts betænkning, der blev vedtaget af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, fastlægges de vigtigste indrejsebetingelser for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande. Det første aspekt er definitionen af "højt kvalificerede arbejdstagere" og lønningsniveauet. Direktivets anvendelsesområde omfatter på den ene side personer, der har kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution, og på den anden side personer, der har mindst fem års tilsvarende erhvervs erfaring. Kommissionen havde oprindeligt foreslået tre års erhvervs erfaring. Europa-Parlamentet er også gået et skridt videre med hensyn til lønkriteriet. Grænsen for minimumslønnen skal være mindst 1,7 gange den gennemsnitlige månedlige bruttoløn. Rådet har valgt en faktor 1,5. Jeg vil derfor gerne understrege, at Europa-Parlamentet stiller krav om en strammere definition af "højt kvalificerede arbejdstagere".

Det næste spørgsmål er spørgsmålet om hjerneflugt, der er et vigtigt aspekt. Hvordan skal vi imødegå denne udfordring? Vi bør ikke rekruttere højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, hvor der er desperat mangel på højt kvalificeret arbejdskraft. Det er muligt at afslå en ansøgning om et blåt kort, hvis hjerneflugt er et reelt problem. Vi er imidlertid også nødt til at være ærlige. Selv om vi tager hjerneflugtproblematikken alvorligt, konkurrerer vi på et globalt marked, og det er således nødvendigt at fastsætte en tidsfrist for afgørelsen om en ansøgning om det blå kort.

De administrative aspekter er naturligvis ikke de eneste aspekter, der har afgørende indflydelse på tiltrækningen af højt kvalificerede arbejdstagere. Kulturelle spørgsmål som f.eks. åbenhed over for immigration og tiltrækning af de bedste folk spiller også en vigtig rolle. Vi må imidlertid ikke se bort fra den merværdi, som det blå kort kan tilføre Europa. Det er for første gang lykkedes os at skabe et standardiseret indrejsesystem for hele Europa. Det er en reel merværdi.

Afstemningen i morgen er også vigtig for os, fordi vi har indgivet et særligt ændringsforslag, der understreger princippet om fællesskabspræference. Når europæiske arbejdstagere, der er kvalificerede til en bestemt stilling, er tilgængelige, skal de have fortrinsstilling i forhold til ansøgere om et blåt kort. Vi bør ligeledes understrege, at vi alle var enige, og vi bør alle sikre os, at de enkelte lande underrettes om, at selv om vi har standardiseret proceduren, ønsker vi ikke at fastsætte europæiske kvoter. Vi ønsker med andre ord ikke at fastsætte indvandringsniveauet. Det er og skal fortsat være et nationalt anliggende. På vegne af ordføreren vil jeg gerne på ny takke alle, der har bidraget til denne betænkning. Jeg håber, at resultatet af afstemningen i morgen vil være lige så positivt som det resultat, vi allerede har opnået i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

**Patrick Gaubert**, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Det glæder mig navnlig, at vores lovgivningsmæssige forhandling i dag vedrører lovlig indvandring, da det giver os mulighed for at deltage i

en forhandling her, hvor der ikke er eller ikke længere er fokus på kriminalisering af ulovlig indvandring, men med rette på den lovlige indvandrings positive aspekter og betydelige bidrag til vores europæiske virksomheder.

I den nuværende demografiske situation er det vigtigt at gøre europæerne opmærksom på indvandringens betydelige bidrag til den økonomiske velstand og udvikling i EU. De seneste demografiske prognoser viser, at bæredygtigheden af vores pensions-, sundheds- og socialsikringsordninger er alvorlig truet.

I denne situation har EU truffet et klart valg, nemlig at fremme en fælles indvandringspolitik, der tilskynder til lovlig økonomisk indvandring, som forvaltes effektivt i overensstemmelse med nationale markedsbehov. Vi drøfter således i dag to vidtrækkende pragmatiske lovgivningsmæssige tekster, der er udformet med henblik på at opfylde EU-medlemsstaternes klart definerede behov.

Ved at vedtage disse to tekster samtidig, sender Europa-Parlamentet et klart budskab om åbenhed, og vi skal benytte denne lejlighed til at oplyse borgerne, vores medborgere, og tredjelande om de positive tiltag, som vi gør på indvandringsområdet. Vi behøver ikke at skamme os over vores valg på dette område, og vi behøver ikke at blive belært af ledere fra tredjelande, der ikke er i stand til at gennemføre hensigtsmæssige politikker, der forhindrer, at deres befolkninger sætter deres liv på spil i jagten på bedre forhold i Europa.

Med hensyn til direktivet om den kombinerede ansøgningsprocedure, som jeg er ordfører for, indføres der med forslaget for det første et "one-stop-shop"-system for tredjelandstatsborgere, der ønsker at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område. Der stilles forslag om en kombineret ansøgningsprocedure, som er enklere, kortere og hurtigere for både arbejdsgiveren og indvandrerens. Målsætningen er at indskrænke de bureaukratiske procedurer og forenkle de administrative formaliteter. Denne procedure og denne kombinerede tilladelse vil ligeledes forenkle forvaltningens og arbejdsgivernes kontrol med gyldigheden af tilladelser.

For det andet sikrer direktivforslaget ligebehandling af alle tredjelandstatsborgere på en række områder. Migranter med lovligt ophold på EU's område – også migranter, der er ankommet for nylig – sikres således grundlæggende sociale rettigheder, hvilket fremmer integration og større social samhørighed.

Ligebehandling vedrører arbejdsvilkår, arbejdsmiljø, almen og faglig uddannelse, anerkendelse af kvalifikationer, social sikring, herunder sundhedspleje, overførsel af pensionsrettigheder til tredjelande, adgang til levering af varer og tjenesteydelser og skattefordele.

Vi påtænker at indføre realistiske restriktioner, men vi vil sikre, at de ikke er mere omfattende end dem, der påtænkes indført i forbindelse med det blå kort. Der skal tages hensyn til indvandrerens interesser, og deres rettigheder skal beskyttes. Tallene viser rent faktisk, at arbejdsløsheden blandt indvandrere er større end blandt EU-borgere, at deres ansættelsesforhold ofte er usikre, og at manglende beherskelse af værtslandets sprog fortsat er en stor barriere.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at rose disse to fornuftige forslag fra Kommissionen, der er i overensstemmelse med vores målsætninger for en indvandringspolitik, nemlig en rimelig konsekvent og human politik. Jeg vil også gerne takke Rådet og det franske formandskab, der har gjort en ekstraordinær og hurtig indsats for at bane vejen for den hurtige vedtagelse af disse to fuldstændig komplementære tekster.

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. Weber, hr. Gaubert, mine damer og herrer, hr. næstformand i Kommissionen! Jeg vil gerne bede hr. Weber om at viderebringe vores kondolence og medfølelse over for fru Klamt, der naturligvis ikke kan være til stede.

For næsten fire år siden, i januar 2005, bebudede Kommissionen en vigtig debat om muligheden for en proaktiv europæisk politik for økonomisk migration. Der var stadig stor modstand og mange forbehold, og det var fortsat nødvendigt at skabe konsensus omkring dette spørgsmål som påpeget af Patrick Gaubert. Han sagde endvidere, at det var slående at se, hvordan holdningen har ændret sig siden da. Økonomisk migration er blevet den første søjle af den fælles indvandringspolitik, som medlemsstaterne har vedtaget gennem vedtagelsen af den europæiske pagt om indvandring og asyl på Det Europæiske Råds møde den 16. oktober.

Europa-Parlamentet skal på plenarmødet i dag stemme om de første to fællesskabstekster om indførelse af fælles redskaber til forvaltning af økonomisk migration. Det første redskab, det blå kort, giver højt kvalificerede arbejdstagere adgang til alle EU-medlemsstaterne.

Det andet redskab, den kombinerede tilladelse, der er en kombination af en arbejds- og opholdstilladelse, vil i betydeligt omfang mindske de administrative problemer for alle personer, der indrejser på EU's område for at arbejde, og vil sikre dem en række rettigheder i hele Unionen.

Disse to tekster viser, at Unionen lægger stor vægt på at fremme lovlig migration som understreget af ordførerne, at EU ønsker at lette tilværelsen for tredjelandstatsborgere med lovligt ophold på vores område, at EU kort sagt ikke er det "Fort Europa", som nogle ønsker.

Jeg vil også gerne rose ordførernes arbejde med disse to forslag. Deres tilgang har åbnet op for et meget aktivt samarbejde – og det glæder mig at understrege dette – mellem Rådet og Europa-Parlamentet hele vejen igennem.

Jeg vil først og fremmest gerne ind på spørgsmålet om det blå kort. Mindre end et år efter forelæggelsen af Kommissionens forslag lykkedes det Rådet at nå til enighed om en generel tilgang. Det var ikke en nem opgave henset til reglen om enstemmighed. Takket være vores strålende samarbejde med fru Klamt tog Rådet højde for Europa-Parlamentets drøftelser på en lang række områder som f.eks. definitionen af indehaverne af det blå kort, betingelser for udstedelse, fokus på etisk forsvarlig ansættelsespraksis og mulighederne for cirkulær migration samt afskaffelse af aldersdiskrimination og den nødvendige fleksibilitet med hensyn til kortets gyldighed.

Europa-Parlamentet og Rådet har meget forskellige holdninger til ét spørgsmål, nemlig lønkriteriet. Rådet accepterede en lavere indkomstgrænse med yderligere mulighed undtagelser for sektorer, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft, hvilket giver flere mulighed for at drage fordel af det blå kort. I lyset af de forelagte forslag håber jeg, at Europa-Parlamentet kan acceptere Rådets holdning og således udvide det blå korts anvendelsesområde.

Det tegner lovende, og vi vil således kunne sende et trefoldigt budskab til vores europæiske medborgere, et budskab om, at EU er fast besluttet på at sikre mulighederne for lovlig migration, navnlig af beskæftigelsesmæssige årsager. Det er i realiteten den første tekst inden for rammerne af dette specifikke mål. Det er også et budskab om den europæiske integrations evne til at tilpasse sig forandringerne, og det blå EU-kort vil blive et symbol, der sikrer reel mobilitet i Europa for højt kvalificerede tredjelandstatsborgere og deres familiemedlemmer i overensstemmelse med de enkelte medlemsstaters beføjelser, idet medlemsstaterne naturligvis vil bevare kontrollen over deres arbejdsmarkeder. Det tredje budskab vedrører den betydning, som EU tillægger udnyttelsen af færdigheder og evner i en globaliseret verden i overensstemmelse med bestræbelserne på at fremme Europas konkurrenceevne inden for rammerne af Lissabonstrategien.

EU opfylder således på en og samme tid således sit ønske om at øge sin tiltrækningskraft og sine tilsagn om at fremme udviklingen i de fattigste lande. Rådet sikrede, at der blev indarbejdet en lang række forslag i direktivet med henblik på at undgå og begrænse hjerneflugt. Det vil jeg gerne understrege udtrykkeligt, og jeg vil naturligvis vende tilbage til dette spørgsmål, når jeg skal kommentere de forskellige indlæg, som De helt sikkert vil komme med, da jeg er klar over, at De helt berettiget lægger stor vægt på et effektivt og ligeværdigt samarbejde med oprindelseslandene, navnlig de afrikanske lande.

Nu vil jeg kommentere direktivet om indførelse af en kombineret tilladelse, der er en kombination af en arbejds- og opholdstilladelse. Det er også en vigtig tekst, der i væsentlig grad letter økonomisk migration inden for lovlige, gennemsigtige, fleksible og forudsigelige rammer og mindsker de administrative procedurer, der alt for ofte er til hinder for den migration, der er nødvendig for Unionens økonomiske og demografiske balance. Med denne tekst indføres frem for alt et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der lovligt opholder sig og arbejder i en medlemsstat.

De første reaktioner på direktivet gjorde det umuligt at tro på, at der ville ske mærkbare fremskridt i den nærmeste fremtid. Arbejdet med det blå kort har ikke desto mindre lidt efter lidt skabt grundlag for enighed om dette vanskelige spørgsmål. Formandskabet har sat alt ind på at komme så langt som muligt med færdiggørelsen af dette forslag og har naturligvis i videst mulig udstrækning taget hensyn til Europa-Parlamentets holdninger.

Arbejdet med denne tekst er blevet fremskyndet, og vi er overbevist om, at de vigtigste elementer vil blive fastlagt inden udgangen af december. Forslaget vil blive behandlet for første gang på mødet i Rådet (retlige og indre anliggender) den 27.-28. november. Et stærkt signal fra Europa-Parlamentet om tekstens hensigtsmæssighed og merværdi vil helt klart fremme den tilnærmelse, der er ved at ske, og som kan bane vejen for den endelige vedtagelse af dette direktiv, der helt klart vil lette migranternes tilværelse.

**Jacques Barrot**, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke ordførerne, fru Klamt – og jeg vil i lighed med rådsformanden give udtryk for min medfølelse – og naturligvis hr. Gaubert. Deres betænkninger er af høj kvalitet, og jeg takker de to rådgivende ordførere fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, fru Jeleva og hr. Masiel. Jeg vil også gerne takke hr. Weber, der afløste fru Klamt.

De to direktivforslag er de første i en række forslag bebudet af Kommissionen i 2005 i dens handlingsplan for lovlig migration. De er vigtige, ikke blot for migranterne, men også for vores medlemsstater og virksomheder. For at gentage Patrick Gauberts og rådsformandens ord viser de den egentlige betydning af denne pagt om indvandring og asyl, som det franske formandskab fik igennem, og de viser, at denne pagt rent faktisk er afbalanceret, samt at europæerne ønsker at åbne op for disse migrationsstrømme, der kan vise sig at være meget nyttige og til stor fordel for EU i fremtiden.

Disse to tekster giver os således mulighed for at vise et åbent EU, der tager godt imod tredjelandstatsborgere, der således kan tage lovligt ophold og arbejde på deres kvalifikationsniveau, og det siger sig selv, at de kan udøve deres rettigheder fuldt ud. De viser også EU's evne til at nå til enighed om fælles instrumenter for økonomisk migration og således skabe en passende balance mellem samfundets forventninger, migranternes rettigheder og oprindelseslandenes behov.

Jeg vil begynde med det horisontale instrument, direktivet om den kombinerede tilladelse og migrerende arbejdstageres rettigheder. Jeg glæder mig over, at hovedlinjerne i Kommissionens oprindelige forslag er blevet bekræftet, navnlig med hensyn til den kombinerede ansøgningsprocedure, den kombinerede tilladelse til tredjelandstatsborgere, der tager ophold for at arbejde, og det fælles sæt af rettigheder for alle, for alle migrerende arbejdstagere fra tredjelande, der har lovlig beskæftigelse, uanset den oprindelige grund til deres ophold.

Det er af helt afgørende betydning at sikre, at alle tredjelandstatsborgere, der har lovlig beskæftigelse, er omfattet af de samme minimumsrettigheder i alle medlemsstater. Det er efter min opfattelse i overensstemmelse med alle de fornemme europæiske principper om grundlæggende rettigheder.

Hr. Gauberts betænkning omfatter en række forslag til nye eller supplerende bestemmelser, som Kommissionen støtter. Jeg vil gerne navnlig nævne tre ændringsforslag, nemlig ændringsforslaget om udstedelse af midlertidig opholdstilladelse, hvis forvaltningens behandling af en ansøgning om forlængelse er forsinket, ændringsforslaget om en styrkelse af de proceduremæssige rettigheder og endelig ændringsforslaget om at give en tredjelandstatsborger, der allerede lovligt opholder sig i en medlemsstat, mulighed for at indgive en ansøgning om en kombineret tilladelse.

Kommissionen har forståelse for og deler også Europa-Parlamentets ønske om at fjerne enhver begrænsning i artiklen om ligebehandling, og jeg vil gerne understrege over for formandskabet, at jeg naturligvis håber, at Rådet i muligt omfang vil se positivt på alle disse ændringsforslag.

Nu kommer jeg til ændringsforslagene om "det blå EU-kort" i fru Klamts betænkning, som hr. Weber var inde på. Formålet med det blå kort er at øge EU's tiltrækningskraft, at øge EU's muligheder for at tiltrække højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, således at den lovlige indvandring kan bidrage til at forbedre den europæiske økonomis konkurrenceevne som et supplement til Lissabonstrategien.

I denne betænkning gives der udtryk for støtte til Kommissionen med hensyn til det presserende behov for at indføre dette fælles system i Europa. Kommissionen er således enig i betænkningens konklusioner, om end med visse forbehold. For det første støtter Kommissionen helt sikkert de ændringsforslag, der gør systemet mere attraktivt, f.eks. de forslag, der sigter på at fjerne enhver begrænsning med hensyn til ligebehandling og adgang til arbejdsmarkedet efter to år som indehaver af det blå kort. For det andet støtter Kommissionen inddragelsen af flygtninge i kategorien af personer med lovligt ophold, der er omfattet af dette system. Dette var ikke med i det oprindelige forslag, men det er efter vores opfattelse vigtigt ud fra et politisk, humanitært eller økonomisk synspunkt.

Endelig støtter Kommissionen fastholdelsen af kravet om erhvervs erfaring i visse erhverv. Navnlig i sektoren for ny teknologi er en persons erhvervs erfaring og færdigheder vigtigere end eksamensbeviser.

Kommissionen kan derimod ikke støtte ændringsforslaget om at begrænse adgangen til det blå kort til statsborgere i lande, med hvilke EU har indgået aftaler. Formålet med dette ændringsforslag er ganske rigtigt at mindske de negative følger for udviklingslandene, men det ville efter Kommissionens opfattelse i alt for høj grad begrænse anvendelsen af direktivet. Dette ville desuden medføre en risiko for forskelsbehandling af højt kvalificerede migranter, der således kunne anvende de nationale systemer, som Kommissionen og Europa-Parlamentet ikke har nogen indflydelse på.

På samme måde er jeg forbeholden over for at gøre undtagelsen i forbindelsen med retten til cirkulær migration til en valgmulighed. Jeg er ærlig talt nærmere uenig. Muligheden for at vende tilbage til oprindelseslandet i to år uden at miste sin status som fastboende udlænding er af afgørende betydning, hvis vi f.eks. ønsker at give mulighed for udveksling af personale mellem universiteter og hospitaler, og selv for at tilskynde diasporaer til at forpligte sig til at udvikle deres oprindelseslande. Dette forslag ville begrænse den cirkulære migration, som vi ønsker at fremme.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord om det åbenlyse behov for at tage hensyn til situationen på arbejdsmarkedet. Som Manfred Weber var inde på, er de europæiske arbejdsmarkeder opdelt, og det er op til den enkelte medlemsstat at afgøre, hvor mange indvandrere, de kan modtage. Vi må naturligvis ikke glemme, at EU-medlemsstaterne har pligt til at give alle EU-borgere fra de øvrige medlemsstater adgang til deres arbejdsmarked.

Til slut vil jeg gerne sige til formandskabet, til Jean-Pierre Jouyet, at jeg håber, at ministrene forsamlet i Rådet i næste uge i videst muligt omfang vil tage højde for Europa-Parlamentets ændringsforslag, der helt sikkert tilfører merværdi, og jeg håber, at vi inden årets udgang kan vise, at EU på ingen måde ønsker at lukke sig om sig selv, men derimod ønsker at åbne op for disse migrationsstrømme og at arbejde hen imod en samordnet styring af migrationsstrømme med værtslandene.

(Bifald)

**Danutė Budreikaitė**, ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget. – (LT)? Hr. formand! EU håber med sit forslag om det blå kort at tiltrække kvalificerede arbejdstagere på midlertidige vilkår, om end på langvarigt ophold. Det anføres i forslaget, at der ikke vil ske hjerneflugt, men snarere det modsatte – cirkulær migration. Det er næppe sandsynligt.

Hvorledes hænger forslaget sammen med udviklingssamarbejdspolitikkerne?

Med indførelsen af det blå kort vil udviklingslandene miste specialister, som EU også har været med til at uddanne, navnlig inden for de mest følsomme områder – uddannelse og sundhed. Manglen på disse specialister vil herefter muligvis skulle afhjælpes gennem udsendelse af frivillige fra vores lande.

Desuden deltager Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark ikke i forhandlingerne om det blå kort, og vil således ikke skulle følge den etiske kodeks om ikke at rekruttere specialister fra følsomme sektorer i udviklingslandene. Initiativer til støtte for udviklingslandene forekommer således ikke at være oprigtige. Der tages tilsyneladende fortsat mest hensyn til erhvervslivets interesser.

Det blå kort kan i virkeligheden udpine udviklingslandenes intellektuelle ressourcer.

**Jan Tadeusz Masiel**, ordfører. – (PL) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. minister! Direktivet om højt kvalificerede tredjelandstatsborgeres adgang til EU er det første vigtige skridt hen imod en fælles indvandringspolitik i EU. Det er det første seriøse forsøg på at begrænse ulovlig indvandring og fremme lovlig indvandring til Europa.

Under udarbejdelsen af ordningen med det blå kort stod vi splittede. Vi frygtede på den ene side, at kortet ville blive misbrugt af tredjelandstatsborgere, og på den anden side håbede vi, at de nye indvandrere ville opfylde behovene på vores arbejdsmarkeder og bidrage til udviklingen af vores økonomi. Det er hensigten, at det blå kort skal blive Europas visitkort, der gør Europa til et attraktivt sted at arbejde og bo for de højt kvalificerede arbejdstagere, som vores små og mellemstore virksomheder har brug for.

For Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, som jeg repræsenterer i dag, var det vigtigt at sikre, at arbejdstagere fra tredjelandslande ikke behandles dårligere end vores egne statsborgere. Vi ønskede derfor at indføre bestemmelser om lige løn for lige arbejde, sikre, at familier kunne sammenføres, og sikre adgang til basale sociale ydelser for at sikre en hurtig og fuldstændig integration af de nye indvandrere. Jeg vil gerne afslutningsvis takke skyggeordførerne for deres bidrag og understrege over for det franske formandskab, at Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender arbejdede hurtigt for at bidrage til opfyldelsen af formandskabets mål inden mandatperiodens udløb.

**Rumiana Jeleva**, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske hr. Gaubert med hans betænkning om Rådets direktiv om en kombineret tilladelse til tredjelandstatsborgere til at tage ophold og arbejde i EU. Jeg var ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender for dette direktiv. Som medlem af Europa-Parlamentet for Bulgarien, en af de 10 medlemsstater, der har været underlagt overgangsperioder, er jeg stærkt imod begrænsninger i



den frie adgang til arbejdsmarkedet for en betydelig del af den europæiske arbejdsstyrke. Jeg glæder mig derfor over EU-institutionernes bestræbelser på at sikre ligebehandling af alle, der lovligt opholder sig og arbejder i EU.

Dette direktiv skal betragtes som et horisontalt instrument, idet der allerede er blevet indført specifikke direktiver, og andre er på vej. Jeg tænker på direktiverne om sæsonarbejdere, tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding og "det blå EU-kort", som vi drøfter i dag. Mine udvalgskolleger bidrog til udarbejdelsen af vores holdning, og jeg mener, at vi med vores tekster sikrer en balance i rettighederne for arbejdstagere fra tredjelande. Jeg vil i denne forbindelse bl.a. gerne nævne retten til uddannelse, anerkendelsen af eksamensbeviser, arbejdsvilkår, adgang til socialsikring og skattefordele. Dette direktiv sikrer arbejdstagere fra tredjelande en række generelle mindsterettigheder i arbejdsmæssig henseende. Disse rettigheder bør således ikke være mere omfattende end de rettigheder, der er sikret i specifikke direktiver. Dette er baggrunden for, at der er fastlagt særlige betingelser for udøvelsen af disse rettigheder i Kommissionens forslag. Disse betingelser er imidlertid ikke fastlagt i den endelige tekst, der blev sat til afstemning af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. Der er således åbenlyse uoverensstemmelser, f.eks. mellem rettighederne i forslaget om "det blå EU-kort" og rettighederne sikret i andre specifikke direktiver, herunder direktivet om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding i EU.

I en periode med finanskrisen og økonomisk krise er vi nødt til at være realistiske. Som ordfører for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender opfordrer jeg Dem på det kraftigste til at udvise ansvarlighed og stemme for et logisk sundt og sammenhængende dokument.

**Kinga Gál**, for PPE-DE-Gruppen. – (HU) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Inden for rammerne af den nuværende direktivpakke om migration drøfter Parlamentet i dag to vigtige og vidtrækkende betænkninger, som vil blive vedtaget i morgen.

I øjeblikket er der 27 forskellige systemer i EU til regulering af tredjelandstatsborgeres status. De to nye direktiver sikrer en enklere procedure for højt kvalificerede arbejdstagere samt en enklere procedure for indrejse og ophold. Det er vores opfattelse, at der med disse to direktiver vil blive indført et effektivt kompromissystem i stedet for den nuværende opsplittede lovgivning.

Ordførerne for Det europæiske Folkeparti har ydet et seriøst og vigtigt bidrag til denne betænkning. Betænkningen om beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere, den såkaldte betænkning om "det blå kort", er en god og afbalanceret betænkning. Ordføreren Ewa Klamt fortjener særlig ros. Vi lykønsker ligeledes hr. Gaubert med hans betænkning.

Det europæiske Folkeparti er samtidig fast besluttet på at sikre, at bestemmelsen om fortrinsstilling til EU-borgere fastholdes som en vigtig del af direktivet. Jeg ønsker derfor at understrege over for de kolleger, der gør indsigelse mod princippet om fortrinsstilling, og som stiller ændringsforslag med henblik på at fjerne indførelsen af dette princip i betænkningen, at jeg som ungarsk statsborger og på vegne af borgerne i alle de nye medlemsstater, mener, at det er uacceptabelt ikke at forankre princippet op, at arbejdstagere fra medlemsstaterne gives fortrinsstilling over arbejdstagere fra tredjelande.

Denne tilgang er navnlig uacceptabel og udtryk for hykleri, når vi som statsborgere i de nye medlemsstater fortsat i dag og gad vide hvor meget længere forskelsbehandles i en lang række gamle medlemsstater i forbindelse med adgang til arbejdsmarkedet. Det er forkasteligt, at EU fortsat behandler borgerne i de nye medlemsstater som andenklassedborgere på dette område.

**Javier Moreno Sánchez**, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Sluk venligst for den djævelske tidsmaskine under mine indledende bemærkninger, da jeg også gerne vil kondolere fru Klamt og navnlig lykønske ordførerne.

Nu starter mit indlæg. Jeg lykønsker ordførerne, idet vi med disse to forslag tager et kvalitativt spring fremad mod en fælles indvandringspolitik, og vi fremmer lovlig indvandring, der er et centralt element i vores samlede strategi.

Det fælles sæt rettigheder og den kombinerede arbejds- og opholdstilladelse for lovlige migranter skal udvides til at omfatte så mange arbejdstagere som muligt. Socialdemokraterne mener derfor ikke, at der er nogen grupper af arbejdstagere, der bør udelukkes.

"Det blå kort" giver migranter mulighed for at bosætte sig i vores lande med deres familier og arbejde. Det åbner én enkelt dør til 27 arbejdsmarkeder. Det kan imidlertid ikke udelukkende være højt kvalificerede

arbejdstagere, der går gennem denne dør. Vi forventer derfor, at Kommissionen snart forelægger sine forslag om andre grupper af arbejdstagere.

Vi skal forhindre hjerneflugt. Det blå kort må ikke blive et pas, der tilskynder uundværlige menneskelige ressourcer til at forlade udviklingslandene. Efter PSE-Gruppens opfattelse bør vi for hver højt kvalificeret arbejder, der kommer til Europa, finansiere uddannelsen af en ny højt kvalificeret arbejder i oprindelseslandet.

Endelig skal Europa tiltrække ikke blot talenter fra tredjelande, men også vores egen talentmasse i EU. I 2007 rejste næsten 300 000 højt kvalificerede europæere til tredjelande for at arbejde. Vi må gøre vores yderste for at fastholde dem i Europa.

**Jeanine Hennis-Plasschaert**, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! De konservative og Socialdemokraterne står tilsyneladende i ledtog med hinanden omkring det blå kort, og min gruppe er ærlig talt meget forbløffet. EU har nu gennem længere tid forsøgt at udarbejde en samlet migrationspakke, herunder foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig migration samt foranstaltninger til fremme af Europas fremadrettede strategi om lovlig migration.

De husker måske den meget følelseladende forhandling om direktivet om tilbagesendelse. ALDE-Gruppen påpegede på daværende tidspunkt, at det ikke var muligt at betragte tilbagesendelsespolitikken isoleret, idet den burde betragtes som en integreret del – en nødvendig del – af en samlet migrationspakke, hvilket stadig i høj grad gør sig gældende. I dag har vi endelig mulighed for at sende et stærkt budskab om nødvendigheden af bedre muligheder for lovlig migration, for at opfylde virksomhedernes presserende behov for kvalificerede arbejdstagere.

Desværre kunne vi ikke forvente for meget af PPE med hensyn til lovlig migration, men det var på sin vis til at forudse. At PSE i store træk er helt enig med PPE i ændringsforslagene til ordningen om det blå kort får derimod hårene til at rejse sig på mit hoved. Efter afstemningen i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender er ordningen i høj grad blevet udvandet. Der er blevet indført alt for mange begrænsninger, der ikke på nogen måde bidrager til bestræbelserne på at gøre EU mere attraktivt for højt kvalificerede arbejdstagere.

Det skal være klart, at formålet med det blå kort er at øge den europæiske økonomis konkurrenceevne. Forslaget om det blå kort er ikke et letkøbt forsøg på at tage de bedste og droppe resten og således bidrage til en hjerneflugt fra udviklingslandene.

I øjeblikket emigrerer langt de fleste højt kvalificerede arbejdstagere til USA, Canada eller Australien i stedet for til EU. Hvis vi ønsker at vende denne udvikling, er vi nødt til at være ambitiøse. Parlamentet står over for at skulle vedtage en betænkning, der vil svække Kommissionens forslag, der i forvejen er meget moderat. Jeg vil gerne gøre det klart, at ALDE-Gruppen er stærk tilhænger af det blå kort. Vi mener imidlertid ikke, at det nuværende forslag skaber de meget tiltrængte forandringer på området for lovlig migration, men at det bekræfter medlemsstaternes protektionistiske praksis.

Vi ved alle, at de i Rådet har været dygtige til at fremsætte ambitiøse erklæringer, men vi ved også, at den effektive beslutningstagning alt for ofte er blevet hæmmet af medlemsstaternes manglende evne til at samarbejde reelt i deres fælles interesse, og at den effektive beslutningstagning på dette område undermineres af en meget følelseladet og forplumret debat om lovlig migration på grund af manglende fokus.

Tampereprogrammet, Haagprogrammet, den franske pagt om indvandring, det kommende Stockholmprogram – i sidste ende handler det om at omsætte disse grundlæggende forpligtelser til konkrete og effektive foranstaltninger. Hvis vi ønsker, at EU skal drage fordel af den foreslåede ordning, er vi nødt til at være ambitiøse, og jeg håber derfor, at De vil stemme i overensstemmelse hermed i morgen.

**Bogusław Rogalski**, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Statistikkerne viser, at højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande ofte beslutter sig til at emigrere til lande som USA, Canada og Australien i stedet for til EU. F.eks. kommer kun 5,5 % af de højt kvalificerede indvandrere fra Maghreblandene til EU, mens knap 54 % modtages af USA eller Canada. Dette skyldes de meget forskellige modtagelsessystemer for migranter i EU, der i høj grad er til hinder for mobilitet mellem landene. Kun seks medlemsstater har særlige beskæftigelsesprogrammer for højt kvalificerede migranter.

Det er derfor af afgørende betydning, at medlemsstaterne anvender en mere sammenhængende strategi for den europæiske migrationspolitik, hvor der tages hensyn til integrationsmæssige og politiske aspekter. Vi

er nødt til at harmonisere lovgivningen, således at vi kan styre migrationsstrømmene både til og i Europa og således give højt kvalificerede migranter bedre muligheder.

**Jean Lambert**, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordførerne for deres positive tilgang til disse delvise – men længe ventede – mere positive foranstaltninger vedrørende migration og tredjelandes statsborgeres stilling i EU. Jeg glæder mig også over Kommissionens mere positive syn på nogle af Parlamentets ændringsforslag.

Udgangspunktet for min gruppe, De Grønne, har været at få indført rettigheder, der så vidt muligt svarer til EU-borgernes – et fælles sæt rettigheder – og at systemet skal være så åbent og imødekommende som muligt. Jeg er fuldstændig enig med de medlemmer, som har sagt, at det er en skandale, at EU-borgere ikke i øjeblikket behandles ens, men jeg vil indtrængende opfordre medlemmerne til ikke at tilslutte sig medlemsstaternes strategi med at indføre ligebehandling af vores egne borgere på bekostning af tredjelandes borgere.

Der er slet ingen tvivl om, at EU har behov for arbejdstagere med mange forskellige kvalifikationsniveauer. Vi ønsker personer, der ønsker at komme og bruge og udvikle deres kvalifikationer fra en lang række lande – Indien, New Zealand, Ghana, Kina, alle steder fra – og det er grunden til, at vi ikke vil støtte ændringsforslag 84 og heller ikke ændringsforslag 24, hvori der tales om udelukkende at udstede blå kort til de højt kvalificerede migranter fra lande, med hvilke vi tidligere har indgået partnerskaber. Jeg er ikke sikker på, hvad USA ville sige til det.

Det er rigtigt, at vi må være forsigtige, hvad angår visse sektorer i verdens fattigste lande, men vi må også passe på, at disse ikke er de eneste mennesker, som ikke kan udvikle deres kvalifikationer i EU. Vi må også sikre, at vi ikke bruger dette forslag til at udforme en generel udviklingspolitik. Dette er et globalt forslag. Det omfatter potentielt alle lande i verden. Ja, vi har også behov for at optimere kvalifikationerne i vores egne medlemsstater, og det er grunden til, at vi støtter det ændringsforslag, hvori der f.eks. mindes om antidiskriminationslovgivningen, som vi også håber vil være ambitiøs i den kommende fase.

Så vi vil støtte alle ændringsforslag, der beskytter de individuelle rettigheder, og vi vil stemme imod dem, der forsøger at ophæve disse rettigheder. Vi glæder os over bestræbelserne på at forenkle procedurerne, men vi beklager også, at Parlamentet ikke har været mere ambitiøst, særlig med hensyn til det blå kort, og at det rent faktisk har indført flere forhindringer. Det er således usandsynligt, at vi vil støtte forslaget, som det foreligger, selv om vi helt sikkert støtter tanken i princippet.

**Giusto Catania**, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! På vegne af min gruppe vil jeg også gerne kondolere fru Klamt.

Jeg vil gerne straks undersøge substansen i dagens forhandlinger, da EU fortsat vedtager en skizofren politik vedrørende indvandring. Der sker følgende i medlemsstaternes politikker: De har underskrevet pagten om indvandring og asyl, hvori det udtrykkeligt fastslås, at et fuldstændigt stop for indvandring er skadeligt og urealistisk for EU, men så opdager vi, at mit lands indenrigsminister slår til lyd for en lukning af grænserne i de kommende to år.

Fællesskabets indvandringspolitik er fortsat skizofren. Hr. Gaubert har ret, når han siger, at vi står over for en demografisk krise i Europa, og at vi har brug for mere indvandring. Kommissionen har forklaret det for os. Vi har behov for 50 mio. indvandrere inden 2060, men vi gør ikke noget for at tilskynde dem til at komme, og i stedet har vi prioriteret en harmonisering af hjemsendelsespolitikken.

I dag drøfter vi en enkelt opholds- og arbejdstilladelse udelukkende for dem, der allerede befinder sig på EU's territorium, og vi indfører det blå kort for højt kvalificerede arbejdstagere, hvilket kun vil påvirke indvandringssatsen i Europa med mellem 1,5 % og 3 % og dermed vil spille en minimal rolle sammenlignet med vores reelle behov for arbejdskraft i Europa.

I øjeblikket er der omkring 6 mio. illegale arbejdstagere i EU, som allerede er blevet optaget på arbejdsmarkedet, og som fastholdes i ulovlige stillinger, fordi en sådan situation helt klart er hensigtsmæssig, når det gælder om at holde arbejdskraftomkostningerne nede og skære ned på den sociale beskyttelse.

Vi mener, at vi bør starte med et normaliseringsprogram for disse arbejdstagere, der allerede er blevet optaget på arbejdsmarkedet. Vi mener, at det blå kort er en fejltagelse, da det indebærer, at udvælgelsen foretages inden indvandringen. Vi mener, at definitionen af højt kvalificerede arbejdstagere er for restriktiv, og vi mener, at fællesskabspræference er en form for direkte diskrimination.

Vi mener, at indvandringspolitikken bør ændre fuldstændig retning. Vi ved, at det blå kort skal ses som det første signal om åbning af lovlige immigrationskanaler, men det er ikke nok til at sikre, at vores gruppe vil stemme for.

**Johannes Blokland**, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Medlemsstaterne bør fortsat selv bestemme med hensyn til migranternes indrejse til deres territorier, og så længe der er mennesker uden arbejde i vores medlemsstater, vil jeg fortsat stille mig tvivlende med hensyn til behovet for at fremme lovlig indvandring.

Kommissionens forslag bringer ikke, i modsætning til hvad der siges, en enkel procedure nærmere. Parallelt med Kommissionens forslag gælder der stadig nationale forskrifter for migranter med gode kvalifikationer, og yderligere krav er mulige. Hvilken merværdi har så en europæisk forordning? Dette besvarer ikke uddannelsesinstitutionernes og industriens spørgsmål. De ønsker et utvetydigt system for arbejdstagere og studerende fra tredjelande, og dette vil skabe mere bureaukrati, selv om der var lovet mindre. Jeg vil gerne opfordre til et system, hvor indvandringspolitikken overlades til medlemsstaterne. På den måde kan hver enkelt medlemsstat have sine egne klare procedurer. I EU-sammenhæng kan vi så aftale, om mennesker skal have lov til at rejse frit og flytte til andre lande.

**Carl Lang (NI)**. – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. kommissær! Hjertelig tak. Med Deres synspunkter har De netop givet mig argumenter vedrørende spørgsmålet om indvandring til mine kommende valgkampaner, da De selv taler om – og jeg citerer – ”et åbent EU, åbning af migrationsstrømmene, fordelene ved at åbne det blå kort for så mange mennesker som muligt, tiltrække kvalifikationer, ikke hindre indvandring”.

Ser intet, hører intet, ved intet – det kunne være de europæiske institutioners motto i indvandringsspørgsmål, mens mennesker i Europa i 20 år har lidt som følge af dette spørgsmål med alle de sociale og økonomiske følger i form af identitet, sikkerhed, jobsikkerhed, fattigdom og arbejdsløshed.

Jeg hører henvisninger til indvandrernes rettigheder, men hvem nævner arbejdstagernes sociale rettigheder? Hvem taler om de millioner og titusindvis af millioner, der i Europa befinder sig i en vanskelig social situation, som ikke får adgang til beskæftigelse på noget niveau eller til kvalifikationer?

Desuden er den integrationspolitik, der føres i Europa en reel national opløsningspolitik, som vi er blevet udsat for som følge af overdreven henlæggelse under Fællesskabets kompetence. Det blå kort, der foreslås, er blot en invitation til hele verden for at tiltrække millioner af nye indvandrere, mens det ikke er denne politik, der bør forfølges, men en politik for hjemsendelse af indvandrere til deres oprindelseslande, en politik for national præference og fællesskabspræference, en politik for national beskyttelse og fællesskabsbeskyttelse.

Ved at berøve udviklingslandene deres eliter, forhindrer De økonomisk udvikling i disse lande. Disse mennesker og disse lande har brug for kapital og kvalificerede arbejdstagere. De fratager dem begge dele.

**Carlos Coelho (PPE-DE)**. – (PT) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. Barrot, mine damer og herrer! I modsætning til den foregående taler er jeg helt klart imod Fort Europa, og jeg støtter derfor aktivt politikker, der går ud på at tillade økonomiske migranter.

Den eneste måde, hvorpå vi kan få en afbalanceret indvandringspolitik, er ved konsekvent at bekæmpe ulovlig indvandring og modigt regulere lovlig migration. I denne forbindelse godkender vi direktivet om det blå kort.

Vi ønsker dog ikke at begrænse migration udelukkende til højt kvalificerede arbejdstagere, hvorved vi lukker døren for alle andre vandrende arbejdstagere med færre kvalifikationer. I de kommende få år vil begge kategorier få afgørende betydning for Europas økonomiske og sociale udvikling. I denne forbindelse taler vi om millioner af mennesker.

Derfor støtter jeg også dette forslag til direktiv, der sigter mod at etablere en enkelt ansøgningsprocedure om en enkelt opholds- og arbejdstilladelse. Ud over at medføre klare fordele i form af forenkling, nedskæring af bureaukrati og fremme af kontrol med deres status, muliggør dette anerkendelse af et enkelt sæt fælles rettigheder for vandrende arbejdstagere, der opholder sig lovligt på EU's territorium. Med undtagelse af sæsonarbejdere og højt kvalificerede arbejdstagere, der vil være omfattet af specifikke direktiver, vil alle migranter drage fordel af en række arbejdstagerrettigheder svarende til dem, borgere i værtsmedlemsstaten har.

Denne ligebehandling på hele Fællesskabets område skulle bidrage til at bekæmpe situationer med udnyttelse af arbejdskraften og forbedre integrationen af disse arbejdstagere, hvorved der opnås en bedre social samhørighed.

Jeg er enig med Ewa Klamt. Det er hensigtsmæssigt at indføre en fælles ordning for adgang for højt kvalificerede arbejdstagere i stedet for at have 27 forskellige ordninger. Jeg er enig i de forslag, som fru Klamt har fremsat med hensyn til opstramning af adgangsvilkårene, samtidig med at forhindring af hjerneflugt forbedres.

Jeg bifalder fru Klamts og hr. Gauberts indsats, men jeg vil gerne slutte med at beklage, at Parlamentets udtalelse endnu en gang ikke ser ud til at betyde særlig meget. Alt tyder på, at en politisk beslutning allerede er truffet i Rådet, uden at man har afventet afstemningen i Parlamentet, hvilket jeg beklager.

**Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE).** – (DE) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne inderligt kondolere fru Klamt og lykønske hende med denne betænkning.

Vi har behov for kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande på vores arbejdsmarkeder, til dels fordi vi har investeret for lidt i uddannelse og erhvervsuddannelse og har gjort for mange kvalificerede arbejdstagere arbejdsløse, som nu ikke længere står til rådighed for arbejdsmarkedet. Derfor må vi gøre en større indsats inden for uddannelse og erhvervsuddannelse på hjemmefronten, og vi må også åbne vores arbejdsmarkeder for højt kvalificerede indvandrere.

Det blå kort er det første skridt i den rigtige retning og repræsenterer en mulig win-win-win-situation. For det første kan virksomhederne på mellemlang sigt besætte nogle ledige stillinger med kvalificerede arbejdstagere og drage fordel af ny international ekspertise. For det andet kan højt kvalificerede arbejdstagere og medlemmer af deres nærmeste familie opnå et andet perspektiv, som de måske ikke havde fået i deres hjemland. For det tredje kan de, når de vender tilbage enten midlertidigt eller permanent, yde et væsentligt bidrag til den økonomiske vækst der.

Bekymringen for, at dette kan føre til en hjerneflugt, er velbegrundet. Derfor anbefaler vi ikke en aktiv reklame inden for uddannelses- og sundhedssektorerne, navnlig i de lande, der er ramt af udvandring og mangel på faglærte og ufaglærte arbejdstagere. Dette er dog et spørgsmål om udviklingspolitik, som vi ikke vil kunne løse her. Derudover må vi huske på, at landene ikke ejer de enkelte borgere. Nøjagtig ligesom vores borgere søger arbejde i andre lande eller forlader deres oprindelsesland uden at støde på større hindringer, bør det være muligt for mennesker fra andre lande at arbejde i EU.

Princippet om lige løn for lige arbejde er naturligvis vigtigt for os. Det er rigtigt, at tingene altid kan forbedres, og der er behov for forbedringer. Jeg mener dog, at dette er det første skridt i den rigtige retning.

**FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT**

*Næstformand*

**Gérard Deprez (ALDE).** – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg som så mange andre lykønske vores to ordførere, fru Klamt, som jeg kondolerer på min gruppes vegne, og Patrick Gaubert.

Hr. Jouyet, jeg vil dog også gerne inddrage det franske formandskab i dette, fordi det franske formandskab i det mindste i forbindelse med det blå kort har udvist et dybt engagement, som har muliggjort indgåelsen af en politisk aftale i Rådet. Jeg kan tilføje, at jeg ikke synes, der var den samme beslutsomhed i hr. Gauberts betænkning.

Som nogle af mine kolleger her i Parlamentet har påpeget, tager EU med disse to betænkninger et vigtigt skridt i dets migrationspolitik. Vi ved alle, og vi har ofte beklaget dette i de seneste få år, at det meste af vores tid og de fleste af vores ressourcer er blevet brugt på bekæmpelse af naturligvis ulovlig indvandring. Med disse to tekster anerkender EU dog i dag behovet for og betydningen af en aktiv politik for lovlig økonomisk indvandring. Vi ved alle, at lovlig økonomisk indvandring er en nødvendighed for det europæiske kontinent, og det er ikke nogle få fascistiske åndsformørkelse, der vil ændre vores holdning.

Ved at indføre en forpligtelse for medlemsstaterne til at udstede en enkelt opholds- og arbejdstilladelse sigter Patrick Gauberts betænkning også mod at sikre indvandrerens ret til ligebehandling på så mange områder som muligt. Jeg vil gerne sende et budskab til Giusto Catania. Giusto, du har lavet en dum fejl. Den enkelte tilladelse gælder ikke blot arbejdstagere, der allerede opholder sig på EU's territorium. Lige rettigheder vedrører også alle dem, der vil komme, og ikke blot dem, der allerede er her. Når du kritiserer noget for at have argumenter for at afvise en betænkning, ja så må du undskylde, men så bør du læse det ordentligt.

Formålet med fru Klamts betænkning er at fastsætte indrejsevilkårene for højt kvalificerede statsborgere til europæisk territorium, og dette er noget, der er stort behov for. En sidste ting vedrørende dette spørgsmål, da mine kolleger i gruppen fokuserede herpå. Jeg er enig med dem i en række beklagelser. Ordningen – jeg

taler ikke her om principper – ordningen er lidt overforsigtig, til tider protektionistisk, men grundlæggende repræsenterer den et nødvendigt skridt fremad, og derfor vil jeg personligt og som formand for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender stemme for de to betænkninger.

**Mario Borghesio (UEN).** – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I mange år har vi i forbindelse med indvandring hørt en række opfordringer ledsaget af tidsplaner, der fortæller os et vidunderligt eventyr om behov – som FN også har fastslået – for en fortsat ekspansion af den vestlige økonomi, og vi har navnlig hørt europæiske lande hævde, at der er behov for snesevis eller måske hundreder af millioner nye arbejdstagere i Europa.

Nu presser finanskrisen desværre alle i vores land og selv CGL, der er den største fagforening, siger i det mindste via nogle af dens ledere i Venetoregionen: "Helt ærligt, vores arbejdstagere risikerer at miste deres arbejde, og vi må snart tænke seriøst over deres arbejde". Kommissionen bør derfor tilbagevise alle disse tidligere tiders vidunderlige eventyr og arbejde på, at 3 % af indvandringen stadig kan være nyttig, hvor der kan være gode grunde til, at folk rejser ind i EU. Europa har stadig brug for kvalificerede indvandrere, og de kan være nyttige for os, men der ligger en enorm hindring i, at indvandrerne hjemlande har ret til ikke at blive frataget deres bedste hjerner.

Forslaget er i sig selv et godt forslag, men der mangler den endelige afpudsning, der ville være at tilskynde til og fremme disse specialiserede arbejdstageres hjemvenden til deres oprindelseslande for at beskytte dem mod virkningerne af globaliseringen.

**Hélène Flautre (Verts/ALE).** – (FR) Hr. formand! Seks måneder efter den skamfulde afstemning om hjemsendelsesdirektivet, der har været genstand for så megen hån og kritik på internationalt plan, tvivler jeg meget på, at EU vil være i stand til ved at vedtage disse to tekster om det blå kort og den enkelte tilladelse at genrejse sig på den internationale scene. Hvorfor? Fordi det meget pompøst blev meddelt, at der ville blive indført en ægte europæisk politik for lovlig migration, og vi nu har vi fået en tredjerangsstatus for arbejdstagere, der ikke yder nogen form for social støtte, tab af opholdstilladelse, hvis de mister deres arbejde, begrænset adgang til fagforeninger og begrænset fri bevægelighed. Dette er ikke en stor ambitions varemærke, og EU ligger langt fra USA og Canada med dette blå kort, hvis det ellers antages, at dette i sig selv er et prisværdigt mål.

Er det virkelig for meget forlangt at yde ægte garantier for social beskyttelse og ligebehandling, det samme som for nationale arbejdstagere? Foretrækker vi at reducere disse arbejdstagere til en arbejdskraft, der risikerer at blive udsat for hoveriarbejde. Ville en ratificering af FN's konvention om beskyttelse af vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer have sikret dem for mange rettigheder?

Endelig spørger jeg mig selv – og jeg spørger Dem – hvad er logikken bag et ønske om at tiltrække vandrende arbejdstagere til EU, mens vi nægter at normalisere de personer, der allerede arbejder på vores territorium, som arbejder lovligt, og som gør dette uden nogen opholdstilladelse? EU kaster sig ud i en politik for lovlig migration, men under protest, og det er den utilitaristiske logik og undtagelserne fra lige rettigheder, som de enkelte medlemsstater har truffet beslutning om, der efter al sandsynlighed vil være gældende. Hvornår vil vi forstå – og først og fremmest acceptere – at migration er en chance, en mulighed i form af menneskelig udvikling, i form af økonomisk og social udvikling, i form af udvikling selv i de sydlige lande og i form af interkulturel dialog, som vi har gjort så megen stads af i år?

**Eva-Britt Svensson (GUE/NGL).** – (SV) Hr. formand! Via tiltag som Frontex afvises yderst sårbare mennesker fra EU, og EU bygger mure, som er svære for mange mennesker, der har stort behov for beskyttelse, at overvinde. Samtidig foreslås det nu via det blå kort at indrømme visse mennesker særlig adgang. Der skulle være særlig adgang for højt uddannede arbejdstagere med meget høje krav til personens uddannelsesniveau og erhvervs erfaring og med en minimumsløn, der i Sverige f.eks. ville svare til mindst 43 000 SEK eller 4 300 EUR om måneden. Almindelige arbejdstagere eller mennesker, der har behov for beskyttelse, behøver ikke forsøge, mens højt uddannede mennesker – de selv samme mennesker, udviklingslandene har behov for, hvis de skal kunne forbedre deres situation internt – disse mennesker er velkomne. Jeg for min del hilser åbenhed og indvandring velkommen, men under den forudsætning, at der ikke diskrimineres mod nogen på grundlag af deres oprindelsesland eller uddannelsesniveau.

**Gerard Batten (IND/DEM).** – (EN) Hr. formand! EU foretrækker at importere endnu flere vandrende arbejdstagere frem for at forsøge at løse problemet med de europæere, der allerede er arbejdsløse i medlemsstaterne. Succesfulde ansøgere til det såkaldte blå kort arbejdstilladelse, som får lov til at rejse ind i en medlemsstat, vil efter 18 måneder få lov til at flytte til en anden medlemsstat. Dette gælder også deres

familie og forsørgelsesberettigede. Dette er en del af EU's kommende fælles indvandringspolitik, hvor EU vil diktere, hvem der kan og ikke kan indvandre til medlemsstaterne, og på hvilke vilkår.

Storbritannien hævder, at landet har en undtagelse fra denne politik, men dronningen har givet sit kongelige tilsagn til Lissabontraktaten, og det ser ud til, at de øvrige medlemsstater vil ratificere den fuldt ud. Hvis og når Lissabontraktaten ratificeres fuldt ud, vil Storbritanniens undtagelse vise sig at være værdiløs, og det er næsten sikkert, at vi vil blive tvunget til at rette os efter dette direktiv.

**Roberto Fiore (NI).** - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at det er en strategisk fejl fra Europas side at mene, at vi bør indføre kvalificeret arbejdskraft fra andre lande og fra andre kontinenter, når det burde være vores institutioner, vores skoler og vores universiteter, der uddanner højt kvalificerede arbejdstagere i henhold til en ny strategi. Det, der mangler, er således en idé om, hvordan Europas fremtid vil se ud, og derfor tænker ingen over, hvem vi skal bede lede vores højtstående fabrikker eller faciliteter i de kommende 10 eller 15 år.

Vi bør også sige, at dette helt sikkert vil indebære en sænkning af velfærdsydelse for dem, der udfører disse job i Italien og andre europæiske lande. Der vil ske en løndumping, og dette er typisk for visse indvandringspolitikker. På et tidspunkt med den dramatiske krise som følge af det finansielle sammenbrud er det desuden umuligt at forestille sig, at vi ud over vores egne arbejdsløse skal stå med problemet med arbejdsløse fra tredjelande, som tvunget af omstændighederne vil udgøre et problem for den civile retsorden og vores befolkningers sikkerhed.

**Dumitru Oprea (PPE-DE).** - (RO) Hr. formand! Hr. Jouyet sagde "vi er ikke et Fort Europa". Dette er reelt tilfældet, da de to betænkninger vi behandler her i eftermiddag, er bevis på Europas åbenhed, og for, at det accepterer og støtter globaliseringsprocessen. Jeg mener, at denne europæiske arbejdstilladelse vil løse en lang række problemer i tilknytning til den ulovlige indvandring, Europa står over for. USA har vist dette med den Green Card-ordning, der blev indført tidligere.

Europa må bevise, at det går ind for åbenhed, ikke mindst fordi det ifølge betænkningen kun er 5,5 % af indvandrerne, der rejser til EU, mens 50 % af de højt kvalificerede indvandrere rejser til USA eller Canada. Hvorfor er vi ikke en attraktiv destination? Hvorfor er der en stor forskel mellem lønningerne her og lønningerne i USA og Canada, hvorved den manglende attraktion bliver endnu mere iøjnefaldende?

I lyset af den aktuelle krise er det et udtryk for fair play, et normalt udtryk fra Europas side, som må opvejes med åbenhed over for tredjelandes arbejdstagere. Denne politik med europæiske kort skal dog gennemføres på en logisk måde, så den ikke forårsager alvorlige ubalancer eller udløser store problemer i de lande, hvor specialisterne oprindeligt kommer fra.

**Claudio Fava (PSE).** - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vores gruppe er rimelig tilfreds med disse to forslag. Den omstændighed, at vi er rimelig og ikke fuldstændig tilfredse, fremgår af en række ændringsforslag, hvormed vi har forsøgt at forbedre disse tekster. Vi er også kun rimelig tilfredse, fordi der har været en mangel på ambitioner. Vi mener, at der kunne have været gjort mere, og at det kunne være blevet gjort bedre.

Der er tegn på en åbning og på en civiliseret holdning, der hurtigt følges op, selv nogle gange under forhandlingerne her i Parlamentet, af tegn på manglende fleksibilitet, særlig fra Rådets side, og på betydelig protektionisme. Dette gælder også det blå kort. Der er modstand mod nogle centrale principper som f.eks. "lige løn for lige arbejde", der er et helligt, naturligt princip. Selv her er vi dog stødt på visse vanskeligheder.

Vi mener, at det er vigtigt at overvinde princippet om fællesskabspræference, at overvinde tanken om, at der findes et Europa i to hastigheder, hvilket er grunden til, at det er nødvendigt at gøre brug af princippet om fællesskabspræference. Vi mener, at en henvisning til arbejdsmarkedet er vigtig, men arbejdsmarkedet kan ikke være det eneste styrende princip. Der er andre inkluderende principper i tilknytning til politiske og sociale velfærdsholdninger, som bør udgøre en del af indvandringspolitikkerne. Lovlig indvandring betyder ligeværdighed og lige muligheder, ellers vender vi tilbage til selektiv, partiel og diskriminerende indvandring. Det vil vi gerne undgå.

Også af denne grund støtter jeg på vegne af min gruppe det forslag, hr. Moreno har fremsat for Kommissionen. Lad os forsøge at udforme et blå kort, der ikke blot gælder for de 3 % højt kvalificerede indvandrere, men et kort, der søger at finde specifikke retsinstrumenter, hvormed vi kan åbne markedet for indvandring. Indvandring bør være inddragelse. Hvis det bliver udvælgelse, er det ikke længere en positiv politik.

**Athanasios Pafilis (GUE/NGL).** – (EL) Hr. formand! Med forslagene til direktiv og de to betænkninger gennemføres EU's generelle indvandringspolitik, hvis formål er at sikre billig arbejdskraft til europæisk kapital for at øge profitten.

Direktivet om udstedelse af et blåt opholds- og arbejdskort i EU til højt kvalificerede arbejdstagere tillader, at hjernekapacitet stjæles fra fattigere lande, så europæiske monopoler kan opnå en bedre stilling i den globale konkurrence, særligt i forhold til USA. Det giver ikke indehaverne af kortet nogen særlige rettigheder eller fordele, fordi det kræves, at der allerede foreligger en ansættelseskontrakt. Deres løn vil også være institutionelt lavere.

Det andet direktiv om en standard opholds- og arbejdstilladelse går i samme retning. Kun dem, der har sikret sig beskæftigelse, vil kunne rejse ind i EU og opnå en tilladelse. Indvandrerne er således i arbejdsgivernes magt. Afskedigelse vil være det samme som udvisning. For ulovlige indvandrere findes der den europæiske pagt om indvandrings økse, der indebærer 18 måneders tilbageholdelse, udvisning og indrejseforbud i fem år.

EU's generelle politik legaliserer den brutale og grove udnyttelse af indvandrere og arbejdstagere som helhed i EU.

Vi støtter indvandrernes kamp for lige beskæftigelse og sociale rettigheder, kampen for at forsvare og udvide arbejdstagernes rettigheder i hele EU.

**Hélène Goudin (IND/DEM).** – (SV) Hr. formand! Et af de argumenter, der er fremsat for, at EU ikke er en attraktiv indvandrerdestination for kvalificerede arbejdstagere, er, at der findes forskellige indrejse- og opholdsregler i de enkelte medlemsstater. I begrundelsen til denne betænkning anføres det endvidere, at de forskellige regler i medlemsstaterne rent faktisk giver anledning til konkurrence mellem medlemsstaterne. Dette menes at være en dårlig ting. Jeg vil gerne sige, at det netop er dette forhold – den omstændighed, at systemet ikke er tvunget ind i en spændetroje i one size, uden at de forskellige løsninger får lov til at konkurrere – der har gjort Europa til en succes.

Vi kan se, at nogle lande har været mere succesrige. Sverige er f.eks. et af dem. Sverige har investeret i bl.a. uddannelse og sprogundervisning, der har gjort Sverige til et af de mest konkurrencedygtige lande med virksomheder som Ericsson, Volvo og Ikea. Problemet med manglende konkurrenceevne i mange medlemsstater hænger snarere sammen med den omstændighed, at EU er gennemsyret af protektionisme og støtte til industrier, der langt fra er konkurrencedygtige. Vi er gået ind for opretholdelse af livet frem for at fokusere på strukturelle ændringer.

**Luca Romagnoli (NI).** – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Her er et andet absurd initiativ fra EU: Indførelse af et blåt kort, der vil fremme indrejse for indvandrende arbejdstagere, der fejlagtigt benævnes højt kvalificerede.

Ifølge ordføreren bidrager dette til at løse problemet med den faldende demografiske tendens. Hun siger følgende. "I Tyskland er der f.eks. behov for 95 000 ingeniører". Hvis de bliver betalt ordentligt, er jeg sikker på, at vi kunne sende flere tusinde fra Italien. Dette absurde initiativ hiver ikke blot kvalificeret personale op med rode i udviklingslandene, men ser også bort fra arbejdsløsheden blandt kvalificerede personer i Europa og den begrundede frygt blandt vores unge, der er i besiddelse af beviser og certifikater. I stedet for at fremme deres adgang til et erhverv, øge deres studie- og forskningskapacitet og sikre, at de har en fremtid, der indebærer arbejde og faglige kvalifikationer, indfører vi yderligere årsager til tvivl, konkurrence og utvivlsomt udnyttelse.

Grænsen mellem idioti og forbrydelse i menneskelige handlinger er ofte en gråzone, og det forekommer mig, at EU i dag giver os et nyt eksempel herpå.

**Simon Busuttil (PPE-DE).** – (MT) Jeg glæder mig over Ewa Klamts og Patrick Gauberts betænkninger om det blå kort og en enkelt ansøgningsprocedure. Det er første gang, vi åbner et vindue så at sige mod en lovlig migrationspolitik. Disse betænkninger er derfor meget relevante, fordi vi via dem kan opbygge fremtidige politikker om dette yderst vigtige spørgsmål. For første gang giver dette desuden indvandrerne lovlige midler, hvormed de kan rejse ind på EU's territorium og være i stand til at arbejde iblandt os.

Vi må dog placere dette inden for rammerne af vores klare politik. Som jeg forstår det, skal den indvandringspolitik, som vi må tilpasse os, være baseret på EU's medlemsstaters ret til at bevare den fulde kontrol med antallet af arbejdstagere, der gives adgang. Som tidligere nævnt må vi tilslutte os princippet om fællesskabspræference, hvormed EU's borgere gives præference over borgere fra tredjelande.



På dette grundlag mener jeg, at vi ikke blot kan udvikle en politik for lovlig migration, der vedrører udstedelse af det blå kort til højt kvalificerede arbejdstagere, men at vi hen ad vejen kan begynde arbejdet med andre forslag, som jeg ved Kommissionen vil fremsætte i de kommende måneder, og som vedrører muligheden for beskæftigelse af mindre kvalificerede arbejdstagere.

Vores forhandlinger her i dag skal også ses i lyset af vores politikker om ulovlig og ikke lovlig indvandring. Jeg siger dette, for hvis vi ikke har en troværdig indvandringspolitik, kan vi ikke forvente, at vores borgere tillader os at åbne markederne for lovlig migration. Jeg mener, de to går hånd i hånd og bør arbejde parallelt med hinanden, ellers vil vi ikke være i stand til at gøre fremskridt. Inden for politikken vedrørende ulovlig indvandring er der en række uløste spørgsmål, som vi stadig skal behandle, som f.eks. loven om sanktioner mod arbejdsgivere, som ulovligt beskæftiger borgere fra tredjelande, eller reelt ulovlige indvandrere. Vi må arbejde på denne lov, hvis vi ønsker at straffe disse arbejdsgivere ordentligt, da dette desuden vil virke afskrækkende på tilstrømningen af ulovlige indvandrere.

Europa-Kommissionen har allerede annonceret, at den vil fremsætte et andet forslag inden for de kommende uger. Dette vedrører revisionen af Dublinloven om det ansvar landene skal påtage sig, når de behandler asylansøgninger fra indvandrere, der allerede er rejst ind på deres territorium. Vi afventer i spænding fremlæggelsen af dette forslag.

Afslutningsvis skal det bemærkes, at retsgrundlaget for disse forslag ville have været et andet end det, vi har i dag, hvis Lissabontraktaten havde været gældende i dag. Lissabontraktaten ville have givet EU et skub fremad, så det kunne nå frem til en løsning på indvandrerområdet. Jeg mener ikke, at dem, der er imod Lissabontraktaten, har grund til at være tilfredse med, at den aktuelle europæiske indvandringspolitik ikke er så stærk, som den burde være.

**Martine Roure (PSE).** – (FR) Hr. formand! Vi må udstyre os selv med effektive indvandringsredskaber på europæisk plan, og vores verden kræver beskyttelsesmetoder for at yde hjælp på et tidligt tidspunkt til dem, der lider.

Det internationale samfund i almindelighed og Europa i særdeleshed er desværre uforberedt til trods for, at vi lever i et århundrede, som med globaliseringen uundgåeligt vil blive et århundrede med befolkningsbevægelser. Vi må absolut tage hensyn til denne realitet i alle vores udsigter.

Hvad angår det blå kort må vi kunne hilse vandrende arbejdstagere velkommen og samtidig sikre, at vi ikke udplyndrer landene ved at holde fast i de aktører, der er nødvendige for, at de kan udvikle sig. Dette er grunden til, at vi ønsker at bidrage til uddannelsen af højt kvalificerede arbejdstagere i nøglesektorer, i deres oprindelseslande, og vi må fremme cirkulær migration.

Jeg vil gerne slutte mit korte indlæg med at minde om, at det er nødvendigt, at europæisk solidaritet udvides til at omfatte udviklingslandene. Hvis vi skal tale om gennemførlighed – evnen til at reagere på den aktuelle finanskriser vidner herom – hvis vi har politisk vilje, så har vi de materielle ressourcer.

**Hubert Pirker (PPE-DE).** – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, repræsentanter for Rådet! Forhandlingerne mellem medlemmerne af Parlamentet er tydeligvis polariserede. Højrefløjen er bange for ulovlig indvandring i stor stil. Hr. Romagnoli er her ikke længere, så vi kan gennemføre yderligere drøftelser. Venstrefløjen er bange for, at ulovlige indvandrere ikke vil være i stand til at finde beskæftigelse. Vi ønsker ingen af disse ting, med andre ord hverken ulovlig indvandring i stor stil eller beskæftigelse af ulovlige indvandrere, som vil give dem en lovlig status. Det vi reelt ønsker at opnå med det blå kort, er et skridt fremad i retning af en kontrolleret indvandring af højt kvalificerede arbejdstagere til EU's enkelte medlemsstater.

Bestemmelserne om det blå kort og den standardiserede opholds- og arbejdstilladelse udgør netop det redskab, der vil sætte medlemsstaterne i stand til at reagere og bringe højt kvalificerede arbejdstagere ind i landet, når de har behov for dem. Vi indfører ligeledes standardiserede regler for udstedelse af det blå kort og for kontrol med det i hele Europa. Jeg er glad for, at Rådet har medtaget mit forslag i gennemførelsesbestemmelserne om at mærke det blå kort med symbolet på den medlemsstat, der har udstedt kortet, og som arbejds- og opholdstilladelsen gælder til. Dette betyder, at der for Østrigs vedkommende vil være et rødt, hvidt og rødt blå kort, og andre lande vil have en tilsvarende løsning.

Jeg mener, at incitamentet, der tillader folk at begynde at arbejde i en anden medlemsstat efter tre år, forudsat at kravene er blevet opfyldt, og et behov er blevet påvist, er et positivt træk. En anden vigtig regel er, at det blå kort udløber, når der ikke er noget indlysende behov for arbejdstageren. Dette bliver tydeligt, når arbejdstageren har været arbejdsløs uafbrudt i mere end seks måneder. På dette tidspunkt er det indlysende,

at der ikke længere er behov for arbejdstageren, og det blå kort bliver ugyldigt. Jeg vil gerne foreslå Rådet, at arbejdstagere skal registreres ved de nationale myndigheder, når de bliver arbejdsløse, ellers vil det ikke være muligt at kontrollere, om perioden på seks måneder er udløbet.

Endelig vil jeg gerne sige, at det blå kort er et redskab, som vil sætte medlemsstaterne i stand til at reagere på en fleksibel måde. Det er en mulighed for EU til at blive og forblive et attraktivt sted for virksomhederne. Det er et incitament for højt kvalificerede arbejdstagere til ikke at flytte til USA, Canada eller Australien, men i stedet vælge EU som det sted, hvor de vil leve og arbejde i det mindste i et stykke tid. Jeg mener, at det blå kort er et positivt skridt i retning af kontrolleret indvandring baseret på medlemsstaternes krav, muligheder og behov.

**Stavros Lambrinidis (PSE).** – (EL) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! I over 10 år nu har der ikke været nogen indgående drøftelser om, hvordan medlemsstaterne kan samarbejde for at gøre Europa til en mere attraktiv destination for de lovlige indvandrere, som vores samfund har brug for, og til et mere humant sted for dem at leve iblandt os.

Det nyere "hjemsendelsesdirektiv", der, som vi ved, behandler mange fattige indvandrere som almindelige kriminelle, er et godt eksempel på den næsten monomane måde, hvorpå Europa fokuserer på en kontrolstrategi i forbindelse med indvandringspolitikken.

Den grundlæggende årsag hertil er følgende: De fleste af EU's medlemsstater har endnu ikke været i stand til for det første at gennemføre effektive programmer for integration af indvandrere og for det andet at overbevise en stor del af befolkningen om, at den uundgåelige stigning i de multikulturelle samfund er en ønskelig udvikling, der fremmer vores økonomiske og sociale vækst.

I denne henseende kan man kun hilse de lovgivningsinitiativer, vi behandler i dag, velkommen. Dette er måske de første seriøse bestræbelser på at skabe en fælles europæisk politik for lovlig indvandring til trods for nogle af forslagernes relative tilbageholdenhed og til trods for deres problemer, hvoraf vi har taget nogle op i ændringsforslag som f.eks. – som mange med rette har sagt – risikoen for at frarøve de fattige lande deres kvalificerede arbejdskraft.

Samtidig vedrører disse individuelle bestemmelser et minimumsantal af det, man kunne kalde privilegerede lovlige indvandrere. Vi har nu brug for modige lovgivningsinitiativer for at indføre europæiske bestemmelser for lovligt arbejde og for de millioner af andre mennesker, som vores økonomier og samfund har brug for.

**Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE).** – (EL) Hr. formand, hr. næstformand, hr. formand for Rådet! EU opfattes stadig som et lidet attraktivt sted af højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, mens ufaglærte indvandrere ankommer i tusindtal. Den europæiske indvandringspolitik bør derfor være en bred og konsekvent generel strategi for fred og sikkerhed, europæisk udviklingspolitik samt integrations- og beskæftigelsespolitikker.

Lovgivningsforslaget er et forsøg på at fastsætte fælles kriterier for en hurtig indvandringsprocedure for højt kvalificerede indvandrere. Vi har brug for fælles, ens definitioner for adgang til 27 arbejdsmarkeder.

Alle anerkender den omstændighed, at EU har brug for muligheden for at benytte kvalificeret arbejdskraft fra tredjelande på længere sigt for at forbedre sin konkurrenceevne og sætte skub i den økonomiske vækst. Der må dog fastsættes forudsætninger. Som medlem af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender mener jeg, at den første forudsætning må være anerkendelse af højt kvalificerede personers universitetsuddannelse eller tre års erfaring.

Udviklingspolitikken skal sikre tilgængelighed af arbejdskraft fra tredjelande. Ordføreren, som jeg vil udtrykke min dybeste medfølelse med, understreger, at indvandring med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse ikke er en langsigtet løsning på økonomiske og demografiske problemer, da økonomisk indvandring generelt påvirker de nationale arbejdsmarkeder i medlemsstaterne.

Subsidiaritetsprincippet skal anvendes, indtil vi har ensartede sociale systemer og en ensartet arbejdsmarkedslovgivning. Europa-Parlamentet anbefaler derfor en nøje overholdelse af princippet om fællesskabspræference. Medlemsstaterne skal bestemme, hvor mange indvandrere fra tredjelande, der gives indrejse inden for rammerne af deres nationale suverænitetsbeføjelser og skal også have ret til at fastsætte en kvote på nul.

De blå kort skal, selv om forudsætningerne er opfyldt, kun udstedes efter hver enkelt medlemsstats skøn med europæisk merværdi i form af mobilitet efter to års lovligt ophold i en anden medlemsstat.

**Karin Jöns (PSE).** – (DE) Hr. formand! For at bringe den ulovlige indvandring under kontrol, for at tage de udfordringer op, som de demografiske ændringer medfører, for at øge vores konkurrenceevne og samtidig sikre en høj grad af social harmoni har vi mere en nogensinde behov for en fælles indvandringspolitik. Parlamentet er enig herom. Derfor vil jeg gerne takke alle fire ordførere for deres tætte samarbejde.

Efter min gruppes mening skal en fælles indvandringspolitik dog omfatte alle migranter, ellers lever den ikke op til vores krav. Dette betyder, at princippet om ligebehandling skal gælde alle uden begrænsning, når det gælder arbejdstagerrettigheder, adgang til uddannelse og adgang til socialsikringsordningerne. Jeg vil derfor bede Dem stemme for min gruppes ændringsforslag i morgen. Rammedirektivet skal også finde anvendelse på sæsonarbejdere, flygtninge eller midlertidige asylansøgere.

Hvad angår det blå kort vil jeg gerne ændre udfaldet af afstemningen i det ansvarlige udvalg i morgen for at åbne det europæiske arbejdsmarked, ikke blot for migranter fra lande, med hvilke vi allerede har indgået partnerskabsaftaler. Der må ikke være nogen begrænsninger af denne art, og jeg er glad for at høre, at Kommissionen er enig med mig.

Endelig et ord til Rådet. Da lejligheden nu byder sig, opfordrer jeg Rådet til at vedtage begge direktiver samtidigt. Hvis vi er seriøse omkring ligebehandling, kan vi ikke vedtage principper for ligebehandling først og fremmest kun for højt kvalificerede arbejdstagere og så måske senere for andre migranter.

**Inger Segelström (PSE).** – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren, fru Klamt, og skyggeordførerne for en interessant betænkning. Som en nordisk socialdemokrat havde jeg håbet på Deres opbakning, så kollektive overenskomster også ville finde anvendelse på EU's blå kort. Jeg mener, at dette vil være nødvendigt, men jeg er ikke særlig alarmeret over, at det ikke vil blive gennemført. Parlamentet burde dog have ført an på dette område.

Det gode er, at det nu klart er fastslået, at det er en lovovertredelse, hvis arbejdsgiverne bryder reglerne og ikke kontrollerer, om de beskæftiger ulovlig arbejdskraft, samtidig med at de måske kan blive pålagt at betale manglende løn og lignende med tilbagevirkende kraft. Det er også en god ting, at borgere fra tredjelande kan rejse hjem i den pågældende periode og så vende tilbage til EU. Det viser, at vi tager tredjelandenes bekymringer om hjerneflugt seriøst. Jeg er også tilfreds med og støtter beslutningen om, at medlemsstaterne skal tage hensyn til nationale og regionale arbejdsmarkeder. Dette viser, at dem, der allerede opholder sig i vores hjemlande, og som er arbejdsløse, vil komme først i betragtning til job. Dette er navnlig vigtigt i denne tid med voksende arbejdsløshed i kølvandet på kreditsammenbruddet, særlig når også fremmedhad udgør en trussel mod demokratiet i mange af vores medlemsstater.

**Roselyne Lefrançois (PSE).** – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren og skyggeordførerne for deres samarbejdsånd. Dette direktiv er den første vigtige tekst om lovlig indvandring. Formålet med den er at fremme ankomsten på EU's territorium af højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, hvoraf størstedelen i øjeblikket foretrækker at rejse til USA eller Canada. Takket være det blå kort vil disse arbejdstagere nu kunne nyde godt af talrige rettigheder for dem selv og deres familier.

Vi løber naturligvis risikoen for at blive anklaget for at støtte tanken om selektiv indvandring, men jeg vil gerne påpege, at det er Rådet, som systematisk er imod et horisontalt direktiv, der finder anvendelse på alle indvandrende arbejdstagere. Kommissionen havde derfor ikke noget andet valg, hvis den skulle håbe på at komme lidt længere på området lovlig indvandring, end at begynde med højt kvalificerede arbejdstagere, som den vidste, det ville være lettere at opnå medlemsstaternes godkendelse af. Jeg beklager naturligvis denne sektorbaserede fremgangsmåde, men vi i Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet har så længe fordømt den undertrykkende karakter af den europæiske politik vedrørende indvandring og opfordret til en politik for lovlig indvandring, der lever op til navnet, at jeg føler, det er vigtigt at godkende dette første skridt.

Lad os ikke glemme, at andre tekster allerede er ved at blive udarbejdet vedrørende f.eks. sæsonarbejdere og praktikanter.

**Emine Bozkurt (PSE).** – (NL) Hr. formand! Et vigtigt skridt er endelig blevet taget. Europa er enig, når det gælder vilkårene for en enkelt ordning for rekruttering af højt kvalificerede mennesker. Det er den merværdi, som dette kort indebærer. Dette skridt er nødvendigt, selv om det efter min mening blot er det første skridt. Når vi har indhøstet erfaringer med det blå kort, må vi se på de næste skridt i den kommende valgperiode.

Vi må ikke glemme, at vi lever i en turbulent tid. Der er måske kollektive afskedigelser på kort sigt som følge af finanskrisen. Det er grunden til, at det er vigtigt, at blå kort-ordningen som beskrevet i fru Klamts betænkning

giver plads til de nationale medlemsstaters politikker. Medlemsstaterne skal kunne beslutte, hvor mange migranter med gode kvalifikationer, der er behov for og kan sættes i arbejde i deres lande uden at forårsage en hjerneflugt inden for følsomme sektorer som f.eks. sundhedssektoren i tredjelande. Vi bør dog også se fremad. Europa har desperat brug for migranter med gode kvalifikationer. Dette er grunden til, at den bedste løsning er den enklest mulige ordning for det blå kort, hvorved ægte talenter tiltrækkes. Jeg mener, denne løsning indgår i de foreliggende forslag til dels takket være ændringsforslag fremsat af Den Socialdemokratiske Gruppe i Parlamentet. Tilsvarende er det vigtigt for folk, som allerede opholder sig lovligt i EU, at de ikke behøver at vende tilbage til deres hjemlande først for at kunne ansøge om et blå kort til en EU-medlemsstat, hvis de opfylder de øvrige betingelser.

**Harald Ettl (PSE).** – (DE) Hr. formand! Inden for de kommende 20 år vil EU få brug for flere højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande. Andre lande har i årevis gjort uforholdsmæssig stor brug af potentialet på dette område. De forordninger, EU har udarbejdet, er afbalancerede og har til formål at forhindre hjerneflugt fra tredjelande. Kravene vil på ethvert tidspunkt blive fastlagt af medlemsstaterne. Alt dette lyder meget fornuftigt, men på den anden side trues vi nu af recession på grund af den finansielle og økonomiske krise.

Arbejdsløsheden vil vokse i hele Europa, og nogle medlemsstater ønsker allerede at begrænse arbejdskraftens frie bevægelighed inden for EU endnu mere. Ville det ikke være mere hensigtsmæssigt i en situation, hvor vi tvinges til at ændre vores industripolitik på grund af miljøspørgsmål, at investere i flere og bedre uddannelsesprogrammer for højt kvalificerede arbejdstagere, som har et betydeligt potentiale for innovation? Vi må fokusere alle vores bestræbelser på dette spørgsmål i stedet for at stjæle højtstående arbejdstagere fra tredjelande. Det alene vil ikke være nok til at sikre fremtiden på lang sigt.

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Hr. formand! Vi husker alle de arbejdsleje, der åbnede i efteråret 2006 i adskillige af EU's medlemsstater. I disse leje arbejdede ulovlige indvandrere under forfærdelige forhold side om side med borgere fra EU's medlemsstater.

Denne situation fremskyndede vores arbejde med immigrationspakken, hvoraf vi drøfter en del i dag. Det forekommer mig, at vi bevæger os i den rigtige retning. Med forslaget indføres mere civiliserede arbejdsvilkår, og reglerne for beskæftigelse af lovlige indvandrere og deres ophold forenkles. Som polsk kvinde vil jeg gerne understrege vores solidaritet med borgere fra tredjelande, der opholder sig lovligt i EU. Vi må ikke diskriminere mod dem.

Jeg mener heller ikke, at det blå kort vil true de nye medlemsstaters borgeres økonomiske interesser eller udgøre en konkurrence for dem. De fleste europæiske arbejdsmarkeder nu er åbne for os, og alle overgangsperioderne vil som bekendt slutte, inden det blå kort træder i kraft.

**Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE).** – (LT) Hr. formand, hr. minister, hr. kommissær, mine damer og herrer! Verden og ikke blot Europa bliver mere og mere åben. Moderne teknologier og globalisering gør det til et faktum, og at kæmpe imod denne realitet vil give bagslag.

Jeg vil gerne lykønske Frankrig, som under dets formandskab traf de vigtige initiativer, vi drøfter her i dag.

EU's interesse er klar: Vi mangler, vi har brug for arbejdstagere samt højt kvalificerede specialister, fordi vores borgere benytter sig af deres ret til at rejse, bo og arbejde andre steder, et sted, de foretrækker.

Lovlig indvandring til EU er en helt acceptabel løsning på problemet. Det er også vores reaktion på de udfordringer, som globaliseringen medfører, og EU's mål om at blive mere konkurrencedygtig.

Jeg er enig i, at forslagene skal koordineres med hinanden, koordineres med andre retsakter, men der er ingen tvivl om, at vi måtte løse disse problemer, og jeg vil gerne endnu en gang takke både ordførere og formandskabet.

**Daciana Octavia Sârbu (PSE).** – (RO) Hr. formand! Beslutningsforslaget, der sigter mod at indføre et blå kort for højt kvalificerede indvandrere, har til formål at tiltrække en højt kvalificeret professionel arbejdsstyrke fra lande uden for EU, idet disse indvandrere tilbydes en chance for at slå sig ned og arbejde lovligt i EU. Dette initiativ er gavnligt i en situation, hvor det forventes, at der i løbet af de kommende 20 år er risiko for, at 20 mio. job vil være ubesat.

Jeg vil dog gerne minde Dem om, at rumænske og bulgarske borgere stadig støder på store begrænsninger på arbejdsmarkedet og allerede frygter, at nogle lande vil forlænge overgangsperioden i yderligere tre år. Det er grunden til, at det på denne baggrund er vigtigt, at vi ikke øger diskriminationen mod europæiske borgere også.

**Marek Aleksander Czarnecki (ALDE).** – (PL) Hr. formand! Demografiske ændringer i EU og den aldrende befolkning er forhold, der giver anledning til efterspørgsel efter kvalificerede arbejdstagere fra lande uden for EU. Økonomisk migration er en udfordring, som EU må tage op i en hastigt globaliseret verden. Efter min mening skal medlemsstaterne udvikle en integreret og sammenhængende strategi for en europæisk migrationspolitik.

Ingeniørvidenskab og computerteknologi er områder, der bør tillægges særlig opmærksomhed i forbindelse med udvikling og beskæftigelse. Det er nødvendigt at vedtage fællesskabsforordninger, hvis vi skal begrænse den ulovlige indvandring. Jeg er enig med ordføreren og med konsulenten, hr. Masiel, og støtter indførelsen af en europæisk blå kort-ordning for kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande.

**Tomáš Zatloukal (PPE-DE).** – (CS) Hr. formand! Mobilitet for personer fra tredjelande på EU-medlemsstaternes territorium udgør en stor udfordring for Europa i en globaliseret verden domineret af hård økonomisk konkurrence. Vi vedtager fælles europæiske regler, der gør det muligt at forvalte migrantstrømmene ind i Europa og at begrænse ulovlig indvandring. Det er rigtigt at hilse Kommissionens forslag om at fremskynde modtagelsesprocessen for arbejdstagere velkommen og at skabe bedre opholdsvilkår for dem for at øge EU's tiltrækningskraft på højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande. Den afgørende faktor er ikke blot en hurtig modtagelsesproces for arbejdstagere uden bureaukratiske hindringer, men fælles og ensartede adgangsvilkår til alle de 27 forskellige arbejdsmarkeder. Når begge betænkninger drøftes, skal det nævnes, at der i EU stadig findes hindringer for beskæftigelse af borgere fra de nye medlemsstater.

**Toomas Savi (ALDE).** – (EN) Hr. formand! EU's blå kort er et initiativ, som udviklingslandene sætter stor pris på. Da EU's blå kort vil blive udstedt af medlemsstaterne, kunne man tænke sig, at en medlemsstat alt for ofte efter en undersøgelse af dens arbejdsmarked vil finde, at den ikke er i stand til at ansætte udenlandsk arbejdskraft, eller at en medlemsstats offentlige politik indebærer nogle hindringer for en fuldstændig gennemførelse af EU's politik for det blå kort. Jeg er bange for, at nogle medlemsstater måske vil underminere formålet med EU's blå kort.

EU's blå kort er ikke blot indført for at opfylde medlemsstaternes efterspørgsel efter arbejdskraft, men også for at indlede en "hjernecirkulation". På en måde er det en støtteforanstaltning til EU's udviklingssamarbejdspolitik, da arbejdstagere med det blå kort med tiden vender tilbage til deres oprindelseslande med erfaringer, der er af største betydning for deres fremskridt.

**Nicolae Vlad Popa (PPE-DE).** – (RO) Hr. formand! Jeg mener, at det er yderst vigtigt, at EU bliver mere attraktivt for højt kvalificerede arbejdstagere, særligt når man husker på, at størstedelen af migranterne i øjeblikket er uden kvalifikationer. Disse arbejdstagere skal nyde godt af gunstige vilkår, et harmoniseret system for regulering af emigration og bevægelse fra et land til et andet samt lønninger, der afspejler deres kvalifikationer.

Det europæiske blå kort skal også ses som en metode til at afskrække ulovlig indvandring, som en del af aftalen om immigration og asyl samt en del af løsningen på problemet med mangel på arbejdskraft, der vil ramme EU i de kommende tiår.

Jeg vil gerne fokusere på den opfattelse, at borgere fra de nye medlemsstater ikke må stilles ringere end borgere fra tredjelande. Det er uacceptabelt, at nogle medlemsstater holder deres arbejdsmarked lukket for borgere fra de nye medlemsstater, men på den anden side tilbyder job, der kræver høje kvalifikationer, til arbejdstagere fra lande, der ikke er EU-medlemsstater.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Hr. formand! Demografiske problemer og den europæiske befolknings aldring er ikke de eneste årsager til, at det blå kort bør indføres som et instrument kontrolleret af EU. Udvidelsen af EU blev fulgt af en enorm udstrømning af specialister fra de nye medlemsstater. Udstrømningen af kvalificeret arbejdskraft er i dag det største problem for arbejdsgivere, den holder investeringer tilbage og begrænser dermed den økonomiske udvikling.

Hvis vores virksomheder ikke kan finde kvalificerede arbejdstagere på hjemmemarkederne, vil de tabe i konkurrencen med Kina. Polske arbejdstagere ønsker en større åbning af arbejdsmarkedet. De er villige til at beskæftige arbejdstagere fra lande som Ukraine og Belarus. Samtidig bør vi huske på, at alle fordele skal være ens inden for EU. Vi må huske på, at nogle af dem, der vil komme til os under blå kort-ordningen, vil vende hjem og tage de erfaringer, de har høstet i EU, med hjem. Vi må arbejde sammen om at styrke uddannelses- og videreuddannelsesordninger for de specialister, der er behov for på arbejdsmarkedene i medlemsstaterne.

**Janusz Onyszkiewicz (ALDE).** – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på to farer, der er blevet tydeligere under forhandlingen og i forslagene til forordninger.

For det første de overdrevne krav til de tredjelandsborgere, der søger beskæftigelse her. Kravet om, at mindst to af de seneste fem års erhvervserfaring skal have været i en lederstilling, forekommer mig at være alt for højt. Hvis der er tale om en sygeplejerske eller en it-specialist er dette ikke nødvendigt for, at de kan spille en nyttig rolle i vores virksomheder.

Den anden fare er et forsøg på at fastsætte en ensartet mindstesats for arbejdstagere. Denne forordning vil helt sikkert ødelægge grundprincippet, der helt klart bør gælde, nemlig lige løn for lige arbejde, da den kan resultere i, at en person, der kommer til EU for at arbejde, tjener mere end en person, der allerede arbejder her.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Hr. formand! Den rigtige debat viser kvaliteten af de udarbejdede betænkninger. Jeg vil gerne endnu en gang takke ordførerne og ordførerne for udtalelsen, hr. Masiel, fru Jeleva og fru Panayotopoulos, og sige, at vores forhandlinger rent faktisk har vist, at det er et stort fremskridt for aftalen om lovlig indvandring. For fire år siden ønskede ingen at høre om fællesskabsredskaber. Vi ved, at vi om nogle få år vil være i stand til at gå endnu videre.

Jeg vil også gerne lykønske Kommissionen via hr. Barrot, som var i stand til at lancere denne debat og sikre, at vores ambitioner på dette område voksede hurtigt. Godt klaret også af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Hr. Deprez fandt de rette ord, balance og fornuft. Han støtter et åbent Europa, og det glæder jeg mig over. Med enkelte nuancer ønsker fru Roure også, at Europa skal være parat til århundredet for folkevandringer, hvilket er det, vi forsøger at opnå. Som fru Lefrançois påpegede, er disse to tekster en begyndelse og ikke et mål, og de giver plads til cirkulær migration.

Med hensyn til spørgsmålet om fællesskabspræference rejst af især fru Grabowska og fru Gál og af hr. Fava og hr. Catania vil jeg gerne påpege, at det blå kort ikke finder anvendelse før i 2011, hvor overgangsforanstaltningerne i tiltrædelsestraktaterne vil være udløbet, og at det medfører en status, der ikke svarer til en status som EU-borger. Desuden er vi parate til og ønsker at medtage princippet om fællesskabspræference, der er stadfæstet i tiltrædelsestraktaterne.

Med hensyn til de talrige bemærkninger om hjerneflugt – særlig fra hr. Kreissl-Dörfler og hr. Borghezio, fru Budreikaitė, hr. Moreno, fru Lambert og fru Roure – mener jeg, at Europa-Parlamentet har givet udtryk for sine legitime ønsker om, at der i det blå kort indføres sikkerhedsmekanismer, der kan ændre hjerneflugten til en hjernegevinst, og jeg mener, at der er tre måder, hvorpå dette kan lade sig gøre.

For det første har direktivet ikke på nogen måde forrang frem for de europæiske aftaler eller aftaler mellem nogle medlemsstater og oprindelseslandene, som indeholder lister over de erhverv, der skal udelukkes fra anvendelsesområdet for at sikre etnisk rekruttering inden for sektorer ramt af mangel på arbejdskraft. For det andet skal medlemsstaterne gives ansvar i forbindelse med behandling af de enkelte ansøgninger. De skal kunne afvise en ansøgning om et blå kort for at sikre etnisk rekruttering. Endelig skal direktivet kunne fremme cirkulær migration af højt kvalificerede arbejdstagere, og naturligvis, som det allerede er blevet påpeget, understrege kravene til uddannelse i oprindelseslandet.

På den anden side forekommer det mig ikke nødvendigt systematisk at forhindre udstedelse af blå kort, hvis der ikke er indgået en aftale med oprindelseslandet. Som hr. Barrot påpegede, mener jeg, at dette ville medføre diskrimination og overførsel af ansøgninger til nationale systemer, og det er derfor at foretrække at forhandle fra sag til sag.

Hvad angår sondringen mellem højt kvalificerede arbejdstagere og ukvalificerede arbejdstagere, et emne, som især hr. Busuttil og fru Lefrançois samt fru Lambert nævnte, mener jeg, at vi bør gå frem skridt for skridt. For nuværende er der desværre ikke enighed om lovlig migration, så der kan skrives ind på fællesskabsplan på alle arbejdsmarkedssegmenter. Ikke desto mindre bevæger vi os fremad, da der findes en enkelt række rettigheder for alle arbejdstagere fra tredjelande i EU, og vi må begynde med de højt kvalificerede, sæsonarbejdstagere, udstationerede arbejdstagere og praktikanter. Stockholmprogrammet kan gøre det muligt for os at gøre fremskridt.

I modsætning til, hvad fru Flautre og andre talere sagde, omfatter de rettigheder, der garanteres med det blå kort, ikke nogen begrænsninger med hensyn til fri foreningsret eller de rettigheder, der er knyttet til beskæftigelse, tværtimod, og det blå kort vil være det eneste redskab, der tillader migranterne at udøve retten til mobilitet for at tage kvalificeret hvervsarbejde i EU, hvilket ikke er muligt via de nationale systemer i dag. Dette er den store fordel ved denne tekst.

For at svare hr. Pirker med hensyn til den periode, der medgår, før disse fordele vil ophøre i tilfælde af arbejdsløshed – det er sandt, at der findes en tremåneders periode – så formandskabet for EU gerne, at denne periode er længere end foreslået, men der kunne ikke opnås enighed på dette område. Nogle medlemsstater ønskede endog, at der slet ikke var nogen periode, hvilket helt klart ikke var det ønske, formandskabet gav udtryk for.

Som svar til hr. Fava indeholder betragtning 16 i Rådets tekst princippet om ligebehandling med hensyn til løn af arbejdstagere fra tredjelande og fællesskabsborgere for samme arbejde. Dette gennemføres med artikel 15, stk. 1, i samme tekst.

**Jacques Barrot**, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil begrænse mig til at supplere hr. Joyets bemærkninger, som her i eftermiddag forekommer mig at være et godt udtryk for vores fælles interesse i Deres arbejde. Jeg vil gerne takke alle talerne og alle de ordførere, der har udført et godt stykke arbejde.

Jeg vil blot gerne endnu en gang fastslå, at udkastet til direktiv respekterer fællesskabspræference fuldt ud. Denne fællesskabspræference er endvidere stadfæstet i EU's tiltrædelsestraktater, og i traktaterne fastslås det, at en medlemsstat, såfremt den midlertidigt begrænser den frie bevægelighed for arbejdstagere, der er statsborgere i en anden medlemsstat, skal prioritere dem med hensyn til adgang til arbejdsmarkedet i forhold til arbejdstagere, som er statsborgere i tredjelande. Jeg siger dette til medlemmerne fra de nye medlemsstater, da det skal understreges.

Dernæst vil jeg også gerne svare dem, der har givet udtryk for risikoen for hjerneflugt. Jeg vil gerne minde om, at der i forslaget anbefales en klausul om etnisk rekruttering for at begrænse og endog forbyde aktiv reklame, som medlemsstaterne måtte gennemføre i udviklingslande, som allerede står over for en alvorlig hjerneflugt.

I dette forslag er der også mulighed for, at en medlemsstat kan afvise ansøgninger om blå kort ud fra betragtninger i tilknytning til etnisk rekruttering. Vi har foranstaltninger, der skal gøre cirkulær migration lettere, og vi har en forpligtelse for medlemsstaterne til at forsyne Kommissionen med årlige statistikker om anvendelse af direktivet for, at den kan overvåge, hvilke virkninger lovgivningen har.

Det er korrekt, at vi må undgå aktiv rekruttering i lande, der lider under akut mangel, særlig inden for sundhedssektoren i Afrika, og alt dette vil blive løst inden for rammerne af udviklingen af partnerskaber med oprindelseslandene.

For det tredje vil jeg gerne sige, at denne tekst naturligvis vil blive fulgt op af andre forslag fra Kommissionen. I marts næste år vil jeg fremlægge en tekst om lovlig migration for sæsonarbejdere, lønnede praktikanter og ansatte i flernationale og multinationale koncerner, som måske overflyttes. Også her er der, som fru Lefrançois sagde, tale om en begyndelse, og vi må fortsætte i retning af en komplet ramme for lovlig indvandring.

Jeg skal blot gentage, hvad hr. Jouyet så rigtigt sagde, nemlig at der er et meget udpræget ønske om at behandle alle disse indvandrere og nyankomne til EU med lige rettigheder, som endnu en gang også afspejler EU's ideal.

Under alle omstændigheder har jeg noteret mig de mange kommentarer og bemærkninger. I de kommende måneder vil vi gennemføre yderligere drøftelser af disse migrationsspørgsmål. Jeg føler, at vi må vænne os til at håndtere dem nøgternt, med stor objektivitet og med en stor retfærdighedsfølelse, samtidig med at vi erkender, at vi også har brug for indvandring, men en indvandring, der specifikt er omfattet af en lovramme, der er pålidelig og retfærdig for alle.

**Manfred Weber**, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne sige, hvor glad jeg er for at kunne viderebringe vores bedste ønsker og vores sympati til Ewa Klamt. Jeg vil også gerne takke for forhandlingen og understrege tre punkter.

For det første vil jeg gerne tilbagevise den nationalistiske retorik, vi har hørt i nogle tilfælde i dag. Dette er helt klart ikke holdningen blandt flertallet af Parlamentets medlemmer og bør afvises.

For det andet vil jeg naturligvis gerne henvise til spørgsmålet om lovlig indvandring, der er nødvendig for at sikre, at vores nationale økonomier bevarer deres innovative kapacitet og for at bekæmpe ulovlig indvandring, som er to sider af samme sag. Borgerne i Europa forventer, at vi både åbner op for en indvandring, der er nyttig og lovlig, og at vi bekæmper ulovlig indvandring.

For det tredje var dette forventeligt, da tanken om det blå kort opstod, men jeg vil også gerne sige, at det er et positivt skridt i retning af at vise et fælles image i hele verden. Derfor mener jeg, at vi bør tage dette skridt sammen, så vi kan komme et skridt videre på vejen. Lad os stemme for lovgivningen i morgen.

**Patrick Gaubert**, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har hørt meget ... Jeg vil begynde med at tale om forhandlingen. Forhandlingen var ret interessant. Jeg skal ikke citere nogen, men jeg vil sige, at Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater ikke har behov for erfaringer, når det gælder respekt for menneskerettigheder. PPE-DE-Gruppen glæder sig over, at Europa kan nå frem til en aftale om fælles instrumenter til håndtering af migrationsstrømme, og den glæder sig ligeledes over, at Europa ikke lukker sig om sig selv.

Vi har en migrationspolitik, der er både human og fast. Human, fordi den forkaster de uværdige levevilkår, som ulovlige indvandrere i vores lande lever under – vi gør alt, hvad vi kan for at afholde mænd og kvinder fra at gå om bord i både og risikere deres liv – og fast, fordi den fordømmer smuglere og slyngelagtige chefer.

Med hensyn til en kombineret procedure for det blå kort og opholdstilladelsen vil jeg sige til vores ven hr. Catania, at vi har brug for eliten og andre i vores lande. Når vi er ved emnet vil de lovlige indvandrere få de samme rettigheder som fællesskabsborgere, hverken mere eller mindre.

Europa har ikke noget behov for at rehabilitere sig selv over for andre med hensyn til dets migrationspolitikker. Europa betragter ikke indvandrere som forbrydere eller kriminelle eller som en trussel mod vore sikkerhed eller vores arbejdsstyrke. Der er tale om mænd, kvinder og børn, kød og blod, der søger et bedre liv på vores territorium, fordi de ikke har noget derhjemme.

Vores fælles mål er at hjælpe og støtte dem, selv om dette betyder, at vi opfordrer dem til at blive i deres egne lande. Vores migrationspolitik er værdig, åben, måske sikkerhedsorienteret, men for dem og for os kan vi være stolte af denne politik – ligesom vi i morgen kan være stolte, når vi stemmer om disse to betænkninger om Europas migrationspolitik.

**Formanden**. – Jeg vil gerne personligt kondolere fru Klamt med hendes pludselige tab af sin far i sidste uge. Jeg så hende kort efter, hun havde modtaget nyheden, så jeg vil gerne give udtryk for min dybeste medfølelse.

Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november.

### **Skriftlige erklæringer (artikel 142)**

**Cristian Silviu Buşoi (ALDE)**, *skriftlig*. – (RO) For det første hilser jeg både Kommissionens initiativ og ordførers holdning velkommen, da jeg føler, at der er gjort væsentlige fremskridt med hensyn til migration af højt kvalificerede arbejdstagere, hvilket er vigtigt for at nå Lissabonmålene.

Jeg mener dog, at EU skal være mere attraktivt ikke blot for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, men også for unge europæere. Når man husker på, at det er EU's konkurrenceevne, der er i fare, ønsker vi heller ikke en hjerneflugt til USA eller Canada på EU's bekostning. Derfor skal det aktuelle initiativ konsolideres med en politik, der går ud på at opmuntre unge europæere.

Desuden bør vi gennemføre denne foranstaltning med særlig omhu og ansvarlighed under hensyntagen til situationen vedrørende menneskelige ressourcer inden for visse områder i de lande, hvor migranterne kommer fra, så vi ikke uddyber krisen i tilknytning til menneskelige ressourcer yderligere, særlig inden for uddannelses- og sundhedssektorerne.

Endelig støtter jeg fru Klamts holdning med hensyn til anvendelse af fællesskabspræference under ansættelsesprocessen og med hensyn til tanken om at prioritere borgere fra de nye medlemsstater, som stadig er underlagt begrænsninger med hensyn til adgang til arbejdsmarkedet. Hvis disse restriktioner skal opretholdes, forekommer prioritering mig at være en minimumsbetingelse for at sikre, at borgere fra disse lande ikke føler sig som andenklassens europæiske borgere.

**Corina Creţu (PSE)**, *skriftlig*. – (RO) Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på visse bestemmelser, der kan have en diskriminerende virkning, og derfor vil jeg bede Dem overveje at prioritere borgere fra EU's nye medlemsstater i forbindelse med adgang til EU's arbejdsmarked i forhold til indvandrere fra tredjelande.

Initiativet med det blå kort er gavnligt og vil til dels løse problemet med mangel på højt kvalificerede arbejdstagere og spille en vigtig rolle med hensyn til nedbringelse af ulovlig indvandring. Der findes dog også



bestemmelser, som stiller borgere fra lande, der for nylig har tilsluttet sig EU, dårligere. I en situation, hvor adgang til arbejdsmarkedet i de fleste EU-lande fortsat er begrænset for rumænere enten helt eller inden for visse områder, føler jeg, at det er nødvendigt at forpligte medlemsstaterne til at afvise ansøgninger om det blå kort inden for de sektorer, hvor adgang for arbejdstagere fra de lande, der for nylig har tilsluttet sig EU, stadig er begrænset af de aktuelle overgangsbestemmelser. Indbyggere i EU-landene må, selv om landene først for nylig har tilsluttet sig, prioriteres i forhold til tredjelandsborgere.

Jeg må også advare om risikoen for hjerneflugt fra udviklede lande, som vil påvirke nøglesektorer i disse lande som f.eks. sundhed, uddannelse og forskning, hvilket vil give anledning til en boomerangvirkning med komplekse følger på globalt plan.

**Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Med hensyn til fastsættelsen af "indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse" i EU (det blå kort) og indførelsen af en "kombineret ansøgningsprocedure for en enkelt opholds- og arbejdstilladelse" mener vi, at disse initiativer blandt mange andre foruroligende aspekter skal ses i sammenhæng med EU's generelle indvandringspolitik.

Med andre ord giver de kun mening, og deres fulde anvendelsesområde afsløres kun, hvis de integreres i denne politiks øvrige søjler, som det bekræftedes i "den europæiske pagt om indvandring og asyl": kriminalisering af indvandrere, tilbageholdelsescentre, "hjemsendelsesdirektivet", grænsekontrol, oprettelse af Frontex, tilbagetagelsesaftaler som en klausul i samarbejdsaftaler.

Ved at indføre diskrimination mellem indvandrere søger det blå kort at reagere på de neoliberale mål i Lissabonstrategien og på EU's behov for arbejdskraft (fastsat ved kvoter), hvorved indvandrere reduceres til "arbejdskraft", og plyndringen af menneskelige ressourcer fra tredjelande fremmes – særlig deres højt kvalificerede arbejdstagere – ligesom der indføres farlige centraliserede systemer i EU for opbevaring og indsamling af data om indvandrere.

Med andre ord udgør det blå kort og den kombinerede procedure en søjle i EU's inhumane indvandringspolitik, der kriminaliserer og udviser eller udnytter og kasserer indvandrere.

**Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU)** Indvandring er længe blevet betragtet som et af de vigtigste økonomiske og sociale spørgsmål i EU. I et aldrende Europa er alle enige i behovet for at styrke arbejdskraften, hvis vores konkurrenceevne skal opretholdes og forbedres.

Fremme af indvandring som en fælles reaktion kræver ikke blot regulering på EU-plan, men en retfærdig strategi, der i lige mål tager hensyn til bæredygtig udvikling og social ligevægt.

Fru Klamts betænkning om det europæiske blå kort bør roses, fordi der heri fastsættes acceptable vilkår for beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, idet der tages hensyn til deres familiemæssige omstændigheder og til deres eventuelle midlertidige hjemvenden. Jeg glæder mig dog navnlig over, at vi behandler dette spørgsmål sammen med Gaubert-betænkningen om den kombinerede opholds- og arbejdstilladelse, så vi kan undgå, at det endog ser ud til, at Europas døre kun åbnes for højt kvalificerede arbejdstagere.

Af hensyn til EU's interne sociale ligevægt må vi gennemtænke, i hvor høj grad en finansiel og økonomisk krise som den aktuelle påvirker Europas interesser. Stigende arbejdsløshed fører i sig selv til sociale spændinger, så vi må forhindre, at de eksisterende interne etniske og racemæssige spændinger øges gennem indvandring. Dette kan ikke blot give grobund for fremvækst af den yderste højrefløj, men kan på lang sigt være en kilde til fjendtlighed over for EU – til trods for, at EU blot spillede en stabiliserende rolle i krisen.

**Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Indførelsen af det blå kort, som EU har behov for, fordi det står over for en mangel på højt kvalificerede arbejdstagere inden for visse sektorer, er et fremskridt for økonomisk migration for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande.

Det blå kort kan dog være et tilbageskridt, hvis medlemsstaterne ikke afviser ansøgninger om dispensation herfra for de sektorer af arbejdsmarkedet, hvor adgang er begrænset for arbejdstagere fra de nye medlemsstater baseret på overgangsforanstaltningerne i tiltrædelsestraktaterne.

Jeg føler, at det er nødvendigt at minde om, at Det Forenede Kongerige og Irland allerede har udtrykt ønske om at opretholde arbejdsmarkedsbegrænsningerne for Rumænien og Bulgarien i yderligere tre år.

Jeg vil gerne understrege, at anvendelse af politikken i direktivet om det blå kort vil stille europæiske borgere dårligere end borgere fra tredjelande. Selv om der i direktivet henvises til princippet om fællesskabspræference, er det indlysende, at dette ikke kan finde anvendelse på europæiske borgere, der er underlagt begrænsninger inden for visse sektorer af det europæiske arbejdsmarked.

Stem venligst for ændringsforslaget om denne tydeliggørelse, så vi ikke ender med en situation, hvor økonomisk migration fra tredjelande har forrang i forhold til fri bevægelighed mellem landene i EU. De nye medlemsstater ønsker logisk nok ikke at føle sig som andenklassens EU-medlemmer.

**Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET)** Det blå kort vil mindske adskillige arbejdskraft- og indvandringsproblemer. Det blå kort er en såkaldt "gulerod" i kampen mod ulovlig indvandring. Ved at fremme og lette lovlig indvandring vil Europa ikke blot bekæmpe manglen på specialister, men også handlen med mennesker og ulovlig indvandring.

Jeg støtter tanken om, at medlemsstaterne skal have ret til at beslutte, hvor mange kort de ønsker at udstede hvert år. Samtidig bør vi ikke blive protektionistiske på grund af den aktuelle økonomiske krise. Vi skal være parate til at modtage højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande. Vi bør ikke lukke døren for talentfulde borgere fra tredjelande som følge af den aktuelle økonomiske recession.

Vi har brug for en ensartet strategi for at forblive konkurrencedygtige i international henseende. EU-systemet med 27 forskellige tilladelser udgør en hindring for, at "hjerne" kan komme til Europa og arbejde. Et ensartet system kan være den eneste løsning, der vil bidrage til at overvinde den aktuelle recession for ikke at nævne forbedringen af vores konkurrenceevne i dag og navnlig i fremtiden.

**Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI)** Europa har nu og i fremtiden behov for en både mere og mindre uddannet arbejdsstyrke fra tredjelande. For at EU skal kunne konkurrere med USA om uddannede indvandrere, må EU blive en mere attraktiv mulighed. Fremme af mobiliteten blandt arbejdstagere fra tredjelande er et skridt i den rigtige retning for EU, så jeg vil gerne takke fru Klamt for hendes prisværdige betænkning. Det blå kort vil øge mobiliteten blandt uddannede arbejdstagere fra tredjelande inden for EU.

At gøre EU til et mere tiltrækkende sted at arbejde bør dog ikke ske på bekostning af udviklingslandene. Desværre fjerner hjerneflugten ofte de færdigheder og den knowhow, der er nødvendig for udvikling, fra disse lande, og når EU indfører nye regler, bør det helt klart tage hensyn til dette problem. Højere uddannelse i Europa bør også aktivt udvikles løbende, selv om det er nemt at få uddannede personer andre steder fra.

De nye regler for indvandrere må ikke resultere i nogen væsentlige uligheder mellem borgere fra tredjelande og fra EU. Parlamentets stramme definitioner af en professionel arbejdsstyrke vil skabe et scenario med ulighed, hvis der stilles urimelige krav til dem, der kommer fra tredjelande med hensyn til deres uddannelses- og beskæftigelsesmæssige baggrund.

Mangelen på arbejdskraft truer EU som helhed og ikke blot sektorer med højt uddannet arbejdskraft. EU bør derfor udvide ordningen for at fremme bevægelighed af en arbejdsstyrke fra tredjelande til at omfatte hele spektret af arbejdstagere i stedet for at skumme fløden.

**Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Det demografiske underskud og EU's befolknings aldring bringer arbejdsmarkedet, sundhedsvæsenet og pensionssystemerne i fare.

I denne situation vil det blå kort fungere som en modvægt til USA's Green Card-ordning, som har vist sig at være en reel succes, når man husker på, at omkring 50 % af de højt kvalificerede arbejdstagere vælger enten det amerikanske eller det canadiske marked.

Jeg mener, at det er afgørende for os, at vi har en ensartet indvandringsordning for alle 27 medlemsstater, så hvert enkelt land i EU kan drage fordel af den merværdi, som en højt kvalificeret arbejdsstyrke bidrager med.

Det forekommer mig lige så vigtigt, at EU giver disse fagfolk den anerkendelse, de har krav på, ved at tilbyde dem retfærdige og ikkediskriminerende lønninger.

Inden jeg slutter, vil jeg dog meget gerne nævne den omstændighed, at EU's arbejdsmarked endnu ikke er fuldstændig åbent for arbejdstagere fra de nye medlemsstater. Vi må derfor være meget omhyggelige med, at de foranstaltninger, vi vedtager, ikke diskriminerer mod de facto-borgere i EU.

**Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET)** Efter min mening er der to problemer med det blå kort.

Ud fra et europæisk synspunkt er tilstrømning af hjerner fremragende. Sammenlignet med USA, Australien eller Canada er antallet af specialister, der kommer til Europa betydelig mindre. En sådan "tillokning" er dog i strid med vores andet princip, der handler om, at spørgsmålet om migration skal løses på globalt plan, og at tredjelændenes økonomiske udvikling skal støttes for at nedbringe migration, særlig ulovlig migration. Uanset om vi ønsker at indrømme det eller ej, er der behov for de "hjerner", vi drømmer om, i tredjelændene for at forbedre livet der.

Ud fra et europæisk synspunkt, hvor der er stærk konkurrence, ville det naturligvis være gunstigt at få nye specialister, især da forskning viser, at deres integration i et nyt samfund er en meget nemmere og hurtigere proces. Dette er ikke et sekundært spørgsmål.

Det andet problem, jeg ser, er, at den negative holdning til migranter vil blive endnu mere udpræget i forbindelse med økonomiske problemer og voksende arbejdsløshed. Jeg frygter også en intern indvandring inden for EU. Jeg håber dog, at dem, der støtter de politiske partier på den yderste højrefløj, ikke benytter sig af dette, og at de begrænsninger, der nu gælder for nogle medlemsstater, vil blive fjernet i nær fremtid. EU som helhed vil drage fordel heraf.

### **FORSÆDE: Gérard ONESTA**

*Næstformand*

## **12. Europæisk rumpolitik: Hvordan rummet kan bringes ned på jorden (forhandling)**

**Formanden.** - Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om:

– mundtlig forespørgsel (B6-0482/2008) af Pierre Pribetich for Udvalget om Industri, Forskning og Energi til Rådet om den europæiske rumpolitik: Hvordan rummet kan bringes ned på jorden (O-0111/2008) og

– mundtlig forespørgsel (B6-0483/2008) af Pierre Pribetich for Udvalget om Industri, Forskning og Energi til Kommissionen om den europæiske rumpolitik: Hvordan rummet kan bringes ned på jorden (O-0112/2008).

Da jeg stammer fra Toulouse, er jeg glad for at lede denne forhandling.

**Pierre Pribetich, forespørger.** – (FR) Hr. formand, hr. næstformand, hr. minister! "Det er på høje tid at tænde for stjernerne igen".

Jeg ønskede at indlede mit indlæg med denne linje fra et digt af Guillaume Apollinaire for at understrege betydningen af, at Europa-Parlamentet genlancerer rumpolitikken.

I over 30 år har EU og dets medlemsstater samarbejdet om finansiering, udformning og udvikling af rumpolitikken. Desværre har denne politik gradvist mistet sit lysende og strålende aspekt.

Ganske vist blev grundlaget for en europæisk rumpolitik fastlagt i 2003 i rammeaftalen mellem EF og ESA. Det er også rigtigt, at "Rumrådet" den 22. maj 2007 var i tråd med det politiske kontinuum i denne rammeaftale. Det lys, som denne stjerne udsender, er dog fortsat utilstrækkeligt. For Europas uafhængighed, dets rolle på den internationale scene, dets sikkerhed og velstand gør tilsammen denne omfattende politik til et uforligneligt trumfkort for en industripolitik, der både skaber job og fremmer vækst. En ambitiøs politik for kulturel, økonomisk og videnskabelig indflydelse, der styrkes på den internationale scene og er en vigtig vektor for samfundet, når det skal erhverve den viden, vi ønsker.

I EU's institutionelle trekant og for at sikre, at denne ikke bliver til Bermudatrekanten, skal Europa-Parlamentet på vegne af de europæiske borgere spille en vigtig og styrket rolle ved udformningen og fastlæggelsen af denne politik.

Det er på høje tid at tænde for stjernerne igen. Den 26. september 2008 deltog Rådet i denne handling, og vi ønsker at sætte vores præg på denne politik. Dette indlæg her og nu for Udvalget om Industri, Forskning og Energi holdes naturligvis i den samme ånd. Hvis vi skal følge den rigtige vej, forekommer det mig vigtigt, at vi husker på de grundlæggende elementer i fastlæggelsen af denne rumpolitik.

For det første er der spørgsmålet om budgettet. Vi opfordrer til, at der fra nu af oprettes en særlig budgetpost, som afspejler og viser vores engagement i en europæisk rumpolitik.

Rumindustrierne har behov for tilstrækkelig offentlig støtte til at øge deres forsknings- og udviklingskapacitet og helt enkelt for at forblive rentable. Den internationale konkurrence er hård og stærk.

Mens USA, Rusland, Japan og endog Indien øger deres budgetter til rumindustrien betydeligt og indgår mange offentlige kontrakter, søger europæerne fortsat efter passende finansiering, så vi kan nå vores ambitiøse mål, som andre søger efter tabt tid.

Hvilke initiativer kan Kommissionen derfor træffe for at forbedre bidraget til den europæiske rumsektor og ikke blot være en aktør, men en stor aktør, der reagerer på denne voksende, globale efterspørgsel inden for alle aspekter af rumpolitikken fra start til slut?

Det andet punkt er spørgsmålet om strategiske muligheder for applikationer i tilknytning dels til Galileo og EGNOS, dels til GMES via styringsaspektet for at skabe en effektiv struktur, der medfører en klar styring for at opnå en øget effektivitet på tværs af alle de europæiske rumprogrammer.

Det sidste spørgsmål vedrører udforskningen af rummet. Hvad er den langsigtede vision for vores rumpolitik, og hvad er formålet med den? Den langsigtede erobring af rummet er et projekt, som vil vare i årtier, og som kræver både en langsigtet vision og ambitioner.

På nuværende tidspunkt ser jeg et ekko af den tale, som præsident Kennedy holdt, hvori han henledte det amerikanske folks opmærksomhed på nye, ikke tidligere krydsede grænser. Dette skridt, der blev taget den 21. juli 1969, var uden tvivl den mest fantastiske katalysator for fremskridt for alle rumrelaterede og endog almindelige industrier i hele vores civilisations teknologiske historie.

Giv os i denne nationernes enhed denne langsigtede vision. Her befinder vi os ved en milepæl på denne lange rejse. Europa står ved en korsvej i forbindelse med rumpolitikken. Rummet har fra nu af udvidet sine aktions- og anvendelsesområder. Fra videnskab til forsvarsaktioner, rummet dækker aktivitetssektorer så omfattende og varierede som miljøbeskyttelse eller udvikling af SMV'er.

Lad os bevæge os tættere på brugerne og øge de indsamlede datas synlighed og kvalitet. Lad os blive ledere på rummarkedet. Vi har en forpligtelse over for fremtidige generationer til at styrke den europæiske rumpolitik og foretage afgørende valg om at sætte et avantgardistisk og futuristisk Europa i kredsløb, som kommende generationer kan leve i.

Rummet er vores nye europæiske grænse. Den store historiebog ligger åben med dens svimlede mængde af blanke sider. Europa skal ikke blot spille en rolle i den, men skal være hovedrolleindehaveren. Derfor er det på høje tid at tænde for stjernerne igen.

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. Verheugen, mine damer og herrer! Hr. Pribetichs indlæg og spørgsmål er særlig relevante og i lyset af den entusiasme, hvormed de er blevet fremsat og støttet, vil indlægget blive vanskeligt at følge.

De er relevante, fordi rummet, som De påpegede, er blevet et vigtigt redskab for alle de europæiske lande. Disse missioner bidrager til vores erhvervelse af viden, uanset om dette gælder observation af Jorden eller oceanografi eller meteorologi via satellit. Det svarer også til væksten i vores økonomier via satellitbaseret telekommunikation og navigation. Det er blevet et diskret, men dog vigtigt redskab, et instrument, der indgår fuldt ud i det moderne liv.

Rummet er også, som De anførte, et redskab, der gør det muligt for Europa at forenes omkring en fælles ambition og udvikle en europæisk identitet. Det er derfor i denne ånd, at det franske formandskab i juli i samarbejde med Valérie Pécresse tilrettelagde det første uformelle møde mellem europæiske rumministre i Kourou, der, som De ved, er den europæiske rumhavn. Jeg ved, at Europa-Parlamentet var repræsenteret ved hr. Rovsing ved dette arrangement, og jeg takker ham herfor.

Dette møde gjorde det muligt for os at udvikle en fælles vision for Europa i rummet baseret på de tre hovedaktører i den europæiske rumpolitik: EU, Det Europæiske Rumagentur og medlemsstaterne – samtidig med at EU's øgede ansvarsområder anerkendes. Sammen vil disse tre aktører gøre Europa til en af de vigtigste rummagter på den internationale scene, det er vi sikre på.

For at udvikle en europæisk rumpolitik til gavn for alle europæere må vi først og fremmest sikre en åben og ligelig adgang for alle EU's medlemsstater til de fordele, som rumaktiviteter medfører. For det andet må vi styrke de eksisterende koordineringsmekanismer inden for rumsektoren, europæisk ekspertise og investeringer finansieret via både fællesskabsressourcer og tværnationale og nationale ressourcer. Endelig er det nødvendigt at forbedre synergien mellem civile rumprogrammer og forsvarsrumprogrammer.

Derfor vil EU, Det Europæiske Rumagentur og medlemsstaterne sikre, at vi får adgang til rummet, der er selvstændig, bæredygtig og til den bedste pris, hvilket er nødvendigt i forhold til vores største partnere. Dette kræver naturligtvis en styrkelse af EU's rolle i den europæiske rumpolitik.

Det er op til EU at harmonisere efterspørgslen efter rumapplikationer, at gøre status over brugernes krav, at fastsætte prioriteter og at sørge for, at tjenesteydelserne er kontinuerlige. På EU-plan har vi ligeledes udviklet instrumenter og fællesskabsfinansieringsordninger for at tage hensyn til rumsektorens karakteristika med hensyn til især de kommende finansielle overslag.

"Rumrådet", der fandt sted den 26. september, gjorde det muligt, om jeg så må sige, at sende de to flagskibsprogrammer, Galileo EGNOS og GMES i kredsløb og bekræfte betydningen af dem. Med hensyn til Galileo EGNOS kan EU lykønske sig selv med at have underskrevet et stort antal samarbejdsaftaler med tredjelande som f.eks. USA, Kina, Israel, Sydkorea, Ukraine og Marokko.

Det samme råd af 26. september understregede betydningen af øget koordinering mellem Kommissionen, Det Europæiske Rumagentur og medlemsstaterne på forsknings- og udviklingsområdet, navnlig for satellitnavigationssystemer.

Med hensyn til GMES-programmet forventes Rådet på møderne den 1. og 2. december at fastsætte retningslinjer og definere vilkårene for partnerskabet mellem EU og medlemsstaterne og at fremlægge lovgivningsforslag om formalisering af programmet inden slutningen af 2009. Jeg kan allerede oplyse om, at Rådet mener, at en strategi baseret på almenvellet skal opretholdes, hvis dette program skal udvikle sig i en vellykket retning. Der skal desuden hurtigt indføres en datapolitik.

Endelig skal der, som hr. Pribetich nævnte, være fire prioriteter: Den første vedrører rummet og klimaændringer, da rumapplikationernes bidrag er enestående på dette område. Den anden er rumaktiviteternes bidrag til Lissabonstrategien. Den tredje omfatter rummet og sikkerhed med hensyn til kontrol og overvågning af europæiske ruminfrastrukturer og rumaffald på europæisk plan. Endelig er den fjerde prioritering fortsat rumudforskning, som er en politisk og global politik, og Europa bør handle inden for rammerne af et globalt program.

I denne henseende skal Europa udvikle en fælles vision og en langsigtet strategisk plan og skal også gennemføre den nødvendige politiske dialog med andre lande inden for de brede rammer af et internationalt samarbejde, og i denne henseende er Rådet meget glad for, at Kommissionen har meddelt, at den vil tilrettelægge en politisk konference på højt plan i 2009 om den langsigtede globale vision for rumudforskning.

Og således viser denne nye vision for den europæiske rumpolitik et nyt engagement fra medlemsstaternes side, et engagement, som jeg i lyset af denne hidtil usete europæiske ambition ikke tvivler på vil give genlyd i hele Parlamentet.

**Günter Verheugen**, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg er Pierre Pribetich dybt taknemmelig, fordi han har givet mig mulighed for at indlede mit indlæg om et yderst teknisk emne med en linje fra et digt af min yndlingsdigter, franskmænden Guillaume Apollinaire: "Il est grand temps de rallumer les étoiles". Jeg er af den opfattelse, at det franske formandskab allerede har taget betydelige skridt til at tillægge den europæiske rumpolitik den betydning, som den virkelig fortjener.

Vi har gjort store fremskridt de senere år, og for første gang har vi en europæisk rumpolitik, hvilket vi aldrig før har haft. Vi har en ramme for en fælles europæisk politik, inden for hvilken Kommissionen udøver en koordineringsfunktion. Vi har opnået en høj grad af enighed om rumpolitikens strategiske, miljømæssige og økonomiske betydning for Europa. Ingen er uenig heri. Jeg ønsker navnlig at fremhæve ESA-Rådets møde i slutningen af juli på Kourou-rumfartscentret i Fransk Guyana, hvor det for første gang stod klart, at Europa er klar til denne nye rumudsendelse.

Vi har også formået at vise, at den europæiske rumfartsindustri er yderst konkurrencedygtig. Når vi f.eks. sammenligner de midler, som EU kan bruge på rumfartsaktiviteter, med de midler, som vores amerikanske venner kan bruge, står vi i en gunstig position. Europa fører an inden for satellitteknologi og i teknologien for bemandede rumraketter. Vi har verdens bedste systemer for bemandede rumraketter. I Kourou har vi en infrastruktur, hvis lige ikke findes noget andet sted i verden. Vores bidrag til Den Internationale Rumstation i form af rumlaboratoriet er et bevis på det høje niveau i den europæiske rumfartsteknologi. Jeg glæder mig også meget over, at ESA har gennemført en lang række vellykkede forskningsekspeditioner i vores solsystem, som andre lande ikke har formået at gennemføre.

Vi europæere har absolut ingen grund til at stå i skyggen af andre. Samarbejdet mellem Kommissionen og ESA er fremragende, og arbejdsfordelingen fungerer problemfrit. På baggrund af dette effektive samarbejde er der ikke den mindste grund til at overveje at ændre strukturen på dette område.

Der er imidlertid problemer, som vi stadig mangler at løse. I Europa har vi ingen uafhængig adgang til rummet. Vi kan ikke sende mennesker ud i rummet eller bringe dem tilbage igen. Vi skal beslutte, hvorvidt vi vil være afhængige af andre på lang sigt eller ej. Jeg vil ikke lægge skjul på min mening. Europa har behov for en uafhængig og sikker adgang til rummet. Vi skal også overveje, hvilken form de næste store missioner med henblik på at udforske solsystemet skal have. Efter min mening kan de næste omfattende missioner kun anses for at være opgaver, der udføres på vegne af hele menneskeheden. Vi bør undgå enhver form for national eller regional konkurrence. Under alle omstændigheder er formålet med vores politik at opnå det bedst mulige samarbejde. Dette vil være emnet for den konference, som Jean-Pierre Jouyet lige har talt om, og som Kommissionen arrangerer næste år.

For at sikre at alle er klar over det, ønsker vi at drøfte målet for den næste store mission, som ligger ud over den rent tekniske anvendelse af rumbaserede teknologier. Hvad skal den næste store mission omhandle? Hvad skal den næste store målsætning, som vil tilfredsstille menneskets trang til at udforske rummet, være? Rumbaseret teknologi er fuldstændig uundværlig for vores civilisation, vores sikkerhed og vores økonomi. Tænk blot på al vores kommunikationsteknologi eller på finansmarkederne, som overhovedet ikke ville kunne fungere uden satellitter.

Det er korrekt, at denne politik burde omfatte et stærkt sikkerhedsaspekt. Vi forsøger ikke at se bort fra dette. Vi har formået at etablere en regelmæssig og struktureret dialog mellem Rådet og Kommissionen, der omfatter Det Europæiske Forsvarsagentur og EU's Satellitcenter. Formålet med denne dialog er at øge samordningen mellem civile, sikkerhedsmæssige og forsvarsrelaterede rumfartsaktiviteter.

Fra et miljøperspektiv er GMES-systemet (global miljø- og sikkerhedsovervågning), der for øjeblikket er under udvikling, det europæiske svar på den globale miljøkrise. Ved hjælp af dette system vil vi modtage de data og oplysninger, som er nødvendige for, at vi kan handle og reagere med forudseenhed, når der indtræffer katastrofer. Selvfølgelig yder vores to flagskibsprojekter, GMES og Galileo, et vigtigt bidrag til gennemførelsen af Lissabonstrategien ved at sikre, at der er et stærkt industri- og teknologigrundlag i Europa for rumbaserede applikationer.

For så vidt angår GMES glæder jeg mig meget over at kunne fortælle, at Kommissionen på mit forslag for blot et par dage siden godkendte en meddelelse, der vedrører tilrettelæggelsen af finansieringen og spørgsmålene om samarbejde med GMES. Rådet (konkurrenceevne) vil se på denne om et par dage. Det er ganske vist, at GMES er på rette spor. De første demonstrationsprojekter er blevet igangsat, og så vidt jeg kan se, vil vi være i stand til at følge planen. Vi er fuldstændig enige med ESA om GMES' rumbaserede infrastruktur. ESA har allerede gjort et stort fremskridt med hensyn til udviklingen af de europæiske satellitter, som vi har behov for til dette system, så der er gode udsigter.

Der mangler imidlertid stadig én ting. Via EU-budgettet ydes der kun forskningsfinansiering til GMES. Vi har ingen driftsmidler. Næste år har vi for første gang behov for et lille beløb til finansiering af driften, og dette er allerede blevet godkendt af budgetmyndigheden. Det er imidlertid nødvendigt, at vi finder en langsigtet løsning, da det er klart, at GMES ikke er et selvfinansierende system. Systemet vil skabe en indtægt, men denne vil aldrig kunne dække udgifterne. GMES er et europæisk infrastrukturprojekt, og det er sådan, vi skal se på det for at sikre, at der stilles langsigtet finansiering til rådighed.

Næste år vil vi udarbejde en nøjagtig tidsplan og handlingsplan for den fremtidige gennemførelse af GMES-initiativet. I 2009 vil Kommissionen kort sagt fremsætte et forslag om finansiering af introduktionen af GMES i 2011 på grundlag af en detaljeret konsekvensanalyse og cost-benefit-analyse.

Galileo er allerede blevet drøftet. Jeg vil ganske enkelt sige, at Galileo- og Egnosprogrammerne som følge af det effektive samarbejde mellem institutionerne nu har et solidt juridisk grundlag og kan blive sat i gang. Gennemførelsen af Galileo og Egnos udgør ligeledes en del af planen, men vi skal selvfølgelig finde ud af, hvorvidt erhvervslivet også kan opfylde kravet i GNSS-forordningen om at have gennemført Galileosystemet inden 2013. Dette vil stå klart i løbet af udbudsproceduren.

Jeg vil kraftigt opfordre den europæiske rumfartsindustri til at udnytte den store mulighed, som Galileo er for at samarbejde så tæt som muligt med os og for at mobilisere alle industriens ressourcer. For os er Galileo et af de væsentligste, hvis ikke det væsentligste, industripolitiske projekt, og vi skal sikre, at det kører problemfrit.

Dette omfatter spørgsmål, der tages op i beslutningen, såsom de konkurrencemæssige spørgsmål, der opstår i forbindelse med international forretningspraksis og markederne for offentlige indkøb. Der er sandt, at forskellige internationale lovbestemmelser regulerer indkøbspraksissen i rumfartsindustrien. Denne praksis er forskellig afhængigt af, hvorvidt det drejer sig om indkøb af tjenesteydelser eller varer, og frem for alt afhængig af, hvilke lande der har undertegnet de relevante aftaler. I forbindelse med indgåelsen af aftaler vedrørende Galileos introduktionsfase har Kommissionen anvendt gensidighedsprincippet fuld ud, og vi håber, at dette har sat skub i forhandlingerne med tredjelande om en gensidig åbning af markederne.

Afslutningsvis er jeg meget taknemmelig over, at Parlamentet har overvejet spørgsmålet om inddragelse af små og mellemstore virksomheder i de europæiske rumfartsaktiviteter. Dette punkt er meget vigtigt for mig, da der kun er få store europæiske aktører i rumfartsindustrien. Der er kun en håndfuld europæiske lande, der faktisk kan være til stede i rummet. Mange andre yder imidlertid bidrag, og jeg glæder mig meget over at se, at specialiseret rumteknologi i stadig højere grad er under udvikling i en række medlemsstater, især de nye medlemsstater, hvor aktørerne er små og mellemstore virksomheder, der leverer ofte ekstremt komplicerede og yderst avancerede produkter og tjenesteydelser. Af denne grund er det vigtigt, at vi sikrer, at små og mellemstore virksomheder tildeles en passende del af de ordrer, der afgives i forbindelse med store projekter. Denne andel er fastsat til 40 %, og Kommissionen vil gøre alt i sin magt for at sikre, at dette sker.

Dette er ikke blot et spørgsmål om økonomi, men også et politisk spørgsmål, da dette vil gøre det muligt for os at sikre, at de europæiske rumrelaterede aktiviteter ikke kun ses som nogle få store europæiske landes privilegium, men derimod som noget, alle 27 lande deltager i og kan drage fordel af.

**Etelka Barsi-Pataky, for PPE-DE-Gruppen.** – (HU) Hr. formand! Tak, fordi jeg måtte få ordet. Titlen på Parlamentets beslutning er "Hvorledes rummet bringes ned på jorden". Hver dag gør den gennemsnitlige europæer brug af 50 satellitter. Udnyttelsen af rummet er ganske umærkeligt blevet en del af dagligdagen. Spørgsmålet er, om Europa kan samarbejde i denne proces og aktivt forme udnyttelsen af rummet?

Det er på sin plads at komme med et par bemærkninger. Rummet er vores fælles og globale aktiv. Et internationalt samarbejde er derfor af største betydning for Europa. Europa kan imidlertid kun deltage på en meningsfyldt måde, hvis den europæiske autonomi på det politiske, teknologiske og operationelle plan er fastslået. Emnet er følgelig relevant for Parlamentet.

I lyset af den globale finanskrisen, der allerede delvist har udviklet sig til en økonomisk krise, ser vi nu tydeligt, at højteknologiske initiativer såsom udnyttelse af rummet skærper vores konkurrenceevne betydeligt.

Som følge af de udfordringer, vi står overfor, og de dertilhørende opgaver, der skal udføres, er vi desuden i stigende grad afhængig af rumteknologi, f.eks. for at kunne forstå og overvåge klimaændringerne eller opnå sikkerhed i form af forsvar, for at kunne forebygge stadig hyppigere katastrofer eller for at kunne levere stadig mere avancerede kommunikations- og navigationstjenester.

Således skal vi i denne forbindelse behandle strategiske spørgsmål. Europa-Parlamentet ønsker at deltage konstruktivt i denne proces ved først og fremmest at fremme en struktureret dialog mellem EU og de statslige institutioner. Efter vores mening vil dette give alle medlemsstaterne mulighed for at deltage og få adgang på åben og retfærdig vis.

Galileo, vores fælleseuropæiske projekt, var i mange henseender banebrydende. Et par få eksempler herpå er, at den operationelle model for Det Interinstitutionelle Galileopanel blev fastlagt med det formål at skabe et tættere samarbejde, og at vi i forbindelse med store projekter er stand til at sikre fælles finansiering, der er indarbejdet i fællesskabsbudgettet. Dette er dog kun en begyndelse. Som kommissær Günter Verheugen nævnte, sikrede Galileoprogrammet deltagelse af SMV'erne, da vi nu er klar over, at spin-off-virksomhederne er de virksomheder, der er bedst til at opnå store resultater i den højteknologiske verden.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har fremsat utallige forslag. Disse forslag har delvist omhandlet industripolitikken, som lader meget tilbage at ønske, før den måske kan anvendes som et solidt grundlag. Vi skal ydermere styrke vores rolle på forsknings- og udviklingsområdet. Disse kompetencer er desuden af afgørende betydning for forsvars- og sikkerhedspolitikken. På denne måde vil den europæiske rumpolitik ende med at blive en del af den europæiske identitet.

**Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen.** – (RO) Hr. formand! Satellitnavigationssystemer og satellitbaserede telekommunikationsnetværk, -tjenester og -applikationer er nødvendige værktøjer, som EU skal investere i.

Forskning er en af de grundlæggende søjler, som Lissabonstrategien er baseret på. Galileoprogrammet er et af de prioriterede projekter inden for den europæiske forskning i lyset af den potentielle anvendelse af projektet til trafikstyring, overvågning af klimaændringernes virkninger og indsats i situationer, der omfatter nødsituationer og naturkatastrofer.

Sidste år formåede Parlamentet i samarbejde med Kommissionen og Rådet at finde finansieringskilder til Galileoprojektet, der blev anset for et af EU's strategiske projekter. Jeg ønsker at understrege betydningen af, at der udvikles en rumfartsrelateret industripolitik.

Jeg ønsker også at erindre medlemmerne om, at Galileoforordningen er et referencepunkt for inddragelsen af SMV'er i Europas rumfartsrelaterede industripolitik. Det er på tide, at EU udvikler en fælles vision og en strategisk plan for udforskning af rummet.

**Anne Laperrouze**, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Vi er tilsyneladende alle enige om, at rumpolitikken er blevet en væsentlig del af vores samfunds fremtid.

Vi kunne kort nævne tre vigtige områder, der er knyttet hertil, nemlig sikkerhed og forsvar, beskyttelse mod miljøkriser og levering af nye tjenester til menneskets aktiviteter.

Ja, som europæere skal vi anerkende, at rummet er ved at få en strategisk, defensiv dimension. Jeg ved, at nogle af medlemmerne er uenig i dette. Ja, vi skal sikre, at Jorden observeres på lang sigt, således at der kan foretages analyser af dens langsomme, dynamiske ændringer og især af de ændringer, der skyldes menneskeskabte aktiviteter, som påvirker det globale klima, naturressourcerne og den biologiske mangfoldighed.

Samtidig har en lang række offentlige politikgrupper og økonomiske aktører behov for oplysninger og prognoser fra rumbaserede observationssystemer. Navnlig dette viser betydningen af Europas GMES i den verdensomspændende GEO-proces. Ja, rumpolitikkerne får stadig større indflydelse på videnskabelig forskning, teknologisk innovation og ydermere på stimuleringen af menneskets fantasi. I denne forbindelse spiller programmerne til udforskning af rummet og planeterne en afgørende rolle fra nu af.

Telefoni og tv, GPS, men også vejrprognoser og sågar fjernlægehjælp har ændret vores liv dramatisk. Vi kan ikke længere forestille os, hvad der ville ske, hvis satellitterne ophørte med at virke.

Erfaringerne fra rumteknologien, navnlig som følge af den succes, der blev opnået med Arianeraketten, begrundes i sig selv gennemførelsen af en virkelig europæisk rumpolitik. Hvis EU skal indfri sin ambition om at være uafhængig, er det både nødvendigt med god forvaltningspraksis og naturligvis også god finansiering.

Jeg kan konkludere, at den rumpolitik, som EU fører, vil vise, hvorvidt EU enten skal være en indflydelsesrig aktør på den internationale scene, men en aktør, der mere eller mindre er reduceret til at være en partner, eller et stærkt Europa, der yder et væsentligt bidrag til den globale styring, og som er i stand til at løse de største problemer, som menneskeheden vil stå over for i fremtiden.

**Patrick Louis**, for IND/DEM-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Da jeg i sin tid var ordfører for Transport- og Turismeudvalget, var jeg entusiastisk omkring Galileoprojektet.

I dag kan vi se, at EU-institutionernes almægtige fremfærd og teknokratiske inertie fik dette vigtige projekt til at gå i stå. Hver gang EU afviste et frit og vekslende samarbejde mellem staterne, fortrængte den det private initiativ, øgede omkostningerne og hindrede oprettelsen af konkurrerende, kompetente og sammenhængende konsortier. Dette på trods af, at hver gang stater af egen fri vilje er gået sammen om et projekt, er disse projekter blevet vellykkede.

Således er EU-institutionernes rolle her, som i alle andre tilfælde, at udøve en ganske enkel supplerende funktion, mens de ønsker at styre det hele, selv om EU burde være de smås stemme. Vi skal huske på én ting, og det er, at Europa i forbindelse med behandlingen af rumfartsrelaterede emner først og fremmest skal holde jordforbindelsen.

**Giles Chichester (PPE-DE)**. – (EN) Hr. formand! Som barn var min ambition at blive en af rumfartspionerne, og jeg gætter på, at mange andre børn havde samme drøm. Under min opvækst blev jeg i 1969 inspireret af de billeder, der blev sendt tilbage til Jorden fra månelandingsprojektet, dog især tv-billedet af Jorden set fra rummet. I dag går der længere tid mellem, at rummet rydder avisernes forsider, men af alle de årsager, som



andre kolleger har anført, er rummet af ekstrem stor betydning, og jeg bifalder EU's engagement i rumpolitikken.

For et år siden besøgte jeg NASAs Goddard Center i Washington, og for nylig Den Europæiske Rumorganisation, ESA, i Rom. De billeder, de kan vise af det arbejde, de udfører, gør rummet mere spændende end nogensinde før. Faktisk forholder det sig måske sådan, at jo flere mennesker, der ser disse billeder, jo mere vil vi bringe rummet ned på jorden. Hvad jeg imidlertid også så igen var den relevans, som udnyttelsen af rummet har for videnskaben, for forskningen og for økonomien, samt betydningen af satellitterne og opsendelsen heraf.

Jeg er af satellitoperatører blevet gjort opmærksom på bekymringer vedrørende kravet om overholdelse af internationale aftaler om spektrumudnyttelse og satellitfodspor. Operatørernes bekymring går på, at hvis der tolereres et brud på de internationale aftaler, vil andre regioner også bryde aftalerne. Efter min opfattelse er overholdelsen af de love og principper, der er fastlagt i fællesskab, af altafgørende betydning for en effektiv udnyttelse af rummet, så jeg håber, at Kommissionen kan forsikre os og operatørerne herom. Vi kan fortælle en god historie om resultater og muligheder i rummet.

**Teresa Riera Madurell (PSE).** – (ES) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. Pribetich! Efter min mening er forslaget meget omfattende og afbalanceret. Jeg lykønsker Dem derfor med, at det er lykkedes Dem at kaste mere lys over rummet, så vi bedre kan se stjernerne.

Der hersker ingen tvivl om, at EU skal påtage sig ansvaret for at definere Europas politiske mål inden for rumfarten ved at udnytte rummet til fordel for den europæiske befolkning og økonomi og ved at garantere en uafhængig og pålidelig adgang til rummet.

Jeg glæder mig ligeledes over Rådets konklusioner fra september, som jeg anser for at være en effektiv politisk forpligtelse til udvikling af en europæisk rumpolitik.

Prioriteringerne må klart være en snarlig gennemførelse af Galileo- og Egnosprogrammerne og af det globale miljø- og sikkerhedsovervågningsprogram, der vil bidrage til vurderingen og gennemførelsen af de europæiske politikker, som har indvirkning på miljøet.

For så vidt angår finansieringen er det nødvendigt at fremskaffe tilstrækkelige instrumenter til den europæiske rumpolitik, der som supplement til bevillingerne fra det syvende rammeprogram vil gøre det muligt at lægge planer på mellemlang og lang sigt. Den eventuelle oprettelse af et nyt specifikt kapitel i budgettet vil signalere EU's stærke engagement i rumpolitikken og gøre denne politik mere entydig og gennemskuelig, såfremt Lissabontraktatens bestemmelser skulle træde i kraft.

**Janusz Onyszkiewicz (ALDE).** – (PL) Hr. formand! Jeg glæder mig meget over, at vi udvikler vores rumprogram i samarbejde med Rusland. Vi skal imidlertid huske på, at der i baggrunden står en anden partner, som vi skal indlede et samarbejde med, nemlig Ukraine. Sovjetunionens bedste raketter blev bygget i Ukraine. Dets potentiale inden for dette område er enormt. Jeg mener, at vi skal anerkende dette og bruge det til fælles nytte.

Min anden bemærkning vedrører Galileoprogrammet. Vi skal huske, at dette program kan og bør være af særdeles stor betydning for vores militære operationer og også for vores militære missioner. Det vigtigste er, at udnyttelsen af dette system til militære formål skal beskyttes behørigt for at sikre, at andre programdeltagere, og her tænker jeg frem for alt på Kina, ikke får viden om, hvordan det kan blokeres, eller mulighed for at blokere det.

**Formanden.** – Før jeg giver ordet til Rådet, gør jeg medlemmerne opmærksom på, at tre af Parlamentets medlemmer faktisk er født den 5. august, dvs. på Neil Armstrongs fødselsdag. Jeg er tilfældigvis en af dem, hvilket er grunden til, at jeg er opmærksom på det. Jeg vil lade medlemmerne reflektere over dette, mens der lyttes til rådsformandens indlæg.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Hr. formand! Det overrasker mig ikke, og jeg glæder mig på Deres vegne, for De fortjener det!

Jeg vil gøre det kort, da der allerede er blevet sagt meget.

For det første har indlæggene og forhandlingerne vist, at Parlamentet lægger vægt på den europæiske rumpolitik. Vi søger et forenende europæisk projekt. Vi søger europæiske projekter, der virkelig stimulerer og sikrer, at nye generationer af europæere kan deltage i dette enestående eventyr.

Som det er blevet understreget, søger vi projekter, der er målrettet en forbedring af det praktiske liv for vores medborgere. Vi søger projekter med det egentlige formål at udvikle konkurrenceevnen, at sammenknytte forskellige europæiske industripartnere og at støtte aktiviteter i denne dybe økonomiske krise. Vi søger projekter, hvis formål er at forbedre forskning, udvikling og innovation. For virkelig at skabe en helhed søger vi projekter, der gør Europa mere synlig, gør Europa til en global aktør og til en indflydelsesrig aktør i forbindelse med håndteringen af de globale udfordringer, der venter os, uanset om disse omfatter bekæmpelsen af klimaændringerne eller udviklingsspørgsmål eller den strategiske balance i forhold til vores øvrige partnere.

Efter min mening er Parlamentets forhandlinger et tydeligt tegn på, at vi absolut ikke skal drosle indsatsen ned. Tværtimod skal vi koncentrere alle vores foranstaltninger og alle vores samarbejdsevner om det mest symbolske europæiske projekt, nemlig den europæiske rumpolitik.

**Günter Verheugen**, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker for den brede opbakning til den europæiske rumpolitik, som disse forhandlinger viser. Jeg vil meget gerne se denne brede opbakning i den procedure, hvor det økonomiske grundlag for en fast og varig europæisk tilstedeværelse i rummet skal skabes. Jeg henleder opmærksomheden på, at vores konkurrenter ikke læner sig tilbage og triller tommelfingre. Andre regioner i verden er allerede langt foran os, hvad angår visionen om, hvad næste skridt bør være. Hvis vi ikke kan finde nye projekter og udvikle nye teknologier, vil vi ikke være i stand til at bevare vores førerposition inden for rumbaserede applikationer, da vi simpelthen ikke vil have et tilstrækkeligt grundlag inden for videnskab og forskning.

Jeg vil derfor gentage, at jeg glæder mig meget over, at alt dette er blevet tydeliggjort i dag. Hvis vi kan samarbejde om at øge bevidstheden, kan vi fortælle alle de europæiske borgere den historie, som Giles Chichester nævnte, nemlig historien om, at europæiske rumprojekter kan blive den sag, der samler os alle.

**Formanden.** - Forhandlingen er afsluttet.

### 13. Konventionen om fragmentationsammunition (forhandling)

**Formanden.** – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om den mundtlige forespørgsel (O-0110/2008/rev. 1) af Angelika Beer for Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, Ana Maria Gomes for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, Annemie Neyts-Uyttebroeck og Elizabeth Lynne for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, Ģirts Valdis Kristovskis for Gruppen Union for Nationernes Europa, Tobias Pflüger og Gabriele Zimmer for Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og Stefano Zappalà for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, til Rådet: Konventionen om fragmentationsammunition skal træde i kraft inden udgangen af 2008 (B6-0481/2008).

**Angelika Beer**, forslagsstiller. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den 3. december 2008 i Oslo når vi endelig dertil, hvor vi kan undertegne konventionen om forbud mod fragmentationsammunition. I Dublin vedtog 107 stater konventionen og lovede at undertegne den. Her to uger inden konferencen ønsker vi at opfordre lande verden over til at holde deres løfte, undertegne konventionen og frem for alt ratificere den hurtigt.

Krigen i Kaukasus og både Georgiens og Ruslands anvendelse af fragmentationsammunition udgør en udfordring for os. Vi må ikke spille mere tid. Vi har høje forventninger til Kommissionen og Rådet. Vi forventer, at alle EU's medlemsstater undertegner konventionen den 3. december, herunder især de europæiske stater, der stadig er i tvivl, dvs. Grækenland, Letland, Polen, Rumænien og Republikken Cypern.

Vi forventer, at EU vil fortsætte med at kæmpe for et juridisk bindende forbud mod fragmentationsammunition som en del af FN's konvention om visse konventionelle våben. Vi fordømmer enstemmigt det ufattelige forsøg, som USA, Rusland og Kina på den seneste Genèvekonference gjorde på at få legaliseret fragmentationsammunition inden for rammerne af konventionen om visse konventionelle våben.

Fremover ønsker vi at evaluere synergierne og forbindelserne mellem den kommende Oslokonvention og Ottawatraktaten, der resulterede i et forbud mod landminer. Vores beslutning vil være en opfordring til Kommissionen om at tilvejebringe flere midler, dvs. væsentlig flere midler, til at beskytte personer i de forurenede områder og fjerne fragmentationsammunition. Dette gælder Libanon, Balkan og alle andre forurenede områder. Vi har ingen pålidelige finansieringskilder der, og det burde ikke være tilfældet. Hvis vi skal tage denne problematik alvorligt, skal Kommissionen finde en finansieringsform.

På vegne af min egen gruppe ønsker jeg nok engang at fremhæve, at vores målsætning er et juridisk bindende forbud mod brug, oplagring og produktion af disse umenneskelige våben, der i årtier har påført civilbefolkningen lidelser i de berørte områder.

Jeg vil igen gøre det helt klart, at brugen af disse våben, herunder i lande, hvortil EU har udsendt politistyrker og væbnede styrker, som f.eks. Afghanistan, Bosnien og Den Demokratiske Republik Congo, udgør en lige så stor fare for vores mission som for selve personerne.

**Ana Maria Gomes, forslagsstiller.** – (PT) Hr. formand! Den 3. december vil lederne af de 107 lande, der vedtog konventionen om fragmentationsammunition i maj i år, mødes i Oslo for at undertegne konventionen. Valget faldt ikke tilfældigt på den 3. december. På samme dato i 1997 blev konventionen om personelminer åbnet for undertegnelse i Ottawa. Disse instrumenter har ikke kun undertegnelsesdatoen til fælles. Skammeligt støttes ingen af konventionerne af de lande, der repræsenterer en stor del af menneskeheden, såsom De Forenede Stater, Kina, Indien, Irak, Pakistan, Rusland og Israel.

Forhandlingerne om Oslokonventionen foregik i Dublin, og 22 af de 107 signatarstater er medlem af EU. Vi håber, at Cypern, Polen, Rumænien, Letland og Grækenland inden for kort tid vil ophæve deres forbehold og således gøre det muligt for EU at danne en samlet front i bekæmpelsen af disse våben, som dræber og lemlæster i flæng.

Disse våben er ikke blot umoralske, men også i stigende grad nyttesløse fra et militært synspunkt. Det Europæiske Forsvarsagentur forklarer selv i sin "Long-Term Vision Report for European Defence Capability and Capacity Needs", at

den fremtidige brug af ustyret ammunition samt klyngebomber, miner og andre våben, der rammer vilkårligt, bør give anledning til alvorlige overvejelser.

(PT) De europæiske væbnede styrker, og ikke kun dem, opererer i stigende grad midt iblandt civilbefolkningerne, og målet er i stadig mindre grad at tilintetgøre en let identificerbar fjende. Som følge heraf er fragmentationsammunition ikke blot uforenelig med folkeretten, men anvendelsesmulighederne er ligeledes begrænsede. Der er overensstemmelse mellem international lov, moralsk nødvendighed og den mest grundlæggende militære logik for så vidt angår det presserende behov for at udrydde disse våben. Det er derfor af afgørende betydning at sikre en global ratificering af Oslokonventionen.

**Annemie Neyts-Uyttebroeck, forslagsstiller.** – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet! På vegne af min gruppe støttede jeg denne mundtlige forespørgsel for at udtrykke vores misbilligelse af klyngebomber og fragmentationsammunition af helt indlysende årsager og for at vise vores støtte til holdningen i de medlemsstater, der har godkendt den konvention, hvori de forbydes.

I lighed med mine kolleger håber jeg, at alle medlemsstater uden undtagelse i de kommende uger vil undertegne denne konvention og overholde den, da det, som medlemmerne ved, siges, at nogle stater, hvoraf adskillige er medlemsstater, enten under ledelse af De Forenede Stater eller inspireret heraf planlægger at smyge sig uden om konventionen ved, om jeg så må sige, at manipulere med definitionen af, hvad der udgør klyngebomber og fragmentationsammunition, og disse bomber og ammunitionsformers begrænsede risiko for uforvarende at sære mennesker, der rører de ueksploderede fragmenter.

Jeg håber ikke, at dette sker. Min gruppe håber, at dette ikke sker, og jeg benytter derfor lejligheden til at spørge Rådet, hvilke skridt det planlægger at tage for at sikre, at denne konvention træder i kraft?

Mit sidste punkt drejer sig om noget helt andet. Jean-Pierre Jouyet! Jeg har læst, at De i nær fremtid muligvis bevæger Dem videre til nye udfordringer, som man siger. Hvis dette er tilfældet, ønsker jeg og min gruppe Dem held og lykke.

**Ģirts Valdis Kristovskis, forslagsstiller.** – (LV) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet! For det første vil jeg sige, at jeg var forsvarsminister i Letland i næsten seks år i perioden forud for vores tiltrædelse af Nato. Jeg kan derfor sige, at jeg rigtig godt forstår, hvad det vil sige at forsvare sit land ved hjælp af forsvarsforanstaltninger og de fornødne våben og materiel. På egne vegne og ligeledes på vegne af UEN-Gruppen har jeg imidlertid støttet alle de foranstaltninger, som Parlamentet har iværksat, herunder denne foranstaltning, der vedrører et forbud mod fragmentationsammunition. Efter min mening er alt allerede blevet sagt. Det står klart for alle, at dette våben ikke er præcist nok, og at det til dato, som vi kan se, hovedsageligt har ramt civile og såret børn.

Jeg vil derfor gerne sige, at Parlamentet og jeg selv er af den opfattelse, at EU-medlemsstaterne bør stå sammen og i fællesskab anvende deres fælles styrke til at forbyde denne form for våben. På den anden side vil jeg også slå til lyd for, at dette krav stilles i bilaterale drøftelser med lande såsom Rusland, De Forenede Stater og Kina, som er de lande, der har flest af denne type våben. Efter min mening er dette meget vigtigt, når vi erindrer, at Rusland desværre anvendte denne form for fragmentationsammunition mod georgiske civile for nylig i krigen mellem Georgien og Rusland. Dette bekræfter teorien om, at argumentet for at bevare denne form for ammunition i våbenarsenalerne, nemlig argumentet om, at det er et forsvarsmiddel, ikke holder. Desværre kan vi se, at instrumentet anvendes i andre lande som et offensivt våben mod civile.

**Luisa Morgantini**, *forlagsstiller*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Fragmentationsammunition er i enhver henseende masseødelæggelsesvåben, umenneskelige anordninger, hvis det overhovedet er muligt at tale om menneskelige anordninger i en krig.

Det fremgår af en publikation fra den amerikanske hær, "Field Artillery", at: "ueksploderede små bomber udgør et problem for uskyldige civile og vores lette styrker, vores gående infanteri, der ankommer efter bombningen af et byområde", og ikke desto mindre bliver de stadig produceret og anvendt, og jord, der er forurennet med ueksploderede anordninger, forårsager fortsat død år efter år, som vi også har set i Georgien.

På konferencen i Oslo om bekæmpelse af brug, produktion og oplagring af fragmentationsammunition præsenterede Ibrahim, en ung libanesisk mand på 24 år, hvis krop var blevet ødelagt af sår, og som havde fået amputeret et ben, sig selv med ordene: "Det glæder mig at møde Dem. Jeg er en af de overlevende". Jeg ville have ønsket at dø, og i stedet omfavnede jeg ham bare. Jeg tog ned for at besøge ham i hans landsby i det sydlige Libanon, og i husenes og skolernes gårde, i græsset og under træerne så jeg ueksploderede bomber, der var blevet nedkastet fra israelske fly. De havde nedkastet over 1 400 000 bomber, og de nedkastede dem for nylig, hvor våbenhvilen allerede var trådt i kraft. Det var ren ondskab, og jeg mødte mange børn, mænd og kvinder i Afghanistan på akuthospitalerne, hvis krop var lemlæstet. Der er tusindvis af børn i verden, der er blevet lemlæstet, da de legede med fragmenter fra klyngebomber, fordi de blev tiltrukket af de farvede genstande.

Efter 10 dages forhandlinger i Dublin forpligtede 109 lande sig til at undertegne forbuddet mod de dødelige våben, at yde bistand til ofre og at yde økonomisk støtte til de berørte områder, men det er ligeledes fastslået i aftalen, at alle arsenalerne skal tilintetgøres inden for otte år. De vil bestemt ikke gøre dette, medmindre der lægges et stort pres på dem fra alle FN's signatarstater og fra de lande, der er ansvarlige for forbrydelser mod civilbefolkningerne, såsom Israel, De Forenede Stater, Rusland, Kina, Indien og Pakistan, der ikke deltog på konferencen i Dublin, og som har afvist et forbud mod fragmentationsammunition.

Den amerikanske forsvarsminister Robert Gates har forsøgt at redegøre for USA's modstand ved at sige, at fragmentationsammunition er et effektivt våben mod mange forskellige mål. Det kan de døde i Irak, Afghanistan og i det tidligere Jugoslavien bestemt bekræfte. Idet 22 medlemsstater har undertegnet og tiltrådt Dublinkonventionen, udviser Europa igen følsomhed, men det er nødvendigt med konkrete tiltag.

Den 2. og 3. december vil traktaten blive officielt undertegnet i Oslo, men den skal også ratificeres. Det skal vi straks gøre og blokere ethvert forsøg på at omgå traktaten, og efter min mening bliver Rådet virkelig nødt til at udvikle effektive politiske og finansielle instrumenter for at sikre, at traktaten gennemføres, og at der ikke kommer flere dødsfald af denne art, dvs. dødsfald, der forårsages af ødelæggelsesvåben.

#### **FORSÆDE: Luigi COCILOVO**

*Næstformand*

**Stefano Zappalà**, *forlagsstiller*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er blot en oplysning til formanden for Rådet, hvis De som siddende formand kan videregive den til Deres forgænger. Det blev tidligere nævnt, at der er tre medlemmer, som blev født samme dag som Neil Armstrong. Faktisk var en europæisk astronaut af italiensk oprindelse medlem af Parlamentet i perioden 1994-1999, og i denne valgperiode er endnu europæisk astronaut, der også er italiener, medlem af Parlamentet.

For nu at vende tilbage til spørgsmålet om fragmentationsammunition støttede jeg på vegne af min gruppe initiativet herom, da jeg er af den opfattelse, at det grundlæggende er et spørgsmål om civilisation og medmenneskelighed. Min kollega var forsvarsminister i en af medlemsstaterne, og jeg har også en militærbaggrund. Efter min mening er denne plan om et globalt forbud mod fragmentationsammunition som sagt grundlæggende et spørgsmål om civilisation og medmenneskelighed.

Hvorfor det? Fordi civilisation og medmenneskelighed er to af EU's mange grundlæggende principper. De udgør en del af grundlaget for EU's traktater, og jeg mener derfor ikke, at vi blot skal tage udgangspunkt i dette spørgsmål, men derimod betragte det som en seriøs opgave at overveje EU's holdning som helhed til denne form for ammunition.

Det står imidlertid klart, hvad disse våben og disse former for ammunition forårsager verden over. I alle former for krige er én ting, hvad disse våben er, men det mest alvorlige aspekt er, at problemet ikke er ovre ved krigens afslutning, men derimod fortsætter, da området er forurenet og fortsat vil være det. Desværre er der et andet problem, som består i, at krige ligeledes finder sted i lande med et alt andet end højt civilisationsniveau, hvilket indebærer, at man også på lokalt plan er villig til at anvende genstande, der findes i området, og som herefter forårsager hovedparten af de skamferinger, som unge mennesker pådrager sig i deres barndom. Mange film er blevet og bliver fortsat sendt til os fra hele verden med dokumentation af følgerne af anvendelsen af disse våben.

På vegne af min gruppe og Parlamentet opfordrer jeg derfor Rådet til fortsat at søge en løsning på dette problem. Jeg håber, at denne store indsats vil udmønte sig i en ratificering af denne konvention, som efter min opfattelse faktisk er et af de væsentligste aspekter ved civilisation og medmenneskelighed, som EU kan gøre noget ved.

**Jean-Pierre Jouyet**, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige til Angelika Beer, Ana Maria Gomes, Annemie Neyts-Uyttebroeck – som jeg personligt takker for den venlige hilsen – Luisa Morgantini, Ģirts Valdis Kristovskis og Stefano Zappalà, at de alle har alle fuldstændig ret. Som Stefano Zappalà sagde, er det et spørgsmål om civilisation og medmenneskelighed.

Alle EU's medlemsstater deler de humanitære bekymringer om fragmentationsammunition. EU støtter vedtagelsen af et internationalt forbud mod fragmentationsammunition, der forårsager uacceptable skader på civilbefolkningerne. Dette var begrundelsen for, at alle EU's medlemsstater deltog på konferencen i Dublin som enten interessenter, hvilket omfattede de fleste medlemsstater, eller som observatører. Det er naturligvis EU, der er interessenten, og det er det, man skal læse af denne forholdsvis komplicerede sætning.

Beslutningen om at undertegne eller ratificere konventionen er hver enkelt medlemsstats suveræne afgørelse, men i lighed med Annemie Neyts-Uyttebroeck beklager jeg, at ikke alle medlemsstater vil have undertegnet konventionen inden december i år.

Langt størstedelen af EU's medlemsstater har meddelt, at de agter at undertegne konventionen i løbet af de kommende uger. Dette vil jeg gerne påpege, og i øvrigt vil jeg give Luisa Morgantini ret i, at det er nødvendigt, at vi tager praktiske skridt før konventionens ikrafttræden. På denne baggrund besluttede Frankrig, som er det land, jeg kender bedst, i maj 2008 omgående at nedlægge forbud mod anvendelsen af 90 % af sit lager af fragmentationsammunition.

Som medlemmerne ved, mangler en række medlemsstater imidlertid stadig at træffe en sådan beslutning. Efter Dublinkonferencen meddelte det franske formandskab i maj, at det vil undertegne konventionen i begyndelsen af december. Formandskabet ønsker at henlede alle medlemmernes opmærksomhed på de igangværende forhandlinger om fragmentationsammunition inden for rammerne af konventionen om visse konventionelle våben, der er den eneste konvention, som de største militærmagter, De Forenede Stater, Rusland, Kina og Indien eller lande som Georgien, har indvilliget i at deltage i, hvilket ikke er tilfældet med hensyn til Oslokonventionen. Jeg påpeger, at disse lande ikke har givet udtryk for, at de agter at undertegne denne konvention.

Alle EU's medlemsstater er parter til denne konvention og opfordrer til vedtagelsen af en protokol om fragmentationsammunition. Det er også de forpligtelser, der indgås i dette forum, der medfører, at det vil være muligt at opnå ændringer på landjorden, som Ģirts Valdis Kristovskis så rigtigt understreger det. De dødsfald, der forårsages af fragmentationsammunition, som vi har set det i Georgien, kunne endvidere undgås i fremtiden, hvis forhandlingerne inden for rammerne af denne globale konvention bliver vellykkede.

Som medlemmerne kan se, er fragmentationsammunition et problem, som tvinger EU til at handle, og det skal fortsat tvinge til handling på internationalt plan, således at der kan blive vedtaget et universelt instrument. Det er under alle omstændigheder med dette mål for øje, at det franske formandskab strækker sig meget langt for at overbevise alle sine partnere, og det vil formandskabet fortsat gøre.

**Charles Tannock**, *for PPE-DE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke pacifist, og enhver her i Parlamentet, der kender mig godt, ville bekræfte dette, men der er meget vedrørende krigsførelse og våbenhandel, som

vi skal beklage. Efter min mening er anvendelsen af fragmentationsammunition en af de mest rædselsfulde former for krigsførelse, som selvfølgelig altid kun skal bruges som allersidste udvej.

Det er veldokumenteret, at disse våben i uforholdsmæssig høj grad påvirker civilbefolkningerne, der frem for alt skal beskyttes i international ret. Klyngebomber kan falde over et enormt område og ligge ueksploderede i meget lang tid, hvor de udgør en dødelig trussel mod de civile, der kan blive dræbt eller lemlæstet lang tid efter, at en konflikt er afsluttet.

De er også bekostelige at lokalisere og fjerne og kan ikke kortlægges formelt på samme måde som minefelter. Nogle gange har børn taget disse ting op i den tro, at det var legetøj, og har som følge heraf mistet lemmer eller måske sågar livet. Som far til meget små børn kan jeg næsten ikke forestille mig noget mere forfærdeligt end dette.

Hvis vi virkelig ønsker at skabe et EU med fælles værdier og udveksle disse værdier med verden, skal vi indtage en fælles holdning for at fremme et endeligt forbud mod disse rædselsvækkende og frygtelige våben, der har meget barske konsekvenser på slagmarken.

Vi skal også bruge alle diplomatiske midler til at overbevise andre om, at de skal gøre det samme. Her i Parlamentet kan vi med rette være stolte over det, som vi har gjort for at forsøge at befri verden fra den plage, som personellandminer udgør. Vi skal gribe dette problem med klyngebomber an med samme energi og engagement for at skabe en bedre og mere human verden, hvor man ikke ser uskyldige civile lide i kølvandet på en væbnet konflikt.

**Richard Howitt**, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I dag appellerer vi til de EU-medlemsstater, der ikke har aktuelle planer om at undertegne konventionen mod fragmentationsammunition, om at gøre det. Cypern, Estland, Finland, Grækenland, Polen, Rumænien, Slovakiet og Slovenien samt EU-ansøgerne Serbien og Tyrkiet anmodes om at gå sammen med de øvrige EU-lande og mere end hundrede stater verden over om at undertegne denne konvention.

For hvem retter vi denne appel? For Suraj Ghulam Habib fra Herat i Afghanistan, der mistede begge sine ben, da han som seksårig fandt en klyngebombe, som han troede var en slags mad. I dag er det næsten umuligt for ham at komme i skole eller at lege med sine venner, da han sidder i kørestol. For fru Chanhthava fra Sepone-distriktet i Laos, der mistede et ben og fik øjenskader, da hun tilfældigvis stødte på en klyngebombe, da hun arbejdede for at skaffe føde til sin familie i rismarken. I dag bliver hun nødt til at sende sin datter ud i de samme farlige marker for at samle ris. For den 13-årige georgiske dreng, Beka Giorgishvili, der sidste år, mens han var på besøg hos en ven, blev et af de seneste ofre, da han hjalp med at pumpe sin vens nye cykeldæk. Beka mistede en del af sit kranium, og der er fortsat granatkardæsk derinde.

Det er hyklerisk, at EU-landene fordømmer de russiske angreb i Georgien, hvis de undlader at fordømme de anvendte angrebsmidler, som forårsager usædvanlig store skader på civile, uanset hvor fragmentationsammunition anvendes. Det er også en tom undskyldning for lande at forsøge at begrunde deres lagre af klyngebomber med, at det er et led i forbuddet mod landminer, når fragmentationsammunition er lige så dødelig og har forvoldt endnu større humanitær skade i verden.

Den medlemsstat, som jeg kommer fra, dvs. Det Forenede Kongerige, er allerede begyndt at destruere ca. 30 mio. sprængstoffer, har ændret sine eksportkontrollbestemmelser og har direkte bidraget til rydning af materiel, inklusive ammunition, i Georgien. Europa var det sted, hvor disse våben blev anvendt for første gang af de tyske og sovjetiske tropper i Anden Verdenskrig, og for øjeblikket har Europa et lager, der anslås at udgøre 1 mia. små bomber, og det er Europa, der skal føre an i den globale indsats for at sikre tilintetgørelsen af disse våben.

**Elizabeth Lynne**, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Som mange allerede har sagt, bliver civile, hvoraf mange er børn, vilkårligt dræbt eller såret af klyngebomber hver dag. Mange af disse børneofre invalideres af fragmentationsammunition og er tvunget til at leve med dette handicap resten af deres liv. Det er dog chokerende, at 15 EU-medlemsstater oplagrer fragmentationsammunition. Det er gruopvækkende, at der foreligger dokumentation for, at mindst syv medlemsstater stadig producerer disse våben. Efter min mening har disse lande samt de lande, der har brugt dem – herunder mit hjemland, Det Forenede Kongerige – blod på deres hænder.

Et forbud mod produktion, overførsel og oplagring af fragmentationsammunition vil redde mange liv. Denne konvention vil ligeledes sikre, at der tilvejebringes hårdt tiltrængte ressourcer såsom lægehjælp og genoptræning til støtte for ofre for klyngebomber. Jeg opfordrer kraftigt til, at alle EU's medlemsstater

undertegner og ratificerer denne konvention og undlader at forsøge at ændre definitionen af, hvad der menes med fragmentationsammunition, for at sno sig uden om deres ansvar, som visse medlemsstater forsøger at gøre.

**Seán Ó Neachtain**, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Jeg støtter fuldt ud forslaget om, at konventionen om forbud imod fragmentationsammunition skal gennemføres inden udgangen af året.

Alle de regeringer, der er i færd med at gennemføre Oslo-erklæringen fra 2007, er villige til at udarbejde et retligt dokument inden udgangen af 2008, som vil forbyde anvendelsen af fragmentationsammunition og dermed skabe mulighed for at oprette en ordning til fremme af samarbejde og støtte af de personer, som er flygtet fra de pågældende angreb, og til destruering af ethvert eksisterende lager af fragmentationsammunition.

Jeg er meget stolt over, at det var i Irland – i Dublin – at aftalen om en konvention i henhold til traktaten blev indgået af et internationalt konvent tidligere på året. Alle de personer, som deltog, var helt enige om målsætningen for konventionen, nemlig fastlæggelse af et forbud imod klyngebomber. Og ligesom mine kolleger, der allerede har rejst spørgsmålet i Parlamentet i dag, ønsker jeg at opfordre de lande, som endnu ikke har underskrevet aftalen, om at gøre det nu.

Vi må sætte en stopper for anvendelsen af disse frygtelige våben én gang for alle.

**Satu Hassi**, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er meget positivt, at der er fastlagt en konvention om fragmentationsammunition. Det er meget vigtigt, at alle EU-medlemsstaterne tiltræder konventionen, herunder Finland, Grækenland og Polen, for hvis dette ikke sker, vil det være alt for let for andre lande at finde begrundelser for at anvende disse umenneskelige våben.

Jeg beklager dybt, at Finland ikke har tænkt sig at tiltræde konventionen. Begrundelsen herfor er, at fragmentationsammunition har til formål at erstatte et andet umenneskeligt våben, nemlig antipersonnelminer. Men det svarer til at få Beelzebub til at fjerne djævelen. I slutningen af 1990'erne, da den daværende finske regering besluttede at udfase antipersonnelminer, sagde forsvarer ikke noget om, at det ville erstatte minerne med et andet umenneskeligt våben, nemlig fragmentationsammunition.

EU og alle EU-medlemsstaterne skal nu stå sammen om at forbyde fragmentationsammunition og samtidig nægte at deltage i militære aktioner, hvor disse anvendes. Næsten 98 % af ofre for fragmentationsammunition er efter sigende civile. Vi har over 20 års erfaring med disse våben, og erfaringen viser, at fragmentationsammunition dræber civile, herunder børn. Det er på tide at sætte en stopper for anvendelsen af disse våben.

**Jean-Pierre Jouyet**, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker helt seriøst at gøre opmærksom på, at jeg er meget stolt over at have deltaget i denne forhandling om fragmentationsammunition, og jeg tilslutter mig på vegne af formandskabet alle de medlemmer, der har opfordret medlemsstaterne til at undertegne og ratificere konventionen.

EU erkendte allerede i 2007, at det humanitære spørgsmål om fragmentationsammunition skulle behandles hurtigst muligt. Jeg ved, at EU-medlemsstaterne har spillet en aktiv rolle inden for rammerne af både Oslo-processen og konventionen om fragmentationsammunition. Konventionen om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse konventionelle våben og Oslo-processen er efter vores opfattelse gensidigt forstærkende, og det er Parlamentet og de medlemmer, der har haft ordet, som har mindet os om de værdier, som de europæiske borgere tror på. Vi ønsker at opfordre alle medlemsstater til at træffe beslutninger i henhold til de værdier, som De så levende – og langt bedre end jeg – har formuleret under forhandlingen.

**Formanden.** – Jeg har modtaget to beslutningsforslag<sup>(2)</sup> fremlagt i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

**Skriftlige erklæringer (artikel 142)**

---

(2) Se protokollen.

**Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN)** Jeg ønsker indtrængende at opfordre alle EU-medlemsstater til hurtigst muligt at ratificere og gennemføre konventionen om fragmentationsammunition. Fragmentationsammunition rammer civile over hele verden med frygtelige og unødvendige ødelæggelser, for ganske nylig under konflikten i Georgien.

I henhold til konventionen om fragmentationsammunition forbydes anvendelse, fremstilling, lagring og overførsel af fragmentationsammunition. 107 stater tiltrådte konventionen på en konference i Dublin i maj i år. Konventionen vil dog ikke træde i kraft, før mindst 30 stater også har ratificeret den.

Det er uforståeligt, at otte EU-medlemsstater ikke har nogen umiddelbare planer om at tiltræde konventionen. Derfor kan EU, det mest vellykkede fredsprojekt nogensinde, en union grundlagt efter principperne om respekt for menneskerettighederne og retsstatsprincippet, ikke undertegne udvidelsen af den humanitære folkeret til at omfatte et forbud imod anvendelsen af et af farligste anticivile våben, der anvendes i dag.

Jeg ønsker at opfordre Cypern, Estland, Finland, Grækenland, Rumænien, Slovakiet og Slovenien til at ratificere konventionen om fragmentationsammunition hurtigst muligt og medvirke til at bringe anvendelsen af fragmentationsammunition til ophør.

**Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (ET)** Vi skal tage højde for det forhold, at fragmentationsammunition er et af de mest ødelæggende våben, som ikke skelner mellem militære og civile mål.

I dag i det 21. århundrede kan man ikke længere føre krig på grund af ønsket om hærgen og maksimal ødelæggelse. Målrettede angreb med minimale konsekvenser for civile er den eneste måde at føre krig på i en krigssituation. Derfor skal anvendelsen af fragmentationsammunition klart og tydeligt afvises og forbydes.

Jeg ønsker først og fremmest at opfordre EU og medlemsstaterne til indtrængende at opfordre andre stater i verden til at undertegne konventionen den 3. december i år. Jeg ønsker endvidere at opfordre EU og medlemsstaterne til at forpligte sig til at gennemføre konventionen effektivt og hurtigst muligt. Jeg ønsker derudover at opfordre EU og medlemsstaterne til at tackle de tekniske dele af konventionen og yde en seriøs indsats på områder, hvor der har været anvendt fragmentationsammunition, for at støtte de pågældende samfund og tilbyde effektiv og skræddersyet hjælp til de civile, der er berørt af skaderne fra fragmentationsammunition.

## 14. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

**Formanden.** – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0484/2008) til Kommissionen. Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

*Første del*

Spørgsmål nr. 33 af **Stavros Arnautakis** (H-0800/08)

Om: Information til borgerne om EU-foranstaltninger, der skal beskytte dem mod følgerne af den internationale finanskrisen

I svaret på min mundtlige forespørgsel (H-0075/08<sup>(3)</sup> om de negative virkninger af den internationale kreditkrise i handelssektoren) under Europa-Parlamentets plenarforsamling i marts oplyste Kommissionen, at vi kunne forvente et fald i EU's vækstrate på 0,5 %, en stigning i inflationsraten og et eksternt handelsunderskud på 185 000 mio. EUR i EU-27. Kommissionen understregede, at den bedste måde at håndtere denne internationale krise på er at fortsætte med strukturreformer og makroøkonomiske politikker og påpegede, at protektionisme ikke er nogen løsning. I øjeblikket ser vi en yderligere spredning af finanskrisen, som nu også rammer de store konglomerater.

Har de oplysninger, som Kommissionen tidligere fremlagde, ændret sig? Hvordan påtænker Kommissionen at informere EU-borgerne om krisens konsekvenser, og hvilke praktiske foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at beskytte dem?

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (SV) Kommissionen fremlagde sin efterårsprognose den 3. november, hvori de økonomiske udsigter er beskrevet som dystre. Den økonomiske vækst forventes at stå stille i 2009 og kun stige med 0,2 % i EU.

<sup>(3)</sup> Mundtligt svar af 11.3.2008.



I 2010 kan man forvente en gradvis fremgang for de fleste økonomier i EU med en forventet vækst på ca. 1,1 % for EU generelt. Derfor forventes arbejdsløsheden at stige til 7,8 % i EU i 2009 med en forventet yderligere stigning i 2010.

Næste år forventer vi imidlertid, at inflationen hurtigt falder tilbage til 2,4 % i EU og falder yderligere i 2010.

Der er ingen tvivl om, at vi står over for betydelige udfordringer. Kommissionen er således i færd med at udvikle en omfattende strategi til styring af finanskrisen og begrænsning af den økonomiske nedtur. Grundlaget for strategien er beskrevet i meddelelsen "Fra finansiel krise til genoprettelse: En europæisk handlingsramme", hvori det er fastsat, hvordan EU skal håndtere de næste trin i krisen på en samlet og koordineret måde.

Der er tre målsætninger, som skal opfyldes. For det første skal der opbygges en ny struktur for de finansielle markeder på EU-plan. For det andet skal der træffes foranstaltninger i forbindelse med virkningen på realøkonomien, og for det tredje skal der træffes globale koordinerede foranstaltninger til håndtering af finanskrisen.

Kommissionen vil den 26. november foreslå en mere detaljeret version af EU's genopretningsplan under Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Vores målsætning er at samle en række målrettede kortsigtede initiativer, som vil medvirke til at mindske de negative konsekvenser for den bredere økonomi og samtidig sikre, at der i Lissabonstrategiens foranstaltninger på mellemlang og lang sigt tages højde for krisen.

**Stavros Arnautakis (PSE).** – (EL) Mange tak for svaret, fru kommissær. Det, vi skal gøre borgerne opmærksom på i dag, er, at vi reagerer på kreditkrisen, og at vi vil afsætte midler til realøkonomien. De europæiske borgere ønsker også, at denne krise skal være en mulighed for Europa – for et civilt Europa.

Mit spørgsmål er følgende: Vil der blive afsat midler til offentlige investeringer og offentlige arbejder i de kommende år?

**Reinhard Rack (PPE-DE).** – (DE) Når de seneste oplysninger er til rådighed, skal der træffes en hurtig beslutning. Problemet er, at det normalt tager meget lang tid for Kommissionen, der handler som kollegium, at få sat tingene i gang. Er der særlige regler for situationer som den situation, vi står i på nuværende tidspunkt? I andre tilfælde går der lang tid, inden Kommissionen som kollegium opnår resultater.

**Danutė Budreikaitė (ALDE).** – (LT) Som erfaringerne viser, forsøger medlemsstaterne at finde en løsning for at afhjælpe konsekvenserne af finanskrisen og den økonomiske nedgang.

Hvad er Deres opfattelse af de foranstaltninger, der blev truffet inden krisen? Vil skattestigning, udvidelse af beskatningsgrundlaget og momsstigning være effektive løsninger på krisen i sådan en vanskelig periode?

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (SV) Det vigtigste spørgsmål lige nu er følgende: Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe i den kommende uge for rent faktisk at tackle virkningen på realøkonomien?

Vi vil præsentere en pakke – som vi er i færd med at udarbejde – hvor vi identificerer de forskellige politikområder, hvor vi mener, at vi kan mindske virkningen på realøkonomien på kort sigt og samtidig opfylde Lissabonstrategiens eksisterende reformprioriteter på mellemlang sigt. Det vil være inden for disse rammer, at vi vil træffe foranstaltninger. Vi håber, at vi kan træffe foranstaltninger til fremme af den aggregerede efterspørgsel. På efterspørgselssiden ønsker vi at mindske inflationspresset og fremme husstandenes købekraft.

Vi skal yde en større indsats på arbejdsmarkedet og, som De nævner, fremme investeringer. Vi håber, at disse tiltag også vil smitte af på andre spørgsmål og de foranstaltninger, der er truffet med henblik på energi- og klimaændringspakken, da vi har brug for midler til investeringer. Vi forventer, at disse tiltag vil afhjælpe denne vanskelige periode. Aktiveringspolitikker, f.eks., kan være meget gunstige for arbejdsmarkedet.

Som svar på det sidste spørgsmål ønsker vi, at medlemsstaterne koordinerer tiltagene. Vi mener, at det vil være særdeles uhensigtsmæssigt, hvis alle går i forskellige retninger og træffer de foranstaltninger, som efter deres opfattelse måtte være de rette i de pågældende medlemsstater. Vi vil foretrække, at medlemsstaterne drøfter, koordinerer og samarbejder så meget som muligt, således at virkningen kan føles på økonomien i hele Europa. Vi vil foretrække koordinerede foranstaltninger.

Hvad med den lange gennemførelses- eller forberedelsesperiode? De vil blive overrasket. Som jeg nævnte i går under forhandlingen om finanskrisen, har Kommissionen for første gang fremlagt forslag inden for 24

timer. Vi skal reagere på denne meget alvorlige krise uden at bruge for meget tid på at forberede de forskellige forslag.

Vi har alle fået at vide, eller vi har alle på vores forskellige politikområder ønsket at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe, hvordan vi kan komme igennem den lange forberedelsesperiode, hvordan vi kan afkorte forløbet og samtidig sikre, at det foregår på en koordineret og fornuftig måde. Vi forsøger at fremlægge forslagene hurtigst muligt, og vi udnytter så vidt muligt alle muligheder. Det er Kommissionens udgangspunkt på nuværende tidspunkt.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 34 fra **Boguslaw Sonik** (H-0850/08)

Om: Harmonisering af promillegrænsen for bilister i EU

I en lang række EU-medlemsstater, heriblandt Det Forenede Kongerige, Italien, Irland og Luxembourg, er den tilladte alkoholpromille for førere af motorkøretøjer sat ved 0,8 mg/l. I Slovakiet og Ungarn, hvor det er forbudt at køre efter indtagelse af selv den mindste mængde alkohol, anses kørsel med en sådan spirituspromille i blodet for en alvorlig forseelse. I Polen er det ifølge de færdselsbestemmelser, der er vedtaget ved lov af 20. juni 1997 om vejtrafik (polske lovtidende nr. 108 af 2005, afsnit 908, med senere ændringer), lovligt at køre med en promille på maksimum 0,2 mg/l. Hvis promillen overstiger 0,5 mg/l, kan føreren idømmes en fængselsstraf på op til to år.

I lyset af de tiltagende enhedsbestræbelser inden for EU-lovgivningen på færdselsområdet har Kommissionen da i sinde at tage skridt til at harmonisere promillegrænsen for bilister i EU?

**Antonio Tajani**, næstformand i Kommissionen. – (IT) Faktisk fremlagde Kommissionen i 1988 et forslag til et direktiv om den tilladte maksimale alkoholkoncentration i blodet hos førere af motorkøretøjer, men på grund af manglende enighed mellem medlemsstaterne og Kommissionen måtte Kommissionen nøjes med at vedtage en henstilling til medlemsstaterne den 17. januar 2001 om at fastsætte en tilladt maksimal spirituspromille på 0,5 mg/ml. I EU i dag er der kun tre medlemsstater, Irland, Malta og Det Forenede Kongerige, som har maksimale spirituspromiller over denne værdi.

Kommissionens henstilling indeholdt endvidere et forslag om at sænke spirituspromillen til 0,2 mg/ml for visse kategorier af bilister, herunder nye bilister, der er emnet for Boguslaw Soniks første spørgsmål. Faktisk er nye bilister de hyppigste ofre for farer i trafikken, og det er derfor af afgørende betydning så vidt muligt at mindske risikofaktorerne i denne sammenhæng, f.eks. ved at fastsætte en spirituspromille på maksimalt 0,2 mg/ml for denne kategori. Dette er forbundet med den foranstaltning, der er kendt som "nulpromille", og som er fastsat for denne kategori af bilister i en meddelelse, som blev vedtaget af Kommissionen i oktober 2006, og som indeholder en strategi til at støtte medlemsstaternes bestræbelser på at mindske skaderne forårsaget af alkohol.

På baggrund heraf mener Kommissionen desværre ikke, at medlemsstaterne har de relevante politiske rammer til at vedtage lovgivning med henblik på yderligere at harmonisere den tilladte spirituspromille inden for EU. Kommissionen har dog ikke i sinde at sidde med hænderne i skødet i denne situation, hvor spirituskørsel fortsat er en af de største årsager til dødsulykker på vejene i Europa.

Kommissionen har truffet forskellige foranstaltninger vedrørende dette spørgsmål. Men hensyn til vejkontrol opfordrede Kommissionen i henstillingen fra den 6. april 2004 til at intensivere kontrollen med spirituspromiller gennem effektivt udstyr til måling af alkohol i blodet med en analyse af udåndet luft, som kan anvendes på steder og tidspunkter, hvor der regelmæssigt observeres spirituspåvirkede bilister.

Mine damer og herrer, jeg må også understrege, at kørsel i alkoholpåvirket tilstand er en af de forseelser, der er dækket af forslaget om et direktiv om fremme af grænseoverskridende retshåndhævelse på færdselssikkerhedsområdet, som blev vedtaget af Kommissionen i marts i år, og som i øjeblikket drøftes af Rådet og Parlamentet.

På det sidste møde i Rådet (transport) understregede jeg følgende over for ministrene. Når vi står over for tab af menneskeliv, kan vi ikke lade os låse fast i en situation med juridisk mundhuggeri eller diskussioner om, hvorvidt det er et spørgsmål, der relaterer til første eller tredje søjle, da de pågældende diskussioner desværre ikke bidrager særligt til håndteringen og løsningen af alvorlige problemer som trafikulykker.

Jeg ønsker at benytte lejligheden under denne forhandling i Parlamentet til at påpege, at de fire forseelser, der er beskrevet i direktivet, som vi drøfter, og som ud over kørsel under påvirkning af alkohol omfatter hastighedsoverskridelser, kørsel uden sikkerhedssele og kørsel i narkotikapåvirket tilstand, er skyld i tre ud

af fire trafikulykker. Det betyder, at EU kan og skal yde en stor indsats, og jeg ønsker derfor endnu en gang at opfordre Parlamentet til at tage yderligere skridt i den retning, de allerede har valgt med afstemningen i Transport- og Turismeudvalget.

Jeg er næsten færdig med at tale, men jeg ønsker at nævne, at Kommissionen med henblik på snarlig fremlæggelse af konkrete forslag om kørsel under indflydelse af psykoaktive stoffer i oktober 2006 iværksatte et forskningsprojekt, som var planlagt til at løbe over fire år, med det formål at fremme viden på dette område og finde løsninger. Det drejer sig om Druidprojektet, som alle er bekendt med.

Endelig skal Kommissionens økonomiske støtte til bevidstgørelseskampagner fremhæves. Disse kampagner føres især af unge og er rettet imod unge for at gøre dem opmærksom på faren ved at køre bil i alkohol- og narkotikapåvirket tilstand. Et af de mange eksempler er kampagnen "Bob", der har været en stor succes i hele Europa, samt initiativerne fra Kommissionen, som inviterede Kimi Raikkonen, formel 1-verdensmester, til Bruxelles under EU's kampagne for færdselssikkerhed, og som udnævnte en færdselssikkerhedsdag i større byer, der blev afholdt i Paris den 10. oktober, som en yderligere understregning af Europa-Kommissionens store engagement i fremme af færdselssikkerhed. Jeg fremlagde selv færdselssikkerhed som en af mine prioriteter i høringen efter min udnævnelse som EU-kommissær for transport.

Mine damer og herrer, der kan desværre ikke gøres mere, men jeg håber, at jeg har svaret fyldestgørende på Deres mundtlige spørgsmål.

**Bogusław Sonik (PPE-DE).** – (PL) Jeg vil gerne takke kommissæren for svaret og opfordre ham til at tage yderligere skridt. Vi skal vedtage og opdatere et direktiv om indførelse af et totalt forbud imod spirituskørsel. Vi skal ikke bøje os for alkoholproducenternes lobbyisme og indflydelse, og vi skal ikke være bange for dem. Vi har ret til sikkerhed på vejene, og vi skal starte med at fokusere på de unge. Vi skal være målrettede i håndteringen af disse projekter.

**Jörg Leichtfried (PSE).** – (DE) Jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille to spørgsmål til næstformanden. De har for det første udtalt, at de politiske rammer for denne form for bestemmelser ikke er helt på plads. Jeg vil gerne vide, hvorfra den største modstand kommer. Kommer den fra de enkelte medlemsstater eller fra store lobbygrupper? Hvad forhindrer Kommissionen i at gøre noget i dette tilfælde?

Mit andet spørgsmål omhandler den omstændighed, at et stigende antal undersøgelser har vist, at rygning i biler er meget farligt. På den ene side er det meget usundt, og på den anden side er det distraherende og sløvende. Jeg vil gerne vide, om Kommissionen overvejer at gøre noget ved problemet på EU-plan.

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Mit spørgsmål vedrører Irland, hvor mange unge har været involveret i tragiske trafikulykker som de eneste passagerer i bilen.

Jeg vil gerne vide, om der er gennemført forskning på dette område i Europa, og om vi kan reetablere programmet om køreundervisning af unge mennesker. Der skal gøres meget mere, og jeg vil anmode om, at vi reetablerer undervisningsprogrammet hurtigst muligt.

**Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen.** – (IT) Mange tak for de spørgsmål, der er stillet, og som giver mig mulighed for at klarlægge EU's position yderligere.

Hr. Leichtfried nævnte helt korrekt de politiske problemer, som vi har oplevet, og som vedrører medlemsstaterne, men desværre blev Kommissionens forslag ikke vedtaget trods en stor indsats fra Kommissionens side. På trods af medlemsstaternes manglende godkendelse af direktivforslaget har vi arbejdet videre, og det vil vi fortsætte med. Jeg ønsker at gentage, hvad jeg udtalte under høringen med Kommissionen og Parlamentet, nemlig at jeg fortsat vil prioritere færdselssikkerheden.

Jeg vil fortsat støtte alle Druidprojekter og -programmer – det er mit svar til hr. Burke – med hensyn til spørgsmålet om formidling af oplysninger til unge mennesker og undervisning af de unge. Det skal være en prioritet. Det er ikke redskaber, der forårsager ulykker, men det er naturligvis vigtigt at have sikre redskaber. Det er vigtigt at have sikre veje, og Parlamentet har sammen med Kommissionen besluttet at træffe foranstaltninger med hensyn til infrastrukturen, men det største problem er undervisning og oplysning af de personer, der sidder bag rattet i bilen eller kører på motorcyklen.

Vi har pligt til at undervise og oplyse de unge, og jeg kan derfor fuldt ud tilslutte mig Deres synspunkt, og jeg vil gøre alt for at sikre, at undervisningsprogrammer for unge i skolen altid støttes af EU og Kommissionen. Mine damer og herrer, det er ikke tilfældigt, at jeg valgte den tidligere verdensmester – en ung mand – som Kommissionens gæst.

Vi skal forsøge at kommunikere med de unge gennem andre unge, der ikke prædiker, som forældre måske ofte gør, men som kan klarlægge de reelle risikofaktorer, for unge har en tendens til at føle sig usårlige efter diskoteksbesøg. Desværre er dette ikke altid tilfældet, og vi skal samarbejde med skolerne og familierne for at sikre, at alle unge mennesker er klar over de risici, som de løber, hver gang de sætter sig bag rattet, og især hvis de indtager alkohol eller narkotika.

Med hensyn til spørgsmålet om rygning vil jeg anmode Kommissionens tjenestegrene om at foretage en undersøgelse med henblik på at klarlægge, om der rent faktisk er yderligere risici for rygere. Jeg kan ikke give noget svar, da jeg ud fra et videnskabeligt synspunkt ikke er klar over det, men jeg vil som sagt anmode Kommissionens tjenestegrene om at undersøge spørgsmålet.

Jeg mener også at have svaret hr. Sonik ved at bekræfte mit engagement, og jeg er sikker på, at Kommissionen deler mit engagement – næstformanden, fru Wallström, er også ansvarlig for kommunikation – om, at vi skal gøre alt for at formidle oplysninger til borgerne og især til de unge, der skal være informeret om de risici, de løber, og de farer, som de oplever, hver gang de kører i bil.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 35 fra **Katerina Batzeli** (H-0861/08)

Om: Interinstitutionel aftale vedrørende "partnerskab om formidling af EU"

Den 22. oktober 2008 undertegnede repræsentanter for Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet den første politiske erklæring i EU's historie om et interinstitutionelt samarbejde om formidling af EU's prioriteter. Dette er en aftale af allerstørste politiske betydning, eftersom man hermed forsøger at tilvejebringe en effektiv løsning på det alvorlige demokratiske problem med, at de europæiske borgere kun får mangelfulde oplysninger. Desuden falder aftalen på et afgørende tidspunkt, nemlig i perioden op til valget til Europa-Parlamentet.

Hvilke prioriteter og grundlæggende budskaber vil EU's nye fælles kommunikationspolitik indeholde i det kommende år, især i perioden op til valget?

Hvordan vil samarbejdet mellem Fællesskabets tre institutioner blive fremmet som led i udvælgelsen af prioriteterne og målene for denne formidlingspolitik og også deres samarbejde med de enkelte nationale myndigheder? Hvad vil være forholdet mellem EU-politikken og de nationale kommunikationspolitikker i forbindelse med EU?

Hvilke instrumenter skal tjene til at gennemføre EU's nye politik for formidling, og hvilken rolle vil bidraget fra de nye kommunikationsteknologier spille? Hvilken rolle vil multilingualismen spille i denne forbindelse?

Hvilke fællesskabsmidler vil blive brugt til at finansiere de enkelte foranstaltninger i den nye formidlingspolitik?

**Margot Wallström**, næstformand i Kommissionen. – (SV) Parlamentet, Kommissionen og Rådet har forstærket deres samarbejde om EU-kommunikation og undertegnede den 22. oktober i år den politiske erklæring om et internationalt samarbejde om formidling af EU's prioriteter. Mange tak for Deres store støtte til initiativet. Det er første gang, at vi er nået til enighed om en fælles tilgang til kommunikation.

Hvis kommunikationen om prioriterede emner foregår på en koordineret måde, er den generelt langt mere effektiv. Derudover kræver det et politisk engagement fra alle aktører, herunder medlemsstaterne. Alle institutioner har en forpligtelse til at kommunikere med borgerne om EU. Dog tages der i den politiske erklæring – og det ønsker jeg på det kraftigste at understrege – højde for de forskellige EU-institutioners og medlemsstaters ansvar for deres egne kommunikationsstrategier og -prioriteter.

Fælles kommunikationsprioriteter er det centrale punkt i den politiske erklæring, og disse prioriteter vil blive fastsat af Den Interinstitutionelle Informationsgruppe, hvis formandskab varetages i fællesskab af repræsentanter for hver institution. Vi har allerede identificeret og fastlagt fire fælles prioriteter i 2009: valget til Europa-Parlamentet, energi og klimaændringer, 20-årsdagen for de demokratiske ændringer i Central- og Østeuropa og naturligvis opretholdelse af arbejdspladser, vækst og solidaritet i Europa.

Gennemførelsen sikres i fællesskab af Parlamentet, Kommissionen og Rådet samt medlemsstaterne. Vi ønsker derfor at udvikle synergier med nationale, regionale og lokale myndigheder samt repræsentanter for civilsamfundet. Vores repræsentanter og Parlamentets informationskontorer i medlemsstaterne vil samarbejde med de nationale myndigheder om at iværksætte fælles aktiviteter tilpasset nationale forhold. Hvis det er nødvendigt, vil vi oprette relevante administrative ordninger mellem tjenesterne på EU-plan og nationalt plan, og der vil blive ydet rimelig støtte til aktionerne.

Det siger sig selv, at institutionerne og medlemsstaterne vil respektere multilingualisme og kulturel mangfoldighed i deres aktioner. Jeg ønsker i denne sammenhæng at nævne, at Kommissionen yder en stor indsats for at tackle de udfordringer, der er forbundet med multilingualisme. Blandt andre foranstaltninger er der ansat oversættere hos vores repræsentationer i medlemsstaterne for at opfylde de lokale behov og sørge for, at kommunikationen i Europa kan foregå på borgernes egne sprog.

Endelig vil gennemførelsen af de fælles kommunikationsprioriteter være fremragende platforme for de europæiske, nationale og regionale politikere at drøfte EU-spørgsmål med borgerne på inden valget til Europa-Parlamentet. Jeg håber, at det vil have en positiv indflydelse på deltagelsen.

**Katerina Batzeli (PSE).** – (EL) Mange tak for Deres svar, fru Wallström. Jeg vil gerne først slå fast, at denne interinstitutionelle aftale først og fremmest sigter mod at indføre en fælles europæisk formidlingspolitik, der langsomt, men sikkert, skal vedtages af alle fællesskabsinstitutionerne, så borgerne kan modtage ensartede oplysninger.

For det andet vil jeg gerne anmode om at få belyst en række punkter med hensyn til spørgsmålet om finansieringen af de foreslåede foranstaltninger. Kommer de til at indgå i de eksisterende programmer? Bliver der oprettet en ny budgetpost, så der er midler til information? Hvordan vil sektorprogrammerne blive finansieret? Bliver formidlingspolitikken en uafhængig eller en samfinansieret politik?

**Reinhard Rack (PPE-DE).** – (DE) Papir er muligvis taknemmeligt, men det bliver mere og mere klart, at det ikke længere er særlig informativt. De elektroniske medier, fjernsyn og internet, bør prioriteres i vores informationspolitik. Mit spørgsmål handler derfor om, hvorvidt vi kan identificere en sådan tendens i vores nuværende politik? For det andet glædede jeg mig over, at især lokale og regionale fjernsynsselskaber skal inddrages i dette. Det giver mere mening end at afhjælpe manglerne i de store offentlige fjernsynsselskaber.

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Jeg er endnu en gang tilfreds med det, kommissæren har at sige, men jeg deler den sidste talers bekymringer. Jeg er bekymret over, hvordan budskabet vil blive formidlet derude, og jeg er enig med hensyn til de elektroniske medier.

Der er en reel risiko for, at brochurer og bøger vil ligge på kontorerne uden at blive læst. Jeg har set det ske så mange gange. Mit spørgsmål handler vel egentlig om, hvordan De agter at få formidlet budskabet ud til dem, der er interesserede? Agter De at målrette indsatsen mod interesserede grupper eller er det bare en generel fremgangsmåde?

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (EN) Tak for disse vigtige opfølgende spørgsmål.

Lad mig først nævne, hvad jeg tror, er nødvendigt. For at en kampagne eller et budskab kan lykkes, har vi brug for fem elementer.

For det første en massiv anvendelse af internet og nye teknologier. Vi kan kun drømme om Obamas kampagne. Jeg tror, de havde 1,2 mia. USD til deres informationskampagne, men deres anvendelse af internettet viste sig at være udslagsgivende. Det må vi derfor sørge for.

For det andet må vi anvende audiovisuelle værktøjer. 60 % af borgerne bruger fortrinsvis fjernsyn og radio til at modtage oplysninger om, hvad der sker på EU-plan.

For det tredje må vi samarbejde med informationsformidlere som civilsamfundet og de lokale myndigheders forskellige netværk. Vi har derfor andre ansigter og andre budbringere om merværdien ved at samarbejde på europæisk niveau.

For det fjerde må vi samarbejde med "ambassadører", dvs. personer, som er villige til at gå ind for den demokratiske sag, og som kan nå ud til flere borgere, end vi som politikere er i stand til.

For det femte må vi nå ud til de unge og kvinderne, som er mindre tilbøjelige til at stemme og være begejstrede over EU, hvilket ikke mindst folkeafstemningerne i Irland og tidligere i Frankrig og Nederlandene har vist os.

Disse ting er nødvendige.

Hvad så med penge? Hvilken slags budgetter har vi? Vi vil kunne afsætte omkring 8,5 mio. EUR i næste års budget til dækning af de centralt og decentralt forvaltede foranstaltninger, der er forbundet med næste års valg. Vores repræsentationer har fået besked på at anvende hovedparten af deres beskedne kommunikationsmidler til Parlamentsvalget, og de har faktisk ud af de decentrale midler, som de har til

rådighed, afsat 60 % til denne opgave. Vi fører også i øjeblikket møder på et teknisk niveau med Deres tjenestegrene i Parlamentet for at udveksle erfaringer om de forskellige aktiviteter i de enkelte medlemsstater.

I år udgør de aktiviteter, der er målrettet valget, omkring 6,2 mio. EUR. Vi har projekter, der er målrettet de unge, vi har særlige Eurobarometre mv. Der er også midler til kommunikation om strukturfonde, landbrug og forskning inden for hvert politikområde, men vi har ikke ekstra midler eller særlige midler til dette. Jeg har anmodet alle mine kolleger om at gøre valget til en del af deres kommunikationsplaner. De vil aflægge rapport om, hvordan det bliver ført ud i livet.

Næste års budget er endnu ikke fastlagt, så det er stadig muligt at tilføre yderligere midler, men det her er, hvad vi har at gøre med i det nuværende budget. Så der er ikke en for høj tildeling af midler, men vi må anvende de allerede eksisterende kanaler. Vi vil også gøre vores bedste for at hjælpe og bistå Europa-Parlamentet med alle vores ressourcer og gennem vores normale aktiviteter, f.eks. ved at producere audiovisuelt materiale og videoklip på EUtube. Vi skal nok sørge for, at alle de ting, som vi dagligt beskæftiger os med, anvendes til at mobilisere vælgerne og anspore til en god og livlig debat i valget til Europa-Parlamentet.

*Anden del*

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 36 af **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0809/08)

Om: Information til EU's borgere om deltagelse i valget til Europa-Parlamentet

Den seneste tids internationale økonomiske usikkerhed, som har sat internationale og nationale banksystemer på en hård prøve, har skabt en dyb bekymring blandt EU's borgere, idet der på EU-plan ikke er blevet foreslået løsninger eller udvist europæisk solidaritet i disse kritiske tider.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen foreslå for at informere EU's borgere om EU's politikker og løsninger på EU-plan og i medlemsstaterne i forbindelse med kriser og ekstraordinære situationer inden for den økonomiske politik? Hvilken form for information planlægger Kommissionen op til valget til Europa-Parlamentet og for at tilskynde EU's borgere til at deltage i disse valg på baggrund af denne negative udvikling i spørgsmål, som er vigtige for EU, der vedrører internationale økonomiske og handelsmæssige forbindelser?

**Jacques Barrot**, næstformand i Kommissionen. – (EN) Jeg ved udmærket godt, at mange europæere er meget bekymrede over den finansielle krise og dens konsekvenser i realøkonomierne, og derfor vil det også have stor betydning for valget til Europa-Parlamentet. Det kommer derfor ikke som nogen overraskelse, at de fleste ønsker, at der i valgkampagnen fokuseres på de økonomiske problemer, der berører dem i hverdagen, såsom arbejdsløshed, økonomisk vækst, inflation og købekraft. Flere nylige opinionsundersøgelser viser også, at befolkningerne nu opfatter EU som en sikkerhedsgaranti mod den nuværende krise og ønsker, at EU skal regulere på globalt niveau.

Kommissionen holder trit med udviklingen. Den 29. oktober vedtog vi en lovgivningsmæssig ramme, der har til hensigt at håndtere krisen på markederne, forhindre fremtidige kriser gennem en reform af den økonomiske forvaltning og mindske konsekvenserne for arbejdspladser og vækst. Forslag, der skal følge op på dette, er under forberedelse og er centrale strategiske prioriteter for vores lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009, der blev fremlagt for Europa-Parlamentet i går, og som blev drøftet.

Det er vigtigt, at Kommissionen, Parlamentet og Rådet har erkendt behovet for tiltag, og at vi agter at foreslå, at bæredygtige jobs, vækst og solidaritet skal indgå som et af de interinstitutionelle kommunikationsprioriteter for næste år. Det betyder, at det bliver et af de temaer, som EU-institutionerne og medlemsstaterne vil arbejde sammen om for at formidle viden om EU-aktiviteter på området. Der bliver udarbejdet planer for, hvordan det bedst kan gribes an.

Jeg har allerede nævnt valget til Europa-Parlamentet, som er en af de andre interinstitutionelle prioriteter. Her er vi længere fremme med forberedelserne, eftersom vi alle i længere tid har vidst, at det ville være en prioritet.

Vores institutioner arbejder tæt sammen om alle valgrelaterede kommunikationsaktiviteter, og Kommissionen vil bidrage aktivt til den rammestrategi for kommunikation, som Europa-Parlamentet har vedtaget. Kommissionens mål er at øge befolkningens bevidsthed om valget og åbne en debat om væsentlige EU-politiske spørgsmål. Det vil delvist kunne opnås gennem anvendelsen af vores centrale værktøjer, herunder anvendelsen af audiovisuelle medier og internettet, og kan suppleres af mange decentrale aktiviteter, som

repræsentationerne i de enkelte medlemsstater organiserer i tæt samarbejde med Parlamentets informationskontorer.

Disse begivenheder skal gøre befolkningen opmærksom på, at vælgeren har et valg mellem forskellige politiske visioner af Europa, og at dette valg vil gøre en stor forskel for alle borgeres liv.

**Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE).** – (EL) Jeg takker næstformanden for hendes svar. Jeg er sikker på, at Kommissionens foreslåede foranstaltninger bliver gennemført, for der går nogen tid mellem forslag og gennemførelse. Det er den bureaukratiske procedure, og jeg ved ikke, om der er tid nok til, at borgerne kan se resultatet inden valget.

Finansieringen og informationsstrategien kan også få modstridende resultater, og vi bør derfor være særligt forsigtige med ikke at ramme et følsomt punkt blandt de borgere, der ikke ønsker at se, at der spildes unødige ressourcer på de begivenheder, publikationer og decentrale aktiviteter, som De nævnte.

Desuden er debatter ikke altid overbevisende. Vi bør måske derfor slå os til tåls med de midler, vi har til rådighed, og være mere ærlige over for borgerne.

**Josu Ortuondo Larrea (ALDE).** – (ES) Fru Wallström, mener De, at spørgsmålet om, hvorvidt vælgerne føler sig tætte på eller fjerne fra kandidaterne, har en indvirkning på valgdeltagelsen ved valget til Europa-Parlamentet? Er De enig i, at en stat med 45 mio. indbyggere kun skal have et enkelt valgdistrikt ved valget til Europa-Parlamentet? Hvad kan Kommissionen gøre for at sikre, at stater med et større indbyggertal har valgdistrikter, der er tættere på borgerne?

**Gay Mitchell (PPE-DE).** – (EN) Jeg vil bare gerne sige til Kommissionens næstformand, at vi bør se på situationen i Danmark, hvor de nu taler om at indføre euroen. Det gælder også Island, som nu er et splittet land, og Sverige, hvor de helt klart igen ser på muligheden for at tilslutte sig euroområdet.

Hvem fortæller f.eks. borgerne i Irland, at de pga. af euroen og Den Europæiske Centralbank har været meget bedre til at stå imod denne storm end disse andre lande? Er tiden egentlig ikke inde til at fortælle om EU? Denne uge har vi her i Parlamentet medlemmer af det irske parlament, som kommer med negative bemærkninger om EU. Hvem skal komme med de positive bemærkninger og forsvare de gode ting, så borgerne bliver klar over fordelene ved at være i EU og have euroen.

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (EN) Jeg forsøgte at gøre min del ved at besøge Irland i sidste uge. Jeg forsøgte at forklare, hvad jeg mener, er merværdien ved det europæiske samarbejde. Jeg tror, at debatten om euroen, og hvorfor det har været en fordel for Irland at være en del af eurozonen, kører godt nu, men den rejser det grundlæggende spørgsmål om, hvem der vil gøre sig til talsmand for EU. Hvem vil være fortalere for EU? Hvor ligger ansvaret? Vi kan ikke forvente, at Bruxelles skal gøre alt dette. Det må vi deles om at gøre i fællesskab.

Faktisk tror jeg, at det er positivt med den politiske polemik og debat, for der er forskellige versioner, forskellige programmer osv. Jeg tror, at det medvirker til at øge interessen, og det er også i sidste ende godt for valgdeltagelsen. Vi ønsker naturligvis at tilskynde og anspore til en livlig debat og diskussion om den europæiske dagsorden og europæiske spørgsmål. Vi må alle være talsmænd. Det er derfor, at jeg er glad og stolt over, at vi for første gang har den her ramme for et vedtaget partnerskab om kommunikation. Det har vi aldrig haft før.

Så vi må beslutte at dele ansvaret om at være talsmænd og også lytte til befolkningens bekymringer i hele Europa, for det er i virkeligheden kommunikation, og ikke kun information, der er vigtig. Lytte bedre, forklare bedre og gøre det lokalt, det er det, jeg gentager med hensyn til kommunikation. Kampagnen vil blive ført forskelligt i de enkelte medlemsstater, for den skal tilpasses de nationale forhold. Det er, hvad vi prøver at gøre nu. Vi forsøger at fremskynde processen så meget som muligt, men vi må også tage hensyn til finansforordningen og dens bestemmelser. Vi må gøre tingene korrekt. Vi havde et møde i dag, som skal følges op. Vi vil gøre vores bedste for at følge Parlamentets detaljerede tidsplan for planlægningen af valget til Europa-Parlamentet.

Jeg tror allerede, at vi kan tildele og bruge midler i år, men når vi får flere midler til rådighed, kan vi naturligvis organisere flere aktiviteter til næste år. Jeg gentager, at vi også bør se, om vi i videre udstrækning kan anvende de audiovisuelle medier og internettet, så vi kan være effektive og nå ud til de unge.

**Josu Ortuondo Larrea (ALDE).** – (ES) Tilgiv mig, men jeg har ikke hørt, at Kommissionens næstformand har besvaret mine spørgsmål.

**Formanden.** – Vi noterer Kommissionens svar, men vi har ikke beføjelse eller mulighed for at vurdere rækkevidden af indholdet i et svar.

Spørgsmål nr. 37 af **Georgios Papastamkos** (H-0811/08)

Om: Kommissionens kommunikationsstrategi for den irske folkeafstemning

Hvad var Kommissionens og dens medlemmers kommunikationsstrategi op til folkeafstemningen i Irland?

**Margot Wallström**, næstformand i Kommissionen. – (EN) Med hensyn til Lissabontraktaten vil jeg gerne understrege, at Kommissionen via sine repræsentationer har arbejdet tæt sammen med medlemsstaterne for at formidle faktuelle og objektive oplysninger til EU-borgerne. Vi har til støtte for denne indsats udarbejdet kommunikationssæt, der indeholder forskelligt materiale som faktablade, præsentationer og nøglebudskaber. Vi har også sørget for uddannelse og briefing af kommissærer, repræsentationspersonale, Europe Direct-informationskontorer og andre informationsformidlere.

Vi anerkender betydningen af internettet og har oprettet en særlig webside med omfattende oplysninger om Lissabontraktaten, som blev lanceret på 23 officielle sprog. På det grundlag har Kommissionens repræsentationer i medlemsstaterne udarbejdet materiale, der er tilpasset de lokale behov, og som mere hensigtsmæssigt kan oplyse borgerne. Herudover har repræsentationerne, også den i Irland, udarbejdet kommunikationsplaner i tæt samarbejde med den nationale regering og Europa-Parlamentets informationskontorer i medlemsstaterne.

De aktiviteter, vi har planlagt, omfatter uddannelse af journalister og informationsformidlere, udgivelse af brochurer og pjecer, organisering af debatter med civilsamfundet og lokale myndigheder og også offentlige arrangementer på skoler og universiteter. Borgerne får altså skræddersyet information på deres sprog, som tager fat på deres reelle bekymringer.

**Georgios Papastamkos (PPE-DE).** – (EL) Jeg takker næstformanden. Mit tillægsspørgsmål indeholder et forslag. Fru næstformand i Kommissionen, De bør sammen med kommissærkollegiet besøge Irland på et politisk passende tidspunkt for det irske spørgsmål, og hele kommissærkollegiet bør indlede en debat med de irske borgere og besvare deres spørgsmål i deres helhed.

Organiser en debat med alle de interesserede agenturer, der har tv-dækning, så den irske befolkning og det irske valgorgan kan se den og få svar på deres frustrationer og spørgsmål på stedet.

**Armando França (PSE).** – (PT) I to måneder har den politiske og mediernes dagsorden været domineret af den finansielle og økonomiske krise. Folkeafstemningen i Irland eller vanskelighederne i Den Tjekkiske Republik med hensyn til Lissabontraktaten er nærmest ikke blevet nævnt i medierne. Mener De ikke, at Kommissionens informations- og kommunikationsstrategi nu bør styrkes, eftersom der er et presserende behov for, at Lissabontraktaten træder i kraft, og også som en politisk vilje til at håndtere og få bugt med den nuværende krise?

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Jeg skal gøre det kort. Jeg vil først og fremmest især gerne lykønske kommissæren for hendes indsats på området. Som forhenværende journalist må jeg påpege, at selv om et møde i Kommissionen måske kan være interessant for Kommissionen, kan vi ikke tvinge folk til at se det.

Problemet er, at information uden følelser ikke har gennemslagskraft, og jeg er bange for, at Europa er temmelig kedelig og uinteressant, bortset fra Dem selv, så det bør De gøre noget ved.

Jeg må også som forhenværende journalist sige, og det er skrækkeligt at skulle sige det offentligt, at jeg ved mange lejligheder er kommet hertil og til Kommissionen, og at de grå mure og kedelige bygninger ikke har stimuleret mine europæiske gener. De må gøre noget ved det problem. Endelig, hvis den irske regering havde, som De sagde, lyttet bedre, forklaret bedre og gjort det lokalt, ville det være blevet til et "ja".

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 38 til 41 vil blive besvaret skriftligt.

**Georgios Papastamkos (PPE-DE).** – (EL) Vil næstformanden venligst besvare mine tillægsspørgsmål?

**Margot Wallström**, næstformand i Kommissionen. – (EN) Jeg tror måske, at formanden glemte at give mig mulighed for at besvare Deres specifikke spørgsmål. Vi har naturligvis taget ved lære af erfaringerne fra folkeafstemningen, og jeg tror, at De har ret i at påpege, at der måske skulle have været flere besøg på "ja"-siden. Vi fulgte de daværende råd, og vi respekterede fuldt ud kravet om ikke at blande os i debatten i Irland, men måske er irerne nu mere villige til at sende invitationer ud vidt og bredt. Jeg har tilskyndet alle mine kolleger



til at tage derover og tage en debat op med irerne. Hvis de sender det i fjernsynet, er jeg ikke sikker på, at jeg altid vil virke overbevisende, men vi sætter pris på medieopmærksomheden.

Vi samarbejder nu med den irske regering om at indgå et aftalememorandum, hvor vi ser på de ting, der skal gøres på kort og lang sigt, at vi sørger for en bedre borgeruddannelse, at vi samarbejder med journalister, at vi måske skal have en mere følelsesmæssig tilgang til nogle af disse spørgsmål samtidig med, at vi overholder de gældende love og regler i Irland.

Vi lærer af vores erfaringer, og jeg tror, at vi i høj grad vil følge Deres råd om at tage derover og svare på alting fra landbrugs- og fiskeripolitik til handelspolitik osv. Det er den rette måde at tage udfordringerne op på. Jeg håber, at vi kommer til at sætte en god debat i gang.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 49 af **Manuel Medina Ortega** (H-0797/08)

Om: Migration inden for Afrika

Ophobningen af interne problemer i en række afrikanske lande og udsigterne til udvandring til Europa har fået titusindvis af afrikanske indbyggere fra landene syd for Sahara til at søge nordpå til lande som f.eks. Libyen, Marokko, Mauretanien og Senegal.

Har Kommissionen kendskab til denne situation, og har den i så fald truffet foranstaltninger med henblik på at forbedre de elendige levevilkår for disse afrikanske migranter og lette presset på de nordafrikanske lande som følge af denne uregelmæssige demografiske migration?

**Margot Wallström**, næstformand i Kommissionen. – (EN) Nu kommer vi ind på et helt andet politikområde. Kommissionen er fuldstændig klar over den fattigdom, der sammen med andre faktorer som ustabilitet, klimaforandringer og menneskerettighedskrænkelser driver migranter til at indlade sig på en hård og til tider tragisk rejse. Kommissionen er aktiv på alle disse fronter, navnlig gennem den politiske dialog, der føres med disse lande, og gennem Den Europæiske Udviklingsfond og målet om at bekæmpe fattigdom.

Som følge af de tragiske hændelser i Ceuta og Melilla og som led i den samlede strategi, som Det Europæiske Råd vedtog i slutningen af 2005, ønskede EU en struktureret dialog med Afrika om forbindelsen mellem migration og udvikling under Rabatprocessen med hensyn til migrationsruten i Vestafrika, der kort tid efter blev fulgt op af konferencen i Paris den 25. november og Tripoliprocessen med hensyn til hele Afrika.

Et partnerskab om migration, mobilitet og beskæftigelse blev lanceret på topmødet mellem EU og Afrika i Lissabon i december 2007. Den grundlæggende idé er, at partnerskabet skal finde løsninger på migrationen ved at se det i forhold til beskæftigelsesspørgsmålet.

Det migrationsinformations- og forvaltningscenter (The Migration Information and Management Centre), der blev indviet af kommissæren med ansvar for udvikling og humanitær bistand og Malis præsident Touré i Bamako den 6. oktober, er et praktisk eksempel på den samlede strategi, som Kommissionen søger at fremme. Kommissionen skal desuden til at gentage eksemplet et andet sted i Vestafrika.

Hvad angår migranternes levevilkår, er et af målene med migrations- og asylprogrammet at beskytte migranternes rettigheder bl.a. ved at styrke administrationers og aktørers kapacitet i transitlande og modtagerlande, som f.eks. de nordafrikanske lande, så de kan hjælpe migranterne, især under særlige omstændigheder.

Som et eksempel har Fællesskabet for nylig ydet støtte under programmet til følgende projekter: Den fortsatte finansiering af det libyske kontor for Højkommissariatet for Flygtninge, der spiller en central rolle for migranternes rettigheder i Nordafrika, og et program, der gør det muligt for migranter i Libyen og Marokko at vende tilbage frivilligt under værdige forhold.

Endelig bruger Kommissionen programmet til at finansiere mange projekter i Afrika syd for Sahara vedrørende forebyggelsen af illegale migranter, fremme af lovlig migration, forbindelsen mellem migration og udvikling og fremme af støtte til flygtninge og asylansøgere.

**Manuel Medina Ortega (PSE).** – (ES) Mange tak, fru næstformand! De har givet mig masser af oplysninger om det spørgsmål, jeg rejste, og jeg takker Dem for de detaljerede oplysninger. Jeg føler, at Kommissionens nye fase er vigtig. Især Bamako-projektet er en rettesnor for EU's migrationspolitik. Jeg ved, at det kun lige er blevet iværksat, så jeg er muligvis for tidligt ude med mit spørgsmål, men jeg vil gerne stille Kommissionen følgende spørgsmål. Hvis Bamako-projektet i Mali bliver en succes med hensyn til migration, mener Kommissionen så, at erfaringerne herfra kan anvendes i de andre lande langs Middelhavets sydlige rand?

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Jeg vil bare lige nævne noget med hensyn til det forrige plenarmøde. Jeg er ked af at bringe det op nu, men på det forrige plenarmøde blev der givet mindre end 15 minutter til spørgsmål 38, 39 og 40, som var meget tæt forbundne.

Jeg finder det uheldigt, at de ikke blev behandlet, for jeg mener, at de kunne være blevet behandlet, men de fik kun tildelt 15 minutter på det forrige plenarmøde. Jeg havde forstået, at de ville få 20 minutter.

**Formanden.** – Jeg tror, De har ret. Jeg noterer det, men kan ikke på nuværende tidspunkt gøre andet.

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (EN) Jeg lærer også hele tiden noget nyt i mit job. Jeg erfarer, at der planlægges lignende projekter som Bamako-projektet i andre lande i Vestafrika, som f.eks. Senegal. Så det er åbenbart allerede på dagsordenen, og Kommissionen er i fuld gang med at udvikle lignende projekter i andre lande.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 50 af **Luis Yañez-Barnuevo García** (H-0799/08)

Om: Indledning af dialog med Cuba

Rådets konklusioner om Cuba af 23. juni 2008 er blevet meget godt modtaget i østatens demokratiske kredse, som værdsætter, at den betingelsesløse frigivelse af alle politiske fanger er en grundlæggende prioritet for EU, og at EU støtter respekten for menneskerettighederne og afgørende fremskridt hen imod et pluralistisk demokrati.

Kan Kommissionen, idet der henvises til tilsagnene i konklusionerne, oplyse, om dens medlemmer har etableret kontakt til repræsentanter fra civilsamfundet og den demokratiske opposition? Hvilke effektive midler har den taget i brug for at uddybe dialogen med disse repræsentanter, og hvordan sikrer den, at de officielle myndigheder ikke griber ind i planlagte aktiviteter til fordel for civilsamfundet (f.eks. mikroprojekter med henblik på social integration og samhørighed)?

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – Kommissionen opretholder en regelmæssig og direkte kontakt med civilsamfundet i alle landene i verden, herunder også Cuba. Kommissionens rolle i Cuba værdsættes og støttes af civilsamfundet og oppositionsgrupperne. Kommissionens delegation i Cuba tager regelmæssigt mod repræsentanter for civilsamfundet og oppositionsgrupper, og Kommissionens afdelinger i Bruxelles forfølger en åben dørs politik over for enhver person eller organisation, der ønsker en konstruktiv debat om Cuba eller ethvert andet land.

Det møde, der relancerede den politiske dialog mellem EU og Cuba efter Rådets konklusioner den 23. juni, der endte de diplomatiske foranstaltninger vedtaget i 2003, var et ministertrojkamøde om Cuba, som fandt sted i Paris den 16. oktober 2008.

Kommissionen er stærkt overbevist om, hvilket kommissæren med ansvar for udvikling og humanitær bistand har sagt ved adskillige lejligheder, at en ærlig og åben dialog mellem EU og Cuba er den bedste ramme for en drøftelse af spørgsmål af fælles interesse, herunder spørgsmålet om menneskerettigheder.

**Antonio Masip Hidalgo (PSE).** – (ES) Jeg takker Dem på vegne af hr. Yañez-Barnuevo for Deres svar. Jeg må dog sige til hr. Michel, at hans handlinger, ord og fagter er af afgørende betydning for den direkte kontakt med den cubanske demokratiske opposition med hensyn til at gennemføre Rådets prioriterede konklusioner, mindske indvirkningen af Castros forfærdelige diktatur og fremme friheden.

**Margot Wallström, næstformand i Kommissionen.** – (EN) Jeg skal naturligvis viderebringe alle Parlamentets tilbagemeldinger og reaktioner til min kollega. Jeg mener, at han for nylig har været i Cuba, men vi har indtil videre selvfølgelig ikke haft mulighed for at drøfte det. Hvis jeg kender ham ret, tror jeg, at det her helt sikkert er i hans interesse, og at han vil udvise åbenhed og er indstillet på at lytte. Det er selvfølgelig en del af det, som vi fra nu af skal gøre. Det er helt sikkert også i Kommissionens interesse.

**Formanden.** – De medlemmer, der har stillet de følgende spørgsmål, er ikke til stede, og derfor bliver spørgsmål nr. 51 til 58 besvaret skriftligt.

Spørgsmål nr. 43 af **Emmanouil Angelakas** (H-0810/08)

Om: Europa – et mere attraktivt sted for forskere

Det fremgår af statistikker, at flere personer tager en naturvidenskabelig eksamen i EU end i USA eller Japan. Undersøgelser viser imidlertid, at Europa ikke kan beholde det store antal uddannede forskere, men at disse

i stedet rejser til tredjelande. Dette giver anledning til en vis uro, navnlig i lyset af EU's ambition om at blive verdens mest dynamiske videnbaserede økonomi.

Hvad er de største årsager til dette fænomen, og hvad er dets følger for EU? Har Kommissionen nogle tal for antallet af uddannede forskere, som er ansat i de enkelte medlemsstater?

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Forskerne udgør kernen i skabelsen, formidlingen og udnyttelsen af viden. De er en forudsætning for, at Europa kan føre den femte frihed, fri bevægelighed for viden, ud i livet og skabe den videnbaserede økonomi.

Udbuddet af menneskelige forskningsressourcer afspejles bedst i antallet af nyuddannede forskere. Det benchmark, der blev vedtaget af Rådet (uddannelse) i 2003 med hensyn til at øge antallet af færdiguddannede i medlemsstaterne med 15 % og mindske den ulige kønsfordeling inden 2010, er blevet nået. I 2006 var der i EU27 omkring 200 000 flere færdiguddannede inden for matematik, videnskab og teknologi end i 2000.

Det er klart, at ikke alle universitetskandidater går forskningsvejen. For EU er der også den yderligere faktor, at markedet for forskere i EU er relativt mindre end vores konkurrenters, fordi der i Europa bliver investeret mindre i privat forskning end på andre kontinenter.

Derudover er der en skarp konkurrence om at tiltrække og fastholde de bedste forskningstalenter. Det er først og fremmest en konkurrence mellem forskning og andre økonomiske sektorer. Men der er også en konkurrence mellem lande og verdensregioner, særligt fra USA, men også i stigende grad fra Kina og Indien.

EU står over for en kommende pensionering af generationer af forskere i Europa, uden nogen udsigt til at kunne erstatte dem fuldstændigt. Situationen vil blive værre, hvis de unge ikke anspores til en forskningskarriere. Det, der står på spil, er, om Europa på lang sigt kan forblive og udvikle sig som et sted, hvor der foregår forskning og udvikling i verdensklasse.

Faktum er, at forskere i Europa stadig støder på alvorlige hindringer og manglende muligheder. Når jeg taler med forskere i hele Europa, hører jeg om ufordelagtige arbejdsvilkår og karrieremuligheder, en ofte usikker status og korte kontrakter. Derudover uddannes mange forskere fortsat på en måde, som ikke ruste dem til at imødekomme de behov, der stilles af den moderne videnøkonomi. Der er stærke demotiverende faktorer for forskere, der ønsker at skifte job mellem den akademiske verden og erhvervslivet og vice versa. Endelig hindrer den strukturelle fragmentering af de europæiske forskeres arbejdsmarked en tværnational mobilitet af forskere inden for EU, hvilket især skyldes manglen på et meritbaseret rekrutteringssystem, kulturelle faktorer og de problemer, som yderst mobile forskere oplever med hensyn til socialsikring, beskatning og overførsel af supplerende pensionsrettigheder.

Det er derfor på høje tid, at Europa gør en større indsats for at sikre, at de nødvendige forskere er til rådighed i de kommende år. Det er netop derfor, at Kommissionen sidste maj foreslog et europæisk partnerskab for forskere, et partnerskab med og mellem medlemsstater, der indebærer en målrettet ramme for hurtige fremskridt i hele Europa på nøgleområder, som skal sikre bedre karrierer og øget mobilitet.

Rådet har reageret positivt på dette initiativ, og vi skal til at gennemføre det i form af nationale handlingsplaner og gensidig læring. Overvågning af fremskridt på grundlag af dokumentation og dataindsamling om mobilitet og karrieremønstre indgår også heri. Så mens vi i øjeblikket har meget få data, er målet at få indsamlet nogle bedre statistikker, sådan som De ærede medlemmer efterlyser. Vi har mange andre data, men ikke lige disse specifikke data.

Kommissionens meddelelse om et europæisk partnerskab for forskere er i øjeblikket til behandling her i Parlamentet. Kommissionen ser frem til Parlamentets beslutning, som forhåbentlig vil styrke denne fælles indsats for forskningens fremtid i Europa.

**Emmanouil Angelakas (PPE-DE)**. – (EL) Jeg takker kommissæren for hans svar. Jeg har et tillægsspørgsmål om det syvende rammeprogram for forskning, der råder over 54 mio. EUR. Har De 18 måneder inde i dette syvende rammeprogram nogle oplysninger om, hvordan det udvikler sig, hvilke lande har en tilfredsstillende udnyttelse af bevillinger, hvor de største problemer ligger, og om Kommissionen agter at udarbejde en statusrapport om finansieringsrammen?

**Paul Rübig (PPE-DE)**. – (DE) Forskerne tiltrækkes naturligvis også af den nettoindtægt, de får. Samarbejder vi med kommissær Kovács om et forslag, der skal fritage forskere fra at betale indkomstskat, og som vil sikre, at tilskud til forskningsinstitutter også er skattefrie eller kan betragtes som driftsomkostninger? Et sådant

system eksisterer allerede i De Forenede Stater. Ville det ikke være muligt at foretage en sammenlignende undersøgelse, så vi også kan skabe incitamenter på dette område?

**Gay Mitchell (PPE-DE).** – (EN) Jeg vil gerne spørge kommissæren, om han, når han vender tilbage til disse spørgsmål og lytter til Parlamentet, også vil vende tilbage til spørgsmålet om etisk forskning og etiske forskere? Destruktionen af embryoner er tydeligvis ikke længere et krav, og der er mange andre forskningsveje. Agter han nu at finansiere disse andre forskningsveje, så vi kan vende tilbage til et helt igennem etisk forskningsgrundlag i EU?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Jeg vil gerne lægge ud med at sige, at vi selvfølgelig følger alle de data og alt det, der har med rammeprogrammet at gøre. De er tilgængelige, og vi kan give Dem dataene.

Vi har også regelmæssige overvågningsrapporter, som forventes at blive udarbejdet frem til udgangen af året, og derudover tror jeg, at vi vil have en statusrapport i slutningen af maj 2009. Men statusrapporten er meget mere end det, for det handler om at komme med idéer til, hvordan vi fremover bør gå til værks. En del af den logiske gennemførelse af rammeprogrammet handler om at holde øje med, hvad der gøres, og hvor der investeres eller bruges midler.

Hvad angår skattefri indkomst, er jeg altid gået ind for at anvende de instrumenter, der kan stimulere videnskab og forskning, herunder skattefri indkomst. Et af de problemer, som vi må tage fat på i denne krise og vanskelige situation, er, hvordan vi kan stimulere forskning og udvikling, så vi er ikke i den samme situation som virksomhederne. Som følge af det økonomiske pres er de uden tvivl nødt til at overveje at mindske investeringerne i forskning og udvikling.

Det er en af mulighederne, men vi skal også være klar over, at vi har en fleksibel vækst- og stabilitetspagt, som skal overholdes, og vi må også tage hensyn til, at situationen bestemt ikke er den samme i alle medlemsstater. Medlemsstaterne har forskellige manøvrer, som de har indført i de gode tider, da økonomien var bedre.

Endelig spurgte De mig om de etiske regler, hvilket også blev nævnt i et andet spørgsmål. Jeg mener, at vi virkelig har gjort en stor indsats for at indgå en aftale om vores etiske regler for videnskab og forskning og også om, hvornår rammeprogrammerne skal anvendes. Det er vanskeligt at nå til enighed. Der er forskellige holdninger i EU's medlemsstater, og vi kan kun være stolte over, at vi har formået at fastlægge noget nær klare etiske procedurer, som i virkeligheden og i praksis bygger på ægte etik.

**Bernd Posselt (PPE-DE).** – (DE) Jeg vil gerne komme med en undskyldning. Jeg er normalt meget punktlig, men punktigheden har altid to sider, og denne spørgetid er blevet forsinket. Jeg var til gruppemøde, og så snart jeg på skærmen kunne se, at det var kommissær Potočniks tur, kom jeg løbende og ankom netop som han var gået i gang. Jeg vil gerne bede Dem om venligst at tage mit spørgsmål 42 op igen, for jeg ankom til plenarmødet, lige så snart det blev kommissær Potočniks tur. De så mig måske ikke, men jeg kom løbende ind.

**Formanden.** – Hr. Posselt, vi så godt, da De lidt forsinket kom ind. De er tydeligvis ikke ansvarlig for denne forsinkelse, hvilket er fuldt begrundet, og præsidiat har i mellemtiden besluttet at følge rækkefølgen med det næste spørgsmål. Vi vil dog gøre, hvad vi kan for at dække Deres spørgsmål under denne runde.

Spørgsmål nr. 44 af **Seán Ó Neachtain** (H-0820/08)

Om: Støtte til miljøvenlig teknologi

I dagens klima med økonomisk nedgang og øget energisikkerhed venter borgerne, at EU udviser lederskab. Tiden er nu inde til, at EU og medlemsstaterne sætter tempoet i vejret og i højere grad investerer i innovation og teknologi. Vi må formidle det budskab, at EU kan være en verdensleder inden for miljøvenlig teknologi, hvis vi handler nu og ikke senere. Udfordringen fra klimaændringer er en chance for investorer, forskning og udvikling, erhvervslivet og beskæftigelsen!

Kan Kommissionen redegøre for de nuværende og fremtidige planer for investeringer i miljøvenlig teknologi inden for rammerne af det syvende rammeprogram for forskning og teknologi?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Kommissionen støtter til fulde parlamentsmedlemmets analyse i den mundtlige forespørgsel.

Vi er førende inden for grøn teknologi, og vi må fastholde og styrke den position. Det vil også styrke EU's position som førende inden for bekæmpelsen af klimaændringer på den internationale scene. Med det syvende

rammeprogram for forskning og teknologi er EU rustet, og Parlamentet gjorde sit yderste herfor, til at mobilisere EU's F&U-midler til støtte for udviklingen af ny grøn teknologi.

Kommissionen gør sig mange anstrengelser for at få mest ud af FP7. To af de fælles teknologiske initiativer, der indtil videre er blevet vedtaget, er fuldt ud helliget grøn teknologi. Det drejer sig om "Clean Sky" med et europæisk bidrag på 800 mio. EUR og "brændselsceller og brint" med et bidrag på 450 mio. EUR fra EU.

Med hensyn til den strategiske energiteknologiplan for EU (SET-plan) har vi modtaget kraftig støtte fra Parlamentet og Rådet. Kommission har indledt en proces, der skal fremme en mere effektiv tildeling af F&U-midler til energiforskning. SET-planen er helliget grøn teknologi. Den indeholder en opfordring til at gennemføre seks nye prioriterede og europæiske industriinitiativer (industri styrede programmer: vind, sol, CCS, elnet, bioenergi og bæredygtig fission) og etableringen af en europæisk forskningsalliance (forsknings styrede programmer).

Fællesskabets energiprogram under FP7 er det vigtigste instrument, der på kort sigt skal fremme gennemførelsen af disse aktioner. Men der er bestemt behov for mere end en indsats på EU-niveau. Derfor bør fællesskabsprogrammet fungere som katalysator for medlemsstaternes og naturligvis den private sektors aktioner. Det kræver en ændret fremgangsmåde. I stedet for blot at samfinansiere projekter er der et reelt behov for at styre og muliggøre anvendelsen af en fælles indsats gennem fælles programmer.

På baggrund af en analyse af samtlige arbejdsprogrammer fra de første tre år af det syvende rammeprogram vurderer Kommissionen, at 37 % af de projekter, der modtog F&U-støtte, gik til grøn teknologi. 40 % af budgettet, som der efter indkaldelsen af forslag i 2007 var indgået forpligtelser for under særprogrammet Samarbejde, gik også til F&U af grøn teknologi.

For at kunne kontrollere, i hvor høj grad FP7 generelt bidrager til bæredygtig udvikling og især til grøn teknologi, etablerer Kommissionen et overvågningssystem, der gerne skulle være klar i det første halvår af 2009.

I sin meddelelse "Overvindelse af den finansielle krise: et europæisk handlingsgrundlag", der blev vedtaget den 29. oktober i år, understreger Kommissionen også, at F&U-investeringer og uddannelse spiller en rolle, og at den europæiske konkurrenceevne kan styrkes ved fortsat at skabe en mere grøn økonomi.

Overordnet set skal det bemærkes, at der foruden midler og aktiviteter under FP7 også er en lang række politiske initiativer og støtteprogrammer inden for miljøteknologi i EU, såsom handlingsplanen for miljøteknologi, konkurrence- og innovationsplanen og senest et Lead market-initiativ og en handlingsplan for bæredygtig produktion og forbrug.

Det er Kommissionens håb, at dette svar har overbevist parlamentsmedlemmet om, at vi er fuldt ud indstillet på at udnytte midlerne under FP7 til virkelig at gøre vores forskning og økonomi mere grøn.

**Seán Ó Neachtain (UEN).** – (GA) Jeg vil gerne takke kommissæren for det fyldestgørende svar.

Hvad angår marineforskning, havforskning og marineteknologi og -videnskab, er der da nogen hjælp at hente under EU's syvende rammeprogram for at øge havforskningen og -teknologien under det program?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Ja, bestemt! Så sent som i går drøftede vi i Udvalget om Industri, Forskning og Energi lige netop denne aktivitet, der har med maritime anliggender at gøre. Vi vil gerne gøre større fremskridt på området, for situationen er ekstremt kompleks. Hele havområdet er ekstremt kompleks, men vores levevis påvirker også økosystemerne der. Området kræver særlig opmærksomhed, og denne opmærksomhed bør udmønte sig i en ny organisering af forskningssystemet på området, nemlig ved at samle havforskerne og også kombinere medlemsstaternes indsats på en anden måde, end det er tilfældet i dag. Det er en ny måde at tænke på, som kan kaldes for "pilottænkning" i tilfældet med en fælles programmering, hvilket jeg også tidligere har nævnt. Vi vil bestemt også i fremtiden være opmærksomme på det.

**Formanden.** – Mine damer og herrer! Vi må forsøge at håndtere konsekvenserne af den venden op og ned på spørgetiden, som vi har haft, ved at respektere alle og give alle en chance for at stille deres spørgsmål. Vi vil derfor forsøge at tage alle de spørgsmål, som er tilbage, men når kommissæren har besvaret et spørgsmål, vil jeg kun kunne give ordet til det medlem, der stillede spørgsmålet. Vi accepterer ikke andre anmodninger om at tale, for det vil gøre det svært at nå vores endelige mål.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Jeg ved, at jeg først lige er ankommet, men jeg har iagttaget skærmen på et meget vigtigt gruppemøde og vil gerne vide, hvorfor vi ikke følger rækkefølgen. Jeg kan egentlig ikke blive. Jeg kom netop som mit spørgsmål kom for tur, og nu ændrer De rækkefølgen. Jeg vil gerne bede Dem om at holde Dem til rækkefølgen.

**Formanden.** – Fru Doyle, jeg ændrer ikke på rækkefølgen. Desværre havde vi en lille hændelse, som hr. Posselt ikke var ansvarlig for. Eftersom vi havde en række spørgsmål, hvor kommissærernes taletid var blevet ændret, ankom hr. Posselt 30 sekunder for sent. Jeg går derfor tilbage til hr. Posselts spørgsmål, og derefter går vi direkte videre til fru DoYLES spørgsmål.

Spørgsmål nr. 42 af **Bernd Posselt** (H-0795/08)

Om: Kloning

Kommissionen gennemfører i øjeblikket en principiel debat om kloning. Hvilket formål tjener denne debat, og hvilke væsentlige principper er den baseret på?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Det er bestemt et vanskeligt og komplekst område. Kommissionens debat om kloning handler om anvendelsen af en teknologi, der kaldes for somatisk cellekerneoverførsel (SCNT), som især vedrører husdyravl, og hvordan man skal forholde sig til fødevarer, der fremstilles af disse klonede dyr og deres afkom.

Med hensyn til anvendelsen af denne kloningsteknik inden for reproduktion af kvæg og kvægavl i landbrugs- og fødevarerektoren handler spørgsmålene især om dyresundhed og -velfærd. Med hensyn til sikkerheden af de fødevarer, der fremstilles af klonede dyr og deres afkom, handler spørgsmålene især om de mulige risici for menneskers sundhed og forbrugernes ret til oplysninger.

Debatten omfatter ikke anvendelsen af SCNT i forskning. Kommissionen har fulgt udviklingen af SCNT siden 1996, da det første klonede pattedyr, fåret Dolly, blev født. I 1997 anmodede Kommissionen Gruppen af Rådgivere vedrørende de Ethiske Følgenvirkninger af Bioteknologi om at afgive en udtalelse om de etiske aspekter ved kloning.

I 2004 finansierede Kommissionen projektet "Cloning in public" under det sjette rammeprogram. Det gjorde det muligt at indlede en europæisk debat, der for første gang gav anledning til indledende drøftelser med akademikere og civilsamfundet om de etiske, juridiske og andre samfundsmæssige aspekter ved kloning af husdyr. Projektet viste, at offentligheden er dårligt informeret om anvendelsen og konsekvenserne af kloning. Det Fælles Forskningscenter offentliggjorde en undersøgelse i 2007 i *Nature Biotechnology* om udsigten til en kommerciel anvendelse af kloningsteknologien i fremtiden. Undersøgelsen indeholdt en kortlægning af de nyeste kommercielle anvendelser af dyrekloning på verdensplan og beskrev en række produkter og deres forventede ankomst på markedet. Konklusionen var, at klonede dyr ikke forventes at komme på det europæiske marked før 2010, og at reproduktive materialer, sæd, fra klonede dyr sandsynligvis bliver det første produkt, der markedsføres.

I de senere år har Kommissionen modtaget oplysninger om, at teknologien bag somatisk cellekerneoverførsel med henblik på husdyravl er ved at nå det kommercielle stadie, især i tredjelande og USA. I en rapport, der blev udarbejdet af forskere fra US Food and Drugs Administration, og som blev offentliggjort i januar 2008, blev det på grundlag af den endelige risikovurdering konkluderet, at det er sikkert at indtage føde fra klonede dyr og deres afkom, så længe føden stammer fra sunde dyr, hvilket er et generelt princip for fødevarer sikkerhed. Kun sunde dyr må indgå i fødevarekæden.

For at forberede en uformel politisk debat i 2007 anmodede Kommissionen Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA) om at vurdere den reelle og potentielle risiko, der er forbundet med anvendelsen af denne teknologi i fødevarefremstilling og anmodede også Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik (EGE) om at afgive en udtalelse om de etiske aspekter ved kloningen af dyr til fødevareforsyning. Gruppen offentliggjorde deres udtalelse i januar 2008 og fødevarer sikkerhedsautoriteten i juli 2008. Ifølge EFSA er der på grundlag af den viden, vi ligger inde med i dag, ikke tegn på, at der er nogen fødevarer sikkerhedsmæssige forskelle mellem fødevarer, der er fremstillet af sunde dyrekloner og deres afkom, og dem, der er fremstillet af sunde dyr, som er avlet på traditionel vis. Hvad angår sundhedsbetingelserne for klonede dyr, fremgår det af EFSA's udtalelse, at der ikke er nogen antydning af negative konsekvenser for det naturligt producerede afkom af klonede køer eller svin. Kloner og deres afkom er dog endnu ikke blevet observeret gennem hele deres naturlige levetid.

På nuværende tidspunkt mener EGE ikke, at argumenterne er overbevisende nok til at berettige produktionen af fødevarer fra klonede dyr og deres afkom.

Kommissionen har også anmodet om, at der gennemføres en Eurobarometer-undersøgelse, som skal afdække europæernes holdning til kloningen af dyr. Resultaterne blev offentliggjort i oktober 2008. Undersøgelsen viste, at 58 % af respondenterne var imod kloning til fødevareproduktion.

Kommissionen overvejer nu nøje disse forskellige elementer, for at forberede en uformel politisk debat om anvendelsen af somatisk cellekerneoverførsel med henblik på husdyravl og fødevareproduktion. Skulle det vise sig at være nødvendigt at videreudvikle de lovgivningsmæssige rammer, er det vigtigt at huske på, at de nye bestemmelser naturligvis skal være forenelige med EF-traktaten og Verdenshandelsorganisationens regler.

**Bernd Posselt (PPE-DE).** – (DE) Jeg vil gerne takke formanden for hans generøsitet og kommissæren for hans positive besvarelse. Jeg har kun et enkelt spørgsmål. Kan Kommissionen med sikkerhed erklære, at kloningen af mennesker i en hvilken som helst form ikke er og ikke vil blive en del af denne strategi?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Under de gældende regler er det udelukket. De regler, vi anvender, tillader absolut ikke forskning, der sigter mod at klonе mennesker.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 45 af **Avril Doyle** (H-0827/08)

Om: Det Europæiske Forskningsråd

Den 27. og 28. februar 2007 blev Det Europæiske Forskningsråd officielt etableret ved en indvielseskonference i Berlin, afholdt af det tyske formandskab. Et af forskningsrådets mål er at fremme frontlinjeforskning, der er fuldt ud forskerinitieret, eller "bottom-up"-frontlinjeforskning.

Kan Kommissionen forklare, hvad der menes med frontlinjeforskning, der er forskerinitieret, eller "bottom-up"-frontlinjeforskning? Hvilke fremskridt er der til dags dato blevet gjort på dette område

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Her vil jeg gøre det kort. Det Europæiske Forskningsråds forskerinitierede tilgang indebærer, at rådet støtter projekter for frontlinjeforskning udført af forskere inden for emner, de selv vælger inden for alle videnskabsgrene. Så de kan frit vælge.

Det Europæiske Forskningsråd lægger i sin støtte til frontlinjeforskning særlig vægt på tværfaglige projekter og pionerforskning.

Til dags dato, og nu taler jeg om de fremskridt, der er gjort, har Det Europæiske Forskningsråd offentliggjort to forslagsindkaldelser, og Europas forskningssamfund har reageret med stor entusiasme. Hele 9 167 forslag blev indsendt af unge forskere som svar på sidste års indkaldelse til støtte til etablering af uafhængige forskere (Starting Independent Investigators Grants), og over 2 000 forslag blev indsendt i år til støtte til etablerede forskere (Advanced Investigators Grants). Det høje deltagelsesniveau vidner om den interesse, der er for Det Europæiske Forskningsråd, og bekræfter, at støtte til frontlinjeforskning efter et "bottom-up"-princip opfylder et presserende behov i Europa.

Kommissionen er overbevist om, at en sådan investering i frontlinjeforskning på lang sigt i høj grad vil medvirke til at forbedre vores videnbaserede samfund og også vores kapacitet i innovativ forskning.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) I lyset af det franske formandskabs mål om at fastlægge en styringsproces for det europæiske forskningsområde (ERA) inden udgangen af 2009, kan Kommissionen redegøre for, hvilke foranstaltninger, den i fællesskab med medlemsstaterne og Parlamentet forventer at iværksætte for at etablere en evalueringsmetodologi for forskningspolitikken, der skal sikre et evidensbaseret politikvalg inden for videnskab og forskning og udvikling i EU?

Med meddelelsen om det europæiske forskningsområdes 2020-vision, som blev vedtaget af det franske formandskab, Rådet og Kommissionen, hvilke fremskridt gøres der på hele styringsområdet her i ERA?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Hvis jeg skal være ærlig, er det et ret vidtrækkende spørgsmål. Vi mener, at det er vigtigt at blive enige med medlemsstaterne om 2020-visionen, for hvis det lykkes, vil det absolut forkorte længden på de videre debatter om, hvad vi ønsker at gøre i Europa. Hele idéen er, at vi ikke gang på gang er nødt til at fastslå, hvad vi arbejder hen imod. Debatten er selvfølgelig ikke ny, men blev indledt med en grønbog i 2000. Jeg finder det fremragende, særligt i den nye ændrede realitet, som vi nu lever i.

Strukturen og styringen af ERA er ekstremt vigtig, og vi må derfor være tålmodige. Det er klart, at det ikke vil lykkes, hvis medlemsstaterne ikke sidder ved roret. Når vi taler om det europæiske forskningsområde og om at stimulere det, taler vi ikke fortrinsvist om at øge støtten på europæisk niveau, men snarere om, hvordan vi alle i højere grad kan samarbejde, hvilket er et grundlæggende aspekt ved de institutionelle rammer hos nogle af vores store konkurrenter, såsom USA, som vi gerne vil sammenligne os med. Så vi ser gerne en frivillig forpligtelse fra medlemsstaternes side, så vi kan have et øget og bedre samarbejde end i dag.

Hvad angår forskningspolitiske metodologier, indgår det alt sammen i den debat, vi fokuserer på. Jeg mener, at spørgsmålet helt sikkert skal behandles, men jeg kan ikke uddybe det nærmere her. Jeg ved, at ERA's fremgangsmåde i det væsentlige er en af de nyudviklinger, som Europa har mest brug for på nuværende tidspunkt.

**Formanden.** – Spørgsmål nr. 46 af **Gay Mitchell** (H-0833/08)

Om: Etisk evaluering af den finansielle støtte til forskning under det syvende forskningsrammeprogram

Af reglerne vedrørende indsendelse, bedømmelse og udvælgelse af forslag og for støttetildeling (KOM(2008)4617) under det syvende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (RP7 – 1982/2006/EF<sup>(4)</sup>), fremgår det klart, at der ikke vil blive ydet finansiell støtte til forskning, der indebærer destruktion af embryoner. Mener Kommissionen, at det med den etiske evaluering af de forelagte projekter er lykkedes at føre denne politik ud i livet?

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Den etiske evaluering af finansiell støtte til forskning under det syvende forskningsrammeprogram er et system, der sikrer, at de grundlæggende rettigheder beskyttes og etiske principper overholdes.

I forbindelse med forskning, der indebærer brug af embryonale menneskelige stamceller består proceduren af fem trin, bl.a. en videnskabelig evaluering, en etisk bedømmelse, det nationale eller lokale etiske råds godkendelse af den foreslåede forskning og forelæggelse af projektforslagene for et forskrifsudvalg, så det vedrører det projekt, som vi i hvert enkelt tilfælde godkender.

I juli 2007 afgav Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik også en udtalelse til Kommissionen om etiske bedømmelser af forskningsprojekter under det syvende rammeprogram, der bruger embryonale menneskelige stamceller.

Ved at følge ovenstående trin mener Kommissionen, at den etablerede mekanisme for etisk evaluering med succes har bidraget til at gennemføre relevante EU-bestemmelser. F.eks. er alle forskningsaktiviteter, som indebærer destruktions af menneskelige embryoner, udelukket fra anvendelsesområdet for fællesskabsstøtte, og forskningsforslag på dette område finansieres derfor ikke under det syvende rammeprogram.

Den etiske evaluering skal kontrollere, at der ikke bevilges EU-støtte til forskningsaktiviteter, som indebærer destruktions af menneskelige embryoner. Den indgår altså som en integrerende del i hele gennemførelsen af rammeprogrammet.

**Gay Mitchell (PPE-DE).** – (EN) Kan kommissæren fortælle Parlamentet, om rammen kan anvendes til at forske i menneskelige embryoner, der er blevet destrueret, inden forskningen påbegyndes, eller er det semantik og leger vi bare med ord?

Jeg vender tilbage til det spørgsmål, der blev stillet tidligere, og efterlyser flere detaljer. Agter Kommissionen at tage skridt til at sikre, at der sættes alt ind på at følge denne form for forskning, der ikke giver anledning til de samme etiske spørgsmål, og som meget vel kan føre til de samme eller bedre resultater?

**Marco Cappato (ALDE).** – (IT) Mine bekymringer går i alle tilfælde i den modsatte retning end hr. Mitchells. Det er bestemt tilladt at forske i cellelinjer, der allerede er blevet udtaget. Problemet er efter min mening, at der under alle omstændigheder er så mange hindringer, at denne type forskning straffes af årsager, der umiddelbart er etiske, men som i virkeligheden slet ikke er det.

**Gay Mitchell (PPE-DE).** – (EN) De sagde før, at De ikke ville tolerere spørgsmål til kommissæren fra andre end forespørgeren. For så kan personer bare komme ind og blive ført til protokols. Hvorfor stiller de ikke deres egne spørgsmål om disse spørgsmål? De må følge reglerne efter bogen, hr. formand.

<sup>(4)</sup> EUT L 412 af 30.12.2006, s. 1.



De sagde, at De ikke ville give andre end forespørgeren lov til at stille spørgsmål, og så giver De alligevel denne herre lov til at komme til orde i kølvandet på mit spørgsmål. Havde jeg vidst, at dette spørgsmål ville blive stillet, skulle jeg have udbredt mig i længere tid om den pointe, jeg gerne vil fremføre.

Uetisk forskning er fuldkomment unødvendig...

*(Formanden afbrød taleren)*

**Formanden** – Hr. Mitchell, når jeg giver ordet til et parlamentsmedlem for en 30-sekunders tale, ved jeg ikke, om han vil stille et spørgsmål eller knytte en kommentar til de spørgsmål, der allerede er blevet stillet. De har under alle omstændigheder haft mulighed for gennem hr. Cappatos tale at holde en yderligere tale som replik. Jeg tror, at vi alle kan være tilfredse og takke hr. Potočnik for hans tålmodighed. Lad os nu give ham ordet for hans afsluttende svar.

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) De har set, hvor vanskelig denne debat er, når vi taler om etiske spørgsmål. Det er netop sådan Europa er og ser ud.

For at være præcis er forskning i embryonale menneskelige stamceller tilladt under de omstændigheder, som vi vedtog og stemte om i Europa-Parlamentet og også i Rådet. Vi har ført en yderst grundig og dybtgående debat, og jeg kan oplyse, at den anvendte procedure bygger på et særdeles etisk grundlag.

Jeg har i indledningen forklaret, hvilke skridt vi har taget, og hvordan denne beslutning blev truffet. For det første skal vi have en videnskabelig evaluering. Dernæst skal vi have en etisk evaluering på EU-niveau og herefter en etisk evaluering i de enkelte medlemsstater. Hvis en medlemsstat er imod finansieringen af et projekt i deres land, finansierer vi det ikke. Så går projektet videre til udvalget, hvor beslutningen træffes af medlemsstaterne om det individuelle projektgrundlag.

Når vi foretager den videnskabelig evaluering, er det første spørgsmål, vi stiller, om det er muligt at gennemføre den med en anden fremgangsmåde. Kun i de tilfælde hvor svaret er "nej", vil vi fortsætte i den anden retning.

Der er normalt et overvældende flertal af forskere, der mener, at denne kombination skal anvendes. Men hvis De ser nærmere på strukturen i vores programmer, vil De kunne se, at langt størstedelen af de programmer, vi finansierer, er programmer, der har med forskning i voksne stamceller at gøre. Det er helt klart. Så vi forsøger at overholde de regler, der er blevet vedtaget og stemt om her, og som vi mener, fungerer i praksis.

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Jeg var her kl. 18.15 her til aften til disse spørgsmål. Mit spørgsmål var nummer tre på mødet. Det fik tildelt 15 minutter. Mødet fik tildelt 35 minutter. Jeg synes, det er uretfærdigt, når man er her til tiden og ikke får behandlet sit spørgsmål, og jeg er enormt skuffet. Jeg vil gerne have min irritation noteret.

Det er overordentligt frustrerende at komme herind, være her til tiden og så erfare, at nogle spørgsmål springes over for at tilfredsstille andre personer. Jeg finder det meget irriterende.

**Formanden.** – Hr. Burke, jeg forstår Deres frustration, men den fastlagte tid for hver periode af spørgsmål her til aften er blevet overholdt. Når det desværre sker, at nogle spørgsmål samles i en periode under spørgetiden og ikke behandles, afhænger det altså ikke af formanden, men er et spørgsmål om tilfældighed, som jeg ikke kan gøre noget ved. Den eneste nærliggende mulighed jeg havde, var, som De jo kan tjekke, at forlænge tiden for den sidste periode af spørgsmål med et par minutter, takket være Kommissionens generøsitet og venlighed. Der blev dog ikke taget tid fra de andre perioder af spørgsmål.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

*(Mødet udsat kl. 19.50 og genoptaget kl. 21.00)*

**FORSÆDE: Martine ROURE**

*Næstformand*

## **15. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen**

## 16. Demografiske tendenser – Den økonomiske og sociale indvirkning (forhandling)

**Formanden.** – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om demografiske tendenser – den økonomiske og sociale indvirkning.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Fru formand! Da vi desværre er nødt til at tilbringe en del af aftenen sammen, skal jeg på vegne af Rådet og kommissær Potočnik forsøge at opsummere Rådets målsætninger med hensyn til de demografiske tendenser og deres økonomiske og sociale indvirkning.

Den aldrende befolkning eller den øgede andel af ældre skyldes hovedsagelig den økonomiske, sociale og medicinske udvikling, der giver europæerne mulighed for at leve et langt liv med et velfærdsniveau og en sikkerhed, der ikke er set før i historien. Det er dog også en af de største udfordringer, som Unionen står over for i de kommende år.

Aldringen kan tilskrives fire faktorer. For det første er antallet af børn pr. kvinde lavt med et EU-gennemsnit på 1,5 barn, hvilket ligger et godt stykke under den udskiftningskvotient på mindst 2-2,1, som er nødvendig for at kunne stabilisere befolkningens størrelse.

Den anden faktor er den faldende fertilitet i de sidste årtier, der er fulgt efter fødselstilvæksten i efterkrigsårene, og som nu er skyld i, at de store årgange er talstærke i aldersgruppen 45-65.

Med en stigning på 8 år siden 1960 kan den samlede forventede gennemsnitslevetid, og det er den tredje faktor, forventes at stige yderligere 5 år eller mere inden 2050.

Den fjerde og sidste faktor er, at Europa, som De ved, oplever en stigende migration fra andre lande. I 2004 kom der 1,8 mio. immigranter, hvilket er flere, end hvad der kom til USA, set i forhold til den samlede befolkning, men denne immigration kan kun delvis kompensere for den indvirkning, den lave fertilitet og den længere forventede levetid har.

Vi befinder os derfor i en situation, hvor ældrebyrden, dvs. antallet af personer på 65 år og derover i forhold til personer i alderen 15-64 år, forventes at bliver fordoblet og nå op på 50 % inden 2050. Det betyder, at Unionen, der før havde fire personer i den arbejdsdygtige alder for hver borger på 65 år og derover, vil opleve, at dette tal falder til bare to.

Den demografiske ændring, som jeg lige har beskrevet med disse faktorer, ledsages af dybtgående sociale ændringer, som vedrører familiemønstret, og som bl.a. vil give sig udslag i et stigende antal ældre, som bor alene, og personer med en meget høj alder, som ikke kan klare sig selv.

Som De ved, hører de fleste af disse spørgsmål under medlemsstaternes kompetenceområde. Det gælder familierpolitik, socialsikringsordninger og i vid udstrækning skattepolitik, og Rådet mener på denne baggrund, at Lissabonstrategien og den åbne koordinationsmetode danner rammen om medlemsstaternes arbejde på området, og de fleste medlemsstater er enige i, at der ikke bør etableres nye strukturer.

For Rådets vedkommende er det vigtigste ledende princip, at der foruden en bedre balance mellem arbejds- og privatliv bør gøres en øget indsats for at afbalancere de roller, som mænd og kvinder spiller i husholdningen, og tilbyde kvalitativt bedre pasningsfaciliteter for børn og andre plejekrævende personer.

I et aldrende samfund vil de unges bidrag blive særlig vigtigt. Vi må anstrenge os mere for at bekæmpe arbejdsløshed blandt unge og mindske tidligt skolefravald. Det bør være vores topprioritet at investere i børn, hvis vi vil forbedre de unges fremtidsudsigter.

Selv om tendensen er bekymrende, må vi også erkende, at Europa er mere berørt af pensionering end af aldring, og at det uden sunde offentlige finanser bliver umuligt at håndtere alle konsekvenserne af den demografiske aldring.

Det betyder, at vi må være særligt opmærksomme på pensionsordningernes bæredygtighed og fortsætte reformerne af dem, så de bliver moderniseret og bæredygtige, hvilket er i tråd med Unionens nuværende strategi. Det vil også være nyttigt at opmuntre ældre arbejdstagere til at fortsætte på arbejdsmarkedet og især give dem fornuftige incitamenter.

Rådet er fuldt ud klar over udfordringerne og har vedtaget henstillingerne fra udvalget for social beskyttelse om holdninger til den demografiske ændring i Europa og de heraf følgende udfordringer. Herudover vedtog

Rådet den 30. maj sine konklusioner om de politikker, der opfylder familiers behov, og fastsatte en række initiativer, der skal støtte familiepolitikkerne.

I den forbindelse blev der den 18. september afholdt et uformelt møde, som det franske formandskab havde organiseret, og som familieministrene deltog i. Drøftelserne på mødet handlede især om børnepasning som en måde at sikre en balance mellem arbejds- og familieliv på, og beskyttelse af børn på nettet.

Til slut opfordrer Rådet Kommissionen til at betragte det første forum om Europas fremtidige demografi, der fandt sted i Bruxelles den 30.-31. oktober, som udgangspunkt for en struktureret og varig dialog i og mellem medlemsstaterne, og til at handle, så Kommissionen kan yde den bedste støtte til relevante organer, for at de kan finde de bedste strategier til imødegåelse af den demografiske ændring.

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kommer nok til at overskride tiden, men lover at kompensere for det i det næste svar.

Parlamentets anmodning om en erklæring fra Rådet og Kommissionen vedrørende de demografiske tendenser kommer på det rigtige tidspunkt. På fredag fremlægger Kommissionens tjenestegrene deres anden demografiske rapport lige tids nok til det europæiske demografiforum den 24.-25. november.

EU undergår en større demografisk transformation. Alle medlemsstater har oplevet, at levetiden er steget, og fødselstallet er faldet ibefolkningen som følge af videnskabelige, økonomiske og sociale fremskridt. I dag lever europæerne et længere og sundere liv end deres forfædre, og vi kan forvente, at levetiden også vil stige i fremtiden.

Den europæiske befolknings aldring er ikke længere et abstrakt scenario i en fjern fremtid. Fødselstilvæksten begyndte for 60 år siden, og de første store årgange har nu nået pensionsalderen. Så EU's demografiske udvikling har nået et vendepunkt. Fra nu af vil antallet af personer på 60 år og derover stige med to mio. personer om året i de næste 25 år.

Samtidig falder vækstraten i befolkningen i den arbejdsdygtige alder drastisk og når bunden om ca. seks år. Der er i dag fire personer i den arbejdsdygtige alder, mellem 15 og 64, for hver person på 65 år og derover i de 27 medlemsstater. I 2060 vil dette forhold være to til en.

Nogle ser aldringen som en trussel og tegner et mørkt billede af konflikten mellem generationerne. Men den demografiske ændring behøver ikke at udgøre nogen trussel, hvis vi ser på de muligheder, den frembyder. Et længere og sundere liv betyder, at man kan være aktiv i længere tid. De fleste store årgange er bedre uddannede end de foregående generationer. De er stadig raske og sunde i dag.

Jeg er overbevist om, at den demografiske ændring giver mulighed for en øget solidaritet mellem generationerne. Jeg tror dog ikke, at den vil komme af sig selv. Samfundet må i højere grad drage nytte af alle generationernes evner og give alle en chance for at udnytte deres fulde potentiale. Det betyder, at vi må modernisere vores socialpolitikker i tråd med den nye sociale dagsorden, som Kommissionen vedtog i juli. I den nye sociale dagsorden fastslås det, at Europas aldrende samfund er et prioriteret indsatsområde, og en række politiske initiativer anbefales. Vores mål er at hjælpe medlemsstaterne med at få mest ud af situationen og effektivt at håndtere konsekvenserne af et aldrende samfund.

Strategien og henstillingerne i Kommissionens meddelelse fra 2006, "Den demografiske udvikling i Europa – En udfordring, men også en chance", er stadig gyldige. I meddelelsen gives der udtryk for tillid til Europas evne til at tilpasse sig de demografiske ændringer. Men det understreges også, at der er behov for at gøre en indsats på fem centrale områder, nemlig at fremme den demografiske fornyelse i Europa ved at skabe betingelserne for, at vores medborgere kan få opfyldt deres ønske om at få børn, navnlig ved at forene arbejde og familie- og privatliv, øge beskæftigelsen i Europa ved at sikre, at der skabes flere og bedre jobs, og at arbejdstagerne kan arbejde i længere tid for at forbedre balancen mellem erhvervsaktive og ikkeerhvervsaktive; fremme et mere produktivt og dynamisk Europa ved at optimere færdighederne på alle alderstrin; tage imod og integrere migranter i Europa ved at tiltrække kvalificerede og ikkekvalificerede arbejdstagere fra andre lande og lette deres integration for at kompensere for arbejdsmanglen, og sikre de offentlige finansers bæredygtighed ved at konsolidere budgetterne og reformere socialsikringssystemerne for at sikre en tilstrækkelig social beskyttelse og offentlige tjenesteydelser i fremtiden.

Lissabonstrategien dækker allerede de vigtigste politiske initiativer på området, men den fokuserer i mindre grad på de langsigtede perspektiver end på den demografiske debat. Kommissionen har derfor foreslået yderligere værktøjer i form af toårige rapporter om den demografiske situation i Europa og toårige demografifora.

I rapporten fra 2008 vil fokus være på de store årganges potentiale. Et stigende antal personer i 60'erne og 70'erne vil sandsynligvis være indstillet på fortsat at spille en aktiv rolle i det sociale og økonomiske liv.

Beskæftigelsesfrekvensen blandt ældre er steget i de senere år, hvilket vender den tidligere tendens til tidlig pensionering. Men der må gøres mere endnu. Når de fylder 60 år, er kun 40 % af mændene og 30 % af kvinderne erhvervsaktive. De fleste personer i den aldersgruppe er dog stadig raske og i stand til at bidrage til økonomien og samfundet. De aldrende store årgange kan også yde et stort bidrag til samfundet som sundhedsplejere og frivillige. Deres bidrag bør anerkendes og støttes af offentlige politikker. Det er vigtigt at sikre, at det stigende antal ældre kan føre et uafhængigt liv så længe som muligt.

Et centralt formål med demografiske fora er at fremme en gensidig læring på grundlag af god praksis mellem medlemsstaterne. Det næste europæiske demografiforum, der afholdes i Bruxelles den 24.-25. november, fokuserer på familiepolitikker og aktiv aldring. Det vil også give lejlighed til at vurdere, hvor forberedte medlemsstaterne er på den demografiske ændring og identificere de vigtigste muligheder for en yderligere indsats.

I starten af næste år præsenterer Kommissionen en opdatering af den demografiske ændrings indvirkning på de offentlige udgifter i fremtiden, især på pensionsområdet og i sektoren for sundhed og langtidspleje, baseret på Eurostats nye befolkningsfremskrivninger.

Som afrunding vil jeg understrege, at det er de enkelte medlemsstats ansvar at gennemføre de rette politikker for at imødegå den demografiske ændring. Men den demografiske ændring er en udfordring, som vi alle i fællesskab står over for. Medlemsstaterne kan lære meget fra hinandens gode og dårlige resultater i deres tilgang til denne demografiske ændring. Kommissionen tilskynder derfor til en europæisk debat om demografiske ændringer og tilbyder en platform for udvekslingen af erfaringer og gensidig læring.

**John Bowis**, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! De to indledende talere har med rette fremhævet lang levetid som den vigtigste demografiske ændring. Det betyder naturligvis, at befolkningen lever et længere og for det meste sundere liv, men de bliver senere i livet skrøbelige i krop eller sind.

Det har forårsaget en kolossal stigning i neurodegenerative sygdomme, og de deraf følgende omkostninger er enorme. I mange lande er lægemidler mod Parkinsons sygdom dyrere end lægemidler mod kræft. Det Forenede Kongerige forventer, at der inden 2051 vil være en stigning på 154 % i antallet af personer med demens.

Langtidspleje kommer senere ind i billedet. Den var førhen nødvendig i 70'erne. Nu indtræder den først i 80'erne og i stigende grad i 90'erne, men den får stadigt større omkostninger for enkeltpersoner og familier og konsekvenser for deres opsparinger.

Udfordringen er at sikre, at den lange levetid bliver en belønning og ikke en straf. Vi må gøre op med vores formodninger om aldring og bevæge os fra "hvordan kan vi yde pleje?" til "hvordan kan vi fremme en sund alderdom?". Det betyder naturligvis en sundere livsstil tidligt i livet. Ingen tobak og stoffer, fornuftige drikkevaner, sund mad, motion, men også håndtering af stress.

Fleksible arbejdstider og tid til fritid og familie. Det betyder, at man skal forberede livet efter arbejdslivet med fleksible pensionsaldrer og en gradvis tilbagetrækkelse fra arbejdsmarkedet, sådan som jeg oplevede i Nederlandene. Det betyder en øget social støtte på nye og innovative måder, flere hjemmeserviceydelser, så ældre kan blive i deres eget hjem i længere tid. Ydelser og anordninger, der skal passe til de ændrede behov.

Da min mor rundede de 80, havde hun brug for en fax for at kommunikere. Da hun blev 90, havde hun brug for en trappelift. Da hun blev 100, havde hun brug for stimulering, da hendes hørelse, syn og mobilitet blev dårligere. Hendes sind var dog rask, men skulle beskyttes og stimuleres, hvis hun skulle kunne leve livet fuldt ud.

**Jan Andersson**, for PSE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Tendensen med færre og færre arbejdstagere og flere og flere ældre kan beskrives som dramatisk, men samtidig er det alligevel en positiv udvikling, at vi faktisk lever sundere i længere tid.

Det frembyder dog en række udfordringer for os. Jeg vil redegøre for nogle af dem. Der bliver født færre børn nu end tidligere. Når det er sagt, er situationen meget forskellig i de enkelte medlemsstater. Vi kan se, at resultatet er bedre i de medlemsstater, der har en ordning, så forældre kan kombinere arbejdsliv med forældreskab, både når det gælder kvinden og manden i en familie. Vi må i den forbindelse tage ved lære af hinanden.

Selv om vi har en aldrende befolkning, er den langsigtede tendens at forkorte arbejdslivet. Det skyldes både, at folk starter deres karriere senere i livet, og også at karriereforløbet er blevet kortere, med undtagelse af de sidste par år, der har haft en mere positiv udvikling. Vi må gøre noget ved begge sider af problemet for at forlænge arbejdslivet og ikke mindst finde fleksible løsninger, inden vi går på pension.

Vi har i dag drøftet det "blå kort", men vi må sikre, at alle dem, der kommer fra andre verdensdele, hvor arbejdsløsheden i øjeblikket er høj, integreres og kommer ind på arbejdsmarkedet, også dem med handicap og andre problemer. Det skal alt sammen gøres inden for Lissabonprocessens rammer, så vi kan imødegå udfordringerne på lang sigt.

**Marian Harkin**, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Der dukker mange spørgsmål op her i aftenens debat, men jeg vil gerne se nærmere på et af dem, nemlig pleje og plejere.

Hvis vi er heldige nok og lever længe nok, får vi højst sandsynligt brug for pleje, og selv om der er forskelle mellem medlemsstaterne, vil plejen i vid udstrækning bestå af uformel pleje.

Plejerne danner grundlaget for den formelle pleje og sociale forsorg og er uundværlige i ydelsen af langtidspenje. Hvis vi forventer, at plejerne fortsat skal yde pleje, og det skal de, må deres behov være uløseligt forbundet med udviklingen af sundheds- og socialpolitikken.

I den forbindelse glæder det mig at se, at websiden for GD SANCO har et kort afsnit om plejere, og jeg er ikke i tvivl om, at det er et resultat af den redegørelse, som Parlamentets interessegruppe for plejere forelagde GD SANCO vedrørende dets årlige arbejdsprogram.

Plejepersonale har dog brug for mere end omtale. Vi mener, at det er på tide at formulere en ny social kontrakt for pleje, der går langt videre end den traditionelle holdning til en kontrakt mellem stat og individ, og som tilskynder til et nyt engagement fra arbejdsgivere, lokale agenturer og lokalsamfund. EF-Domstolens nylige afgørelse om forskelsbehandling ved association viser vejen frem.

Den uformelle plejer eller medlemsstaten bør ikke bære eneansvaret for ydelsen af pleje. Uden en ordentlig støtte vil det uformelle plejesystem bryde sammen, mens omkostningerne simpelt hen vil være for store ved et eksklusivt statsbaseret system. Derfor har vi brug for denne bredere sociale kontrakt.

Endelig er der omkring 100 mio. plejere i hele EU. De er ubetalte, undervurderede og modtager i mange tilfælde ikke tilstrækkelig støtte. Jeg bifalder omtalen på GD SANCO's webside, men det er kun et første skridt. Det er i kraft af sin størrelsesorden et europæisk spørgsmål, og der bør koordineres en indsats mellem medlemsstaterne.

En politik for plejepersonale bør være en del af arbejdet i GD SANCO og GD for Beskæftigelse, sociale anliggender og arbejdsmarkedsforhold.

**Guntars Krasts**, for UEN-Gruppen. – (LV) Fru formand! Europas indbyggere bliver gamle! Sideløbende med denne tendens vil der sandsynligvis være en negativ stigning i indbyggertallet. Det er allerede tilfældet i mange medlemsstater. Antallet af erhvervsaktive i forhold til antallet af pensionister er faldende i alle medlemsstater. En lav fødselsrate sammen med en længere forventet levetid og immigration lægger et øget pres på pensioner, sundhedsbeskyttelse og sociale ydelser. Der er dog nogle medlemsstater, der har formået at vende Europas negative demografiske udvikling.

I disse lande har man opnået en balance mellem privatliv og arbejdsliv, hvilket gør det muligt for forældre at opfostre deres børn uden at give afkald på karrieren og drage nytte af de dermed forbundne økonomiske og sociale fordele. Jeg er ikke i tvivl om, at det er medlemsstaterne, der må finde de vigtigste økonomiske, sociale og kulturelle løsninger for at bekæmpe befolkningens aldring. Der er dog også opgaver, som bør udføres på EU-plan. EU's arbejdsmarked gemmer stadig på enorme reserver. Vi må sikre, at der ikke i det indre marked er hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Uanset hvor vanskeligt det måtte synes, må vi vende tilbage til en liberalisering af tjenesteydelser, og vi må tage det vedtagne servicedirektiv op til fornyet revision. Gennemførelsen af de to grundlæggende friheder vil medvirke til at modregne det finansielle underskud, der skabes af den demografiske udvikling. Vi bør naturligvis også indtage en ikkediskriminerende holdning til køn og alder.

**Jean Lambert**, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det er interessant at se, at vi ofte opfatter den faldende fødselsrate mv. som et problem. Det er ikke nødvendigvis tilfældet, hvis det betyder, at vi så begynder at dele noget af den overdrevne velstand, som vi har her i EU, med personer fra andre lande, og ser på teknisk

innovation og på, hvordan vi kan øge vores produktivitet og måske endda producere mindre af det ragelse, som i øjeblikket fylder i vores liv og på vores planet.

Der er selvfølgelig også spørgsmålet om at udnytte den potentielle arbejdsstyrke bedst muligt. Det er derfor, at direktiverne mod forskelsbehandling på beskæftigelsesområdet er så vigtige, og hvorfor det er afgørende, at medlemsstaterne gennemfører dem korrekt. De bør også se nærmere på hindringerne for en glidende pensionering, som f.eks. spørgsmål om, hvilken betydning det har for pensionen, hvis man skærer i arbejdstiden? Og hvilken betydning har det for ens liv og adgang til sociale ydelser?

Vi bør også overveje, hvad der sker i den nuværende finanskrisen med hensyn til vores tanker på området. Vi vil sandsynligvis opleve, at flere ældre arbejdstagere bliver fyret, fordi lovgivningen om ikkeforskelsbehandling ikke gennemføres korrekt, med alle de konsekvenser, der følger for mange af dem, som måske aldrig kommer i arbejde igen.

Andre vil få endnu sværere ved at tage hul på arbejdslivet eller få forfremmelser, der kan bygge deres pensioner op. Det er alle aspekter af, hvad der sker, hvis man ikke har arbejde i en vis periode. Der er spørgsmålet om utilfredsheden blandt de unge, der ikke kan finde arbejde, og som får det sværere, og selvfølgelig de problemer, som mange personer vil støde på, når deres private pensionsordninger eller arbejdsmarkedspensionsordninger ikke kan foretage udbetalingerne, sådan som de havde regnet med.

Så vi må også se på den demografiske situation i forhold til den nuværende krise og på, hvordan vi kan udnytte situationen til at øge uddannelsesniveaut. Vi må benytte os af situationen for at hjælpe befolkningen med at forbedre deres færdigheder og måske finde mindre fysisk krævende arbejde. Det er noget, som vi i lang tid har sagt skal gøres. Vi bør se på, hvordan vi kan øge kvalifikationerne fra videregående uddannelsesinstitutioner hos den gruppe personer, der aldrig har haft den mulighed i deres ungdom.

Vi har nu en mulighed for at undersøge en række af de punkter, som vi ved, er problematiske, og virkelig begynde at overveje, hvordan vi kan tackle den demografiske situation.

**Pedro Guerreiro**, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Efter vores opfattelse bør denne debat ikke hedde "demografiske tendenser – den økonomiske og sociale indvirkning", men "økonomisk og social politik og dens indvirkning på de demografiske tendenser".

Prognosen for de demografiske tendenser i et land eller region bør ikke holdes adskilt fra de vedtagne politikker i det pågældende land eller region, eftersom disse politikker bestemmer og former den demografiske udvikling.

For eksempel bygger prognoserne 50 år frem i tiden på formodninger, som bør forklares, herunder de økonomiske politikker, der bestemmer de fremsatte scenarier. Med andre ord, det vi i dag burde drøfte ud fra de udarbejdede prognoser, er de konsekvenser, som arbejdsløshed, øget jobusikkerhed, deregulering af arbejdstiden og en pengepolitik, der fokuserer på lønmoderation og -nedgang, har for den demografiske udvikling. Det vi i dag burde drøfte er konsekvenserne af EU's rentepolitik for mange tusinde familier, som har optaget lån for at købe huse, konsekvenserne af liberalisering og privatisering for offentlige services og konsekvenserne af små pensioner for millioner af pensionisters uafhængighed og livskvalitet. Det vi burde drøfte er de politikker, der fremmer en centralisering og koncentration af velstanden og øger den sociale ulighed.

Det, der i virkeligheden er på spil, er overholdelsen eller krænkelsen af menneskerettigheder som retten til mad, beskæftigelse, anstændige lønninger, bolig, sundhed, uddannelse og fritid.

**Kathy Sinnott**, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Vi står over for en krise i Europa, som vi først finder en løsning på, når vi erkender, at vi selv har skabt den.

I EU dræber vi årligt over halvanden million børn inden fødslen. Vi ødelægger vores fremtid og undrer os derefter over, hvorfor vi har en krise. Vi taler om et fertilitetsproblem, men det her er ikke et fertilitetsproblem. Det er en nægtelse af at lade millioner af undfangede børn blive født. Medmindre vi ærligt erkender problemet, kan der ikke være nogen løsning. Løsningen er, at vi må respektere livet og støtte familien, så børn kan vokse op i omsorgsfulde omgivelser. Når dette skridt er taget, kan vi tage hul på at håndtere udfordringen fra den skæve demografi. Forbedringen sker ikke fra den ene dag til den anden, men vi kan på nuværende tidspunkt stadig undgå en katastrofe.

Vi bør nøje studere Japan. For to årtier siden var landet den anden største økonomi i verden og et af de mest avancerede. I 2007 toppede den japanske befolkning og begyndte at falde. I 1995, 12 år før denne nedgang, gik Japan ind i en periode med deflation, da den negative demografiske udvikling begyndte at kræve sin pris.

Landet lider stadig under den. Japan er 20 år længere fremme end Europa i denne udvikling, men var også 20 år længere fremme end de europæiske lande med hensyn til legaliseringen af abort. Vi når toppen i 2025, altså kun om 17 år. Jeg spekulerer på, om den deflation, vi nu oplever i 2008, er her for at blive, med en bankkrise, der erstattes af en demografisk krise, som vil følge os, indtil vi lærer at respektere livet igen.

**Philip Claeys (NI).** – (NL) Fru formand! Jeg glæder mig over, at Rådet og Kommissionen udsteder en erklæring om den økonomiske og sociale indvirkning af de nuværende demografiske tendenser. Mange politikere har en dårlig vane med at tænke kortsigtet og tilsidesætte en langsigtet politik. Vores demografiske udfordring er et livsvigtigt problem på lang sigt, hvilket også kræver langsigtede løsninger. Den gennemsnitlige fødselsrate for kvinder i EU er 1,5, hvilket er for lavt til at kunne udskifte de nuværende generationer. Det er også her, at problemet ligger. En mulighed er at gå efter en nem kortsigtet løsning ved at tale for en endnu større indvandrerstrøm fra lande uden for Europa. Selv om det i teorien kan virke som en god idé, vidner virkeligheden i vores storbyer dagligt om den slappe indvandrerpolitikens totale fiasko over de sidste 30 år. Det europæiske arbejdsløshedstal ligger på 20 mio., men Kommissionen ønsker alligevel at hente flere immigranter ind. Må jeg for resten påpege, at arbejdsløshedsprocenten blandt ikkeeuropæiske immigranter er væsentligt højere end blandt den europæiske befolkning i medlemsstaterne?

Den manglende tid forhindrer mig i at nævne de sociale problemer, bl.a. det sociale sammenbrud, som en storstilet immigration forårsager. Det, vi har brug for, er en politik i medlemsstaterne, der støtter de unge europæiske familiers ønske om at få børn. Der er behov for skatteforanstaltninger for at gøre det mere attraktivt at få børn. Børnepasningen bør også forbedres og udvides. Vi bør også vove at overveje muligheden af at aflønne den forælder, der vælger at blive hjemme og bruge det meste af hans eller hendes tid på at opfostre børnene.

**Othmar Karas (PPE-DE).** – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg hilser denne debat velkommen, for den øger bevidstheden snarere end at vække bekymring. Vi må handle nu og ikke vente til i morgen.

Den demografiske ændring har sine årsager, konsekvenser og udfordringer, som omfatter et faldende befolkningstal, færre erhvervsaktive personer og sandsynligheden for, at vi lever i længere tid. De børn, der fødes i de næste par minutter, vil sandsynligvis leve, til de er 100. Og det gælder halvdelen af disse børn. Befolkningen bliver ældre, og vi får færre børn. Det medfører dramatiske ændringer i aldersstrukturen og befolkningsstrukturen. Vi er her i Parlamentet stillet over for nye krav til infrastruktur og nye krav til offentlige serviceydelser, erhvervslivet, uddannelse og sociale systemer. Det er et aldrende kontinent. Jean-Claude Juncker har engang sagt, "Hvis vi ikke hurtigst muligt tilpasser vores social-, pensions- og sundhedssystemer, så de er rustet til fremtiden, ender vi som tabere i globaliseringsprocessen i stedet for vindere."

Hvad skal der gøres? Der er en hel del ting, der kan gøres. Sikre befolkningen en god balance mellem arbejdsliv og privatliv. Ikke længere tvinge personer til at opgive deres arbejde. Nye børnepasningsordninger og mobile tjenesteydelser som "meals on wheels" er påkrævet. I alle medlemsstater bør ansvaret for finansieringen af pleje overdrages fra socialsikringsystemerne til Fællesskabet. Vi står over for en udfordring på uddannelsesområdet. Vores mål bør være at blive det mest børnevenlige og menneskevenlige kontinent i verden. Vi må anerkende den tid, der bruges på at opfostre børn og yde andre former for pleje, for 80 % af plejerne er familiemedlemmer. Lige løn for lige arbejde er også vigtigt. Der er stadig meget at tage fat på, og vores problemer skyldes en lang række forskellige årsager.

**Françoise Castex (PSE).** – (FR) Fru formand, hr. minister! Jeg vil gerne sige et par ting. Den hindring, vi vil støde på, når vi skal tackle den demografiske udfordring, er det faldende antal arbejdsdygtige. To tal: I 2010 vil der være 217 mio. personer i den arbejdsdygtige alder, og i 2050 vil tallet ligge på 180 mio., altså et underskud på næsten 36 mio. personer.

Bør vi frygte en mangel på arbejdskraft? Bør vi frygte en ubalance mellem arbejdsstyrken og dem, der er afhængige?

Vi foreslår to løsninger på problemet, som sigter mod en optimal forvaltning af de menneskelige ressourcer. For det første, fuld beskæftigelse. Vi må arbejde hen imod fuld beskæftigelse. Der er i øjeblikket særdeles store muligheder for beskæftigelse som følge af underbeskæftigelsen blandt unge, kvinder, personer på over 55 år og underkvalificerede personer. Vi er vidner til et kolossalt spild af færdigheder. Det kan meget vel være, at vi kan opveje manglen på arbejdskraft, hvis beskæftigelsen for kvinder og personer på mellem 55 og 65 år inden 2050 øges til det niveau, der svarer til det højeste i Europa.

Endelig, livslang læring og uddannelse. Vi ønsker at arbejde hen imod en optimal længde for arbejdslivet. Det kan ikke accepteres, at en arbejdstager, en 50-årig projektmanager, ikke har meget bedre karrieremuligheder end stagnation. Vores virksomheders sociale ansvar er på spil her.

*(Formanden fratog taleren ordet)*

**Marco Cappato (ALDE).** – *(IT)* Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Verdens befolkning er fordoblet på få årtier, hvilket har haft ødelæggende konsekvenser for jorden, og derfor er det positivt, at den europæiske tendens i det mindste delvist er anderledes.

Der er bestemt problemer med hensyn til social velfærd, men løsningen er ikke at tilskynde befolkningen til at få flere børn, men snarere til at øge pensionsalderen, fjerne forskelsbehandlingen af ældre i lande som Italien, hvor hindringerne for at arbejde efter pensionsalderen er så store, at pensionen bliver til en pligt snarere end en rettighed.

Jeg opfordrer især formandskabet til at gøre en indsats på verdensscenen for at sammenkalde til FN's nye befolkningskonference, som nu i årtier er blevet blokeret af stater som Vatikanstaten og dem, der frygter ansvarlige politikker for sexformidling og familieplanlægning.

**Ewa Tomaszewska (UEN).** – *(PL)* Fru formand! Europas demografiske tendenser har nu været dybt alarmerende i mere end en halv snes år. Den fødselsrate, der skal til for at opretholde befolkningen, er 2,16. I Polen er raten 1,2. Samtidig betyder de medicinske fremskridt og den sundere livsstil, at befolkningen lever længere. Europa aldres, men er ikke ved at dø ud. I 2030 vil forholdet mellem den arbejdende befolkning og den ikkearbejdende befolkning være 1:2.

Uhensigtsmæssige familie- og socioøkonomiske politikker, fremme af familiemodeller med få børn, barnløse ægteskaber i medierne og politikker, som bidrager til familiesammenbrud, er vigtige årsager til de uheldige demografiske ændringer i Europa. De vigtigste konsekvenser vil være en mangel på arbejdskraft på arbejdsmarkedet, en truende økonomisk udvikling, et dramatisk fald i pensionssystemernes effektivitet og øgede udgifter til sundhedsvæsenet som følge af de særlige behov i et aldrende samfund.

**Irena Belohorská (NI).** – *(SK)* Fru formand! Jeg hilser debatten om disse spørgsmål velkommen og mener, at det er særlig vigtigt nu, hvor vi samtidig både skal løse en finansiel og økonomisk krise. De demografiske tendenser viser, at vi har en aldrende befolkning, som skyldes en kombination af bedre sundhedspleje og faldende fødselsrater. Derfor må vi forberede os på den realitet og træffe forholdsregler på de relevante områder.

På det sociale område bliver det relativt vanskeligt at udbetale pensioner. På sundhedsområdet må vi overveje, hvordan vi især kan behandle aldersrelaterede sygdomme. Vi ved f.eks., at næsten to tredjedele af alle kræfttilfælde er forbundet med en alder på over 60 år.

Det sociale systems bæredygtighed kræver, at beskæftigelsesmulighederne for ældre øges, forbedres og tilpasses. Det drejer sig hovedsagelig om kvinder på 55 år og derover og mænd på mellem 55 og 64 år. Det er muligt at opveje det faldende befolkningstal med indvandringen af unge fra tredjelande, men vi må frem for alt forsøge at skabe de forhold, der kan stabilisere gruppen af veluddannede unge, som i øjeblikket rejser til USA.

I lyset af den dårligere reproduktive sundhed hos de unge kvinder bør vi støtte assisteret reproduktion. Mange unge familier har ikke råd til denne behandling. Jeg mener ikke, at vi vil kunne efterleve Lissabonstrategien. Lad os i det mindste prøve at genoplive idéen om et europæisk familiestøtteforbund enten gennem en skattebonusordning eller gennem bedre faciliteter for børn på førskoletrinnet. Man bør kunne gå på barselsorlov med fuld løn og ikke med mindsteløn.

**Gabriela Crețu (PSE).** – *(RO)* Hr. formand! Jeg er ked af at modsige ministeren, men vi har ikke bare et, men flere problemer. Vi har ikke bare demografiske problemer, men også politiske, sociale og etiske problemer. Vi erklærer, at vi ønsker en højere fødselsrate, men 30 % af de børn, der fødes i dag, lever under fattigdomsgrænsen. Konsekvenserne for fremtiden vil være ringe uddannelse, dårlige jobs, lavere produktivitet og små forsikringsbidrag.

Rådets holdning til direktivet om arbejdstid er i fuldstændig modstrid med intentionerne om at opnå en balance mellem arbejdsliv og privatliv. Ufrugtbarhed er en tilstand, der er anerkendt af WHO, men ikke i mange af medlemsstaterne. Forsikringen dækker derfor ikke udgifterne til behandling. For at betale for et enkelt IVF-forsøg i Rumænien skal en person, der tjener en gennemsnitsløn, og som lægger alt til side, arbejde



i ni måneder. Det er nødvendigt med mellem tre og fire forsøg for undfangelsen, og så går der endnu ni måneder, inden barnet er født.

Den mest effektive løsning er, at vi fremmer en konsekvent politik i medlemsstaterne og sikrer overensstemmelse mellem de erklæringer, der fremsættes, og de foranstaltninger, der vedtages.

**Samuli Pohjamo (ALDE).** – (FI) Fru formand! Udfordringerne fra de demografiske tendenser synes særligt store i de sparsomt befolkede regioner nordpå. De unge og veluddannede udvandrere fra en region, mens den ældre del af befolkningen hurtigt vokser i forhold til resten. Det betyder øgede omkostninger til organiseringen af sociale og sundhedsmæssige ydelser, et problem, der forværres af de lange distancer. Med ny teknologi og innovation er det dog lykkedes at udvikle nye tjenesteydelser, som kan udnyttes i hele Unionen til fordel for den ældre del af befolkningen.

En anden måde at vende en udfordring til en mulighed er gennem en effektiv regionalpolitik. En effektiv regionalpolitik kan trække på de muligheder, regionerne byder på, skabe nye jobs og merværdi for hele Europa. Samtidig kan tendenserne i befolkningen gøres til et mere positivt fænomen.

**Jan Cremers (PSE).** – (NL) Fru formand, hr. kommissær, hr. Jouyet, mine damer og herrer! Da Parlamentet drøftede indvirkningen af den demografiske udvikling inden sommeren, havde den nuværende økonomiske krise endnu ikke ramt os i sit fulde omfang. Krisen kommer til at øge presset på vores sociale systemer. Som følge af den forventede stigning i arbejdsløsheden kan man måske gå ud fra en vis lempelse på arbejdsmarkedet på kort sigt. På lang sigt løser det dog ikke det specifikke problem med en aldrende befolkning.

Hvis et forværret økonomisk klima i højere grad presser de ældre arbejdstagere ud af arbejdsmarkedet før tid, gentager vi vores gamle fejl. Vi bør nu i fremtiden fokusere på fleksible pensionsordninger på frivillig basis kombineret med en arbejdsmarkedsstruktur, der sikrer, at det bliver en reel mulighed at arbejde i længere tid. Den finansielle krise har endnu engang vist, hvorfor vi bør håndtere pensionsfondene med forsigtighed. Bæredygtigheden af pensionssystemet, der er forbundet med både den demografiske og økonomiske udvikling, og som bygger på risikofrie investeringsstrategier over lang tid, bør spille en afgørende rolle. Desuden bør Kommissionen vende blikket mod reguleringen og overvågningen af europæiske pensionsprodukter.

**Miroslav Mikolášik (PPE-DE).** – (SK) Fru formand! De unges ændrede levevis indebærer, at de efter endt studium ønsker at bruge nogle år på at rejse og så bygge en karriere op. På det tidspunkt er de unge, herunder de unge kvinder, over 30 år, og de fleste af dem får derfor kun et barn. Familien betragtes nu om dage som en negativ byrde, og herudover er de unge mænd ikke i stand til at tilbyde kvinder ægteskab og sikkerhed.

Antallet af aborter er på det højeste nogensinde, og mange kvinder tager hormonale svangerskabsforebyggende midler, så antallet af kvinder, der rent fysiologisk kan blive gravide er forsvindende lille. Frugtbarhedsindekset i de europæiske lande svinger mellem 1,1 og 1,3. Kun Frankrig, som i lang tid har ydet finansiell støtte til familier, har et indeks, der nærmer sig 2. En nylig europæisk familiekongres på Ružomberok-universitet ...

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Det ser ud til, at vi alle vil leve længere, men få færre børn. Jeg formoder, at årsagerne hertil er meget komplekse og forskellige. Jeg tror, at børn betragtes som et "problem", og det er, hvad man hører, når man taler med personer, der ikke har børn. Vi taler også om et "børnepasningsproblem" snarere end "børnepasningsløsninger".

Ældre føler også, at de er en byrde og bekymrer sig over, hvem der vil passe dem senere i livet. Jeg tror, at dem af os, der er midaldrende, frygter denne truende skæbne, for der vil være endnu færre til at betale for vores pensioner og passe os, når vi også engang bliver for gamle til det.

Plejepersonalets rolle i samfundet, som fru Harkin så rigtigt påpegede, er fuldstændigt undervurderet, og det må ændres. Efter at have lyttet til aftenens debat, og i forbindelse med den finansielle og økonomiske krise, spekulerer jeg på et spørgsmål, som Kommissionen måske kan besvare, om den mener, at problemet med den demografiske udvikling kan blive forværret af den situation, vi nu befinder os i? Det ville være beklageligt.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE).** – (RO) Fru formand, hr. kommissær! EU bør forberede sig på at håndtere de demografiske udfordringer. Det sociale Europa bør kunne indfri borgernes forventninger ved at tilbyde uddannelser af god kvalitet, et effektivt og tilgængeligt sundhedsvæsen og jobs, der sikrer et anstændigt liv og garantien om en anstændig pension.

EU har en aldrende befolkning. Samtidig er fødselsraten kun steget i få medlemsstater, bortset fra Irland og Frankrig, som har klaret sig godt på det område, takket være de specifikke politikker, der er blevet vedtaget.

Selv om spædbørnsdødeligheden samtidig er faldet til 4,7 pr. tusind på EU-plan, er der stadig medlemsstater, hvor tallet ligger på 12 pr. tusind.

Europa har brug for at investere i sundhed, uddannelse og social velfærd. Velbetalte jobs sikrer arbejdstagerne et anstændigt liv, men sikrer også de ressourcer, der er nødvendige for at betale til pensionerne. Pensionssystemet er et system, der bygger på solidaritet mellem generationerne.

**Toomas Savi (ALDE).** – (EN) Fru formand! Europa er et aldrende samfund. Der er mange i Europa, der vælger karrieren frem for at koncentrere sig om deres familieliv, indtil det er alt for sent for dem at få børn.

Da jeg for nylig er blevet bedstefar, er jeg en ivrig fortaler for den estiske familieplanlægningsordning, der giver en af forældrene mulighed for at blive hjemme i 18 måneder efter barnets fødsel og sikrer sociale ydelser, som i mere eller mindre grad svarer til forældrerens løn før hans eller hendes orlov – forældreydelser.

Jeg er overbevist om, at vi, medmindre vi ønsker at bebyrde vores børn med urimeligt høje skatter, bør gå i gang med at gennemføre en lignende ordning i hele EU. I Estland har denne politik f.eks. hjulpet nationen ud af en situation med en tilsyneladende endeløs befolkningsnedgang.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Enhver borgers vigtigste arbejde er at opfostre den næste generation. Og uden at true og belære nutidens unge gifte eller enlige kvinder må vi genindføre friheden til at vælge for alle de kvinder, som ønsker at blive hjemme for at få barn nummer to eller tre, og sikre, at de ikke tvinges til at blive på arbejdsmarkedet af økonomiske og finansielle omstændigheder.

Vi må sikre, at de fulde pensionspoint, forældreorloven eller barselsorloven fastholdes for hjemmegående kvinder, så deres alderdom er økonomisk sikret, og at staten belønner dem ordentligt for at have gjort det vigtigste stykke arbejde for os alle, nemlig at opfostre den næste generation.

Et andet punkt er, at den obligatoriske pensionsalder, den traditionelle pensionsalder på 65 år, bør revideres og revideres hurtigst muligt i lyset af de gennemsnitligt flere sunde år, som de fleste af os kommer til at opleve. I gennemsnit er kvinderne langt oppe i 30'erne, når de føder deres første barn. Vi må revidere denne situation hurtigst muligt.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Fru formand! Vi er alle klar over, at det europæiske samfund bliver ældre, men er vi alle klar over, hvilke konsekvenser det vil få for vores økonomi og arbejdsmarked? I globaliseringens tidsalder antager de demografiske problemer betydelige proportioner. Derfor har EU behov for en integreret indsats på en lang række niveauer.

På den ene side må vi sikre, at Lissabonstrategiens mål opfyldes, stræbe efter at øge beskæftigelsesniveauet, øge kvinders deltagelse på arbejdsmarkedet og standse tendensen til tidlig pensionering. Vi må også lægge mere vægt på uddannelse, særligt på ingeniør- og it-området, der er afgørende for en videnbaseret økonomi. Det er også vigtigt at fremme livslang læring og forberede arbejdstagerne på at være åbne over for nye udfordringer.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Fru formand! Jeg skal prøve at følge Deres råd. Debatten har været meget frugtbar, og det fremgår tydeligt af de forskellige indlæg, at der er mange områder at tage fat på, hvis den demografiske udfordring skal imødekommes.

Der er forskellige handlingsmuligheder, som kan supplere hinanden, hvilket jeg senere vil redegøre for. Det er til en vis grad rigtigt, at vi må øge beskæftigelsesfrekvensen, og det er rigtigt, at vi får brug for immigration til at vende det demografiske underskud, og det er også vigtigt, at immigrationen kontrolleres og organiseres. Det er også rigtigt, at vi har brug for familierpolitikker og støtte til den nuværende fødselsrate, og det er nødvendigt at yde pleje til ældre og forbedre behandlingen af dem. I den forbindelse må vi være særligt opmærksomme på udviklingen af uddannelses- og børnepasningssystemet og en lempelse af de ældres afhængighed.

Som flere talere har sagt, må vi især vurdere vores styrke inden for ny informationsteknologi og forskning og udvikling med al den fleksibilitet, der præger lægebistanden og sundhedsydelserne, og alt det, der kan gøres for at fremme prænatal diagnostik, hjælp i de første år og offentlig børnepasning. Der er derfor flere udfordringer, men vi har allerede ressourcerne til at håndtere det demografiske underskud.

Vi må være rede til at overvåge konsekvenserne af den demografiske ændring, sådan som understreget i debatten. Vi må holde øje med, om vores socialsikrings- og pensionssystemer, som er et af kendetegnene ved vores europæiske solidaritetsmodel, er levedygtige. Vi må træffe langsigtede foranstaltninger trods den

økonomiske og finansielle krise, som vi i øjeblikket oplever, for at sikre, at disse systemer er levedygtige, og vi må også overveje den fremtidige indvirkning af den demografiske ændring på forskellige aspekter af arbejdets tilrettelæggelse. Hr. Cappato benyttede et specifikt eksempel til illustrering heraf, og det havde han god grund til.

Endelig mener jeg, at Kommissionen, hvilket kommissær Potočnik uden tvivl er enig i, Parlamentet og Rådet må fortsætte deres dialog i samme ånd som den, der har præget dagens debat. Europa står ganske rigtigt over for en langvarig udfordring, og vi må foregribe begivenhedernes gang, organisere os og ikke give den økonomiske og finansielle krise lov til at forhindre os i at handle og initiere en reform.

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Fru formand! Vi har i dag hørt et klart budskab om, at vi står med en meget alvorlig udfordring, nemlig det aldrende samfund.

Det 21. århundrede er på mange måder en skrøbelig periode, og det må vi gøre noget ved. Vi må alle gøre vores bedste. Som nævnt bør lang levetid være en belønning og ikke en straf. Det blev også nævnt, at det ville være i overensstemmelse med Lissabondagsordenen, og jeg er enig. Vi kan opfatte Lissabondagsordenen på en enkel måde som en, der stræber efter et videnbaseret samfund, og som tager højde for bæredygtigheden af socialsikring, miljøet og økonomien. Det, vi har lært af denne krise, er, at selv fortjenester skal være åbenlyst bæredygtige.

Så den nuværende finansielle krise bør ikke bortlede vores opmærksomhed fra nogle af de problemer, som vi tålmodigt har drøftet i de senere år, herunder det problem, vi drøfter i dag. Det er kun et supplerende problem. Når vi har løst det, må vi komme ud af den finansielle krise med en struktur, der kan tage alle de udfordringer op, som det 21. århundrede bringer os. Så det er vigtigt, at vi i den forbindelse er bekendt med alle de mulige aspekter af bæredygtighed, bæredygtigheden af vores jord, mellem levende liv på jorden, mellem mennesker og generationer, hvilket i høj grad er væsentligt for det demografiske spørgsmål, vi i dag drøfter.

Vi bør bestemt tage hånd om det i vores politikker. Det demografiforum, der afholdes den 24. og 25. november, som nævnt i min åbningstale, er i hvert fald et godt tidspunkt at gøre det på. Vi bør absolut fortsætte dialogen mellem Rådet, medlemsstaterne, Parlamentet og Kommissionen. Diskussionerne i dag viser, at debatten kommer på et særlig belejligt tidspunkt. Jeg vil gerne takke Dem på vegne af Kommissionen for disse synspunkter. Alle de ting, De har nævnt, er ekstremt vigtige, fremme den demografiske fornyelse, forene familie- og arbejdslivet, spørgsmålet om plejere, mobilitet og ikkeforskelsbehandling og andre politikker. Det er alt sammen relevant, når vi taler om dette problem.

**Formanden.** - Forhandlingen er afsluttet.

## 17. Socialsikringssystemer og pensioner (kortfattet forelæggelse)

**Formanden.** - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0409/2008) af fru Stauner for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om fremtiden for sociale sikringsordninger og pensioner: finansiering og tendens til individualisering (2007/2290(INI)).

**Gabriele Stauner, ordfører.** – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Forberedelsen af en initiativbetænkning om fremtiden for sociale sikringsordninger og pensioner har været en fascinerende opgave, fordi området er så aktuelt og komplekst. Det betyder dog, at der er en stor risiko for, at betænkningen bliver en lang ønskeliste og fortegnelse over krav for alle rettænkende personer.

Vi faldt dog ikke for denne fristelse, hvilket straks fremgår af den relativt kortfattede og højst tekniske tekst, der omhyggeligt er barberet for blomstrende vendinger. Jeg vil derfor gerne takke alle mine kolleger, særligt skyggeordførerne og fru Lulling som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, for deres selvdisciplin.

Mit mål var at udarbejde en betænkning, der giver alle beslutningstagere og interesserede parter en beskrivelse af udviklingen i de næste 30 til 40 år, og som giver stof til eftertanke og anbefalinger om handling inden for de enkelte socialpolitiske områder. Medlemsstaternes socialsikrings- og pensionsordninger er traditionelt blevet udformet, udviklet og finansieret på meget forskellig vis, og det vil derfor ikke være muligt at harmonisere dem på EU-plan.

Alle ordningerne er dog plaget af problemer pga. den demografiske udvikling og de ændrede arbejdsmarkedsforhold som følge af globaliseringen. Det betyder, at der er behov for reformer over hele

linien. Videnskabelige undersøgelser har vist, at det ikke er muligt at fortsætte som hidtil for nogen af de eksisterende ordninger. Det er det første vigtige resultat.

Den type reformer, der er brug for i de enkelte medlemsstater, varierer naturligvis alt efter ordningernes struktur. Efter vores opfattelse har alle ordningerne bl.a. brug for flere og bedre foranstaltninger, der kan sikre en bedre balance mellem arbejdsliv og privatliv, som kan medvirke til at forhindre, at beskæftigelsesfrekvensen falder, og som kan sikre, at de sociale problemer ikke forværres af en omfattende indvandring af arbejdstagere.

For det andet må vi trods indførelsen af de såkaldt atypiske ansættelsesformer bevare den traditionelle model med kontinuerlig fuldtidsbeskæftigelse, da det er den eneste måde, hvorpå vi kan garantere stabile levevilkår og socialsikringsordninger.

For det tredje bør vi ud over at sikre, at de sociale udgifter er finansielt bæredygtige gennem anvendelsen af fælles bidrag og hybride fondsbaserede løsninger, også fokusere på sociale investeringer.

For det fjerde må vi forbedre produktiviteten og øge vores evne til at forny, da vi i Europa er afhængige af vores menneskelige kapital.

For det femte må vi sikre, at alle kan få adgang til sundhedspleje af høj kvalitet, og at de medicinske fremskridt og faldende bidrag sikrer alle borgere en grundlæggende sundhedspleje.

For det sjette må vi indføre særlige foranstaltninger, der kan beskytte kvinder mod de risici, som de specifikt udsættes for, herunder især fattigdom i alderdommen, ved at medregne den tid, der går til pasning af børn og familie, i pensionsordningerne.

En følelse af solidaritet mellem generationer og sociale grupper bør ligge til grund for vores indsats i fremtiden. Det er navnlig nødvendigt i en verden præget af forandringer som følge af globaliseringen, der bliver stadig mere upersonlig og anonym. Solidaritet og subsidiaritet er de grundlæggende principper i den europæiske sociale model. I den forbindelse må vi sikre, at globaliseringen har en social side, så velkvalificerede og fleksible arbejdstagere kan forsørge sig selv og deres familier med værdighed, modtage sundhedspleje af høj kvalitet, hvis de bliver syge, og have økonomisk sikkerhed i deres alderdom.

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Selv om betænkningen blev udarbejdet, før den nuværende krise opstod på vores finansmarkeder, og den økonomiske nedgang blev åbenbar, er den usædvanlig aktuel og også relevant. Jeg vil gerne lykønske ordføreren for hendes solide arbejde.

I betænkningen understreges de langsigtede sociale, demografiske og økonomiske forandringer, der styrer moderniseringen og reformen af vores socialbeskyttelsesordninger. Betydningen af vores fælles værdier på socialbeskyttelsesområdet bliver fremhævet. Det gøres også klart, hvordan de kan bidrage til at gøre vores pensions- og sundhedsplejeordninger bæredygtige.

Flere personer, der arbejder mere og i længere tid, er nøglen til socialbeskyttelsesordningernes tilstrækkelighed og bæredygtighed på lang sigt. Det er også en win-win-strategi. I betænkningen drages en parallel mellem en bæredygtig og tilstrækkelig social beskyttelse og Lissabonstrategien og vores forpligtelse til at sikre bæredygtige offentlige finanser. Den nye sociale dagsorden, som Kommissionen har foreslået, konkretiserer denne parallel ved at slå til lyd for en bred holistisk tilgang til de sociale politikker og prioriteter i fremtiden.

Jeg bifalder den vægt, der lægges på at fremme kvinders fulde integrering på arbejdsmarkedet og bekæmpe alle former for forskelsbehandling for at sikre, at alle kan opnå tilstrækkelige sociale sikrings- og især pensionsrettigheder

I betænkningen understreges behovet for at kombinere et skift hen imod finansierede pensionsordninger i mange medlemsstater med fornuftige nationale og europæiske lovrammer, så der sikres en effektiv kontrol og omhyggelig overvågning af konsekvenserne for borgerne.

Det er et meget aktuelt budskab. Adgangen til medicinsk behandling og forebyggende pleje af høj kvalitet er en hjørnesten i EU's sociale modeller. Det er både et mål i sig selv og en nødvendig forudsætning for, at en produktiv arbejdsstyrke kan eksistere i en periode med en hurtigt aldrende befolkning.

Kommissionen deler Deres bekymring med hensyn til sundhedsmæssige uligheder og behovet for at sikre sundhedspleje af høj kvalitet for alle og en solidarisk finansiering, der dækker hele befolkningen. Disse punkter vil blive taget op i en meddelelse fra Kommissionen om sundhedsmæssige uligheder til næste år.

Betænkningen er en kraftig opfordring til os alle om ikke bare at fortsætte vores bestræbelser på at opnå vores grundlæggende målsætninger om adgang for alle, solidaritet, tilstrækkelighed og bæredygtighed, men også at bestræbe os på at styrke dem gennem modernisering.

Kommissionen fremlægger sin fulde reaktion på finanskrisen og nedgangen i realøkonomien i en meddelelse, der forventes offentliggjort den 26. november.

Den vil også uddybe socialbeskyttelsesordningernes konstruktive sociale og økonomiske rolle i en fælles rapport om social beskyttelse og integrering i 2009.

Jeg kan forsikre Dem om Kommissionens vilje til igen at se nærmere på de forskellige punkter i betænkningen i tæt samarbejde med Parlamentet.

**Formanden.** – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

### ***Skriftlige erklæringer (artikel 142)***

**Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig.** – (PL) Desværre er den aldrende befolkning og det faldende befolkningstal den uundgåelige fremtid for Europa. Demografer siger, at fødselsraten ikke vil sikre generationsskiftet, mens den gennemsnitlige forventede levetid vil stige. Den lave fødselsrate skyldes vanskeligheden ved at kombinere erhvervsarbejde med familieliv. Vi mangler det nødvendige antal vuggestuer og børnehaver og også den økonomiske støtte til familierne. I 2030 vil forholdet mellem den arbejdende befolkning og den ikkearbejdende befolkning sandsynligvis være 2:1.

Det er blot en af de mulige løsninger at ty til indvandring for at afbøde følgerne af den faldende arbejdsstyrke. Det vil også føre til øget etnisk, kulturel og religiøs mangfoldighed. Vi må derfor øge beskæftigelsesniveauet blandt handicappede og ældre gennem efteruddannelse og faglig videreuddannelse. Pensionssystemet skal også gøres mere fleksibelt gennem indførelsen af frivillig pension, jobskifte og anvendelsen af ny teknologi.

Medlemsstaterne må også føre en afbalanceret finanspolitik, der fordeler skattebyrden ligeligt mellem arbejdstagere, forbrugere og virksomheder.

Den demografiske udvikling får en stor indvirkning på de offentlige udgifter til alderspensioner, hvilket kan afbødes gennem en delvis privat finansiering. Udgifterne til sundhedspleje vil også stige.

Under de forhåndenværende omstændigheder er ydelsen af sundhedspleje og tilsvarende fordele på et passende niveau til medlemsstaternes befolkninger en opgave, der kræver omgående handling på mange sociale niveauer og regeringsplaner.

## **18. Tidlig diagnose og behandling af hiv/aids (forhandling)**

**Formanden.** - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen: Tidlig diagnose og behandling af hiv/aids.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Fru formand, kommissær Potočnik, mine damer og herrer! Hiv blev opdaget for 25 år siden. Det er i dag af yderste vigtighed, nu hvor epidemien har kostet over 25 mio. liv, at EU på ny bekræfter sin forpligtelse til at bekæmpe hiv/aids-pandemien.

Adgang for alle til forebyggelse, testning, tidlig behandling og støtte på området er afgørende, og det understregede Europa-Parlamentet, Deres forsamling, i sin beslutning af 24. april 2007. Der er et påtrængende behov for at øge udviklingen og også gennemførelsen af forebyggelses-, uddannelses- og informationskampagner og investere i forskning og udvikling af nye forebyggelses- og testningsstrategier, der skal holdes ajour med forandringer i pandemiens karakter.

Det er især af største vigtighed, at testning og behandling sker så tidligt som muligt, og at antiretroviral medicin gøres tilgængelig til en overkommelig pris. Når diagnosen bliver stillet for sent, eller immunsystemet er blevet stærkt svækket af sygdommen, har patienterne en øget risiko for at dø inden for fire år, efter at diagnosen er stillet.

For at blive screenet tidligere er det nødvendigt at anvende nye strategier og værktøjer, såsom hurtige screeningstests. Det ville være nyttigt at tilbyde testning til en bredere del af befolkningen, naturligvis med

patienternes accept. Det er værd at bemærke, at disse hurtige screeningtests kan foretages uden for medicinske laboratorier, og at patienterne kan modtage resultaterne inden for relativt kort tid.

For at tilskynde hiv/aids-smittede personer til at blive testet tidligere, er det også vigtigt at fjerne de diskriminerende mønstre. Frygten for stigmatisering som følge af et positivt testresultat kan få patienter til ikke at få foretaget en tidlig screening. EU må derfor tydeligt og konsekvent give udtryk for sin holdning imod alle former for forskelsbehandling af hiv-smittede personer i verden.

Det er en fast overbevisning, der deles af den franske præsident Nicolas Sarkozy og Bernard Kouchner, som har gjort De Forenede Nationer opmærksom på spørgsmålet. Hiv skal behandles som en overførbart, men ikke-smitsom sygdom, og enhver indskrænkning af hiv-smittedes ret til adgang, rejse og ophold pga. af deres hiv-status virker mod hensigten. En sådan praksis vil bare få patienterne til ikke at blive screenet og behandlet, hvilket er til skade for den enkelte person og for samfundet.

Jeg vil afslutningsvis fremsætte to bemærkninger. Den første er, at vi har det følgende fælles mål, nemlig at de personer, der er hiv-positive, skal kunne modtage behandling af høj kvalitet, uanset deres oprindelse, nationalitet, holdninger, alder, køn, seksuelle orientering, religion eller andre faktorer.

Den anden bemærkning er, at en international koordinering i denne sammenhæng er afgørende, hvis pandemien skal bekæmpes. Jeg vil gerne rose EuroHIV-programmet, der siden 1984 har formidlet vigtige oplysninger om hiv/aids til WHO, UNAIDS og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme. Samarbejdet mellem FN-agenturer og regionale agenturer bør styrkes, så forebyggelse, screening og tidlig behandling bliver tilgængelige for alle, personer med sygdommen ikke længere stigmatiseres eller forskelsbehandles, og landene i Syd får ordentlig adgang til medicin.

EU må mere end nogensinde være aktivt involveret i denne kamp.

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Nu hvor vi nærmer os Verdens Aids-dag den 1. december 2008, vil jeg gerne sige til parlamentsmedlemmerne og minister Jouyet, at dette plenarmøde er en gunstig lejlighed til at reflektere over nogle af de vigtige fremskridt, der er gjort for at bekæmpe hiv/aids, og fokusere på de alvorlige udfordringer, der ligger forude.

Dette års Nobelpris i medicin blev tildelt to europæiske forskere ved Pasteur-instituttet, Françoise Barré-Sinoussi og Luc Montagnier, som var de første, der isolerede human immundefekt virus tilbage i 1983.

Denne skelsættende opdagelse banede vejen for mange vigtige udviklinger, diagnoser og behandlinger af hiv-infektioner og gav os mulighed for bedre at forstå hiv-infektionernes patogenese og dens frygtelige konsekvenser.

25 år senere kan vi dog stadig ikke kurere hiv/aids og er årligt vidne til millioner af nye infektioner i verden, herunder titusinder af nye tilfælde i Europa.

Hvordan kan det være? Det er velkendt, at man effektivt kan forebygge overførelsen af hiv.

Vellykkede kampagner i 1980'erne og de tidlige 1990'ere har vist, at opmærksomhed og viden er vigtige elementer i forebyggelsesstrategierne mod hiv-infektioner.

En beslutsom politisk ledelse og et civilt ansvar er to yderligere forudsætninger for en vellykket bekæmpelse af hiv/aids, og det samme gælder et åbent og konstruktivt samarbejde med interessenter.

Dagens plenarmøde er også et udmærket tidspunkt til igen at bekræfte vores politiske engagement, et tidspunkt, hvor vi må være ambitiøse. Jeg vil gerne tilføje, at jeg i høj grad sætter pris på Europa-Parlamentets tilsagn om fortsat at sætte hiv/aids højt på den politiske dagsorden.

Vi har for nylig haft en yderst nyttig meningsudveksling om hiv/aids på et rundbordsmøde, tilrettelagt af næstformanden Miguel-Angel Martínez Martínez og Zita Gurmai, om behovet for hiv-testning og efterfølgende tidlig pleje og støtte. Ekspertter skønner, at der i gennemsnit er 30 % af hiv-smittede personer i Europa, der ikke er klar over deres situation. Dette utrolige tal indebærer to risici. For det første for personen selv, da han eller hun ikke modtager behandling og pleje i god tid. For det andet for hans eller hendes partner(e), der kan være udsat for smittefare.

Så hvad kan vi som politikere gøre for at tage fat på og få bugt med denne situation?

Vores fælles humanistiske kerneværdier og en stærk tiltro til menneskelige værdier, solidaritet og vores holdning imod forskelsbehandling må ligge til grund for alle politikker til bekæmpelse af hiv/aids, og det må

være grundlaget for alle aktiviteter i kampen mod sygdommen. Den europæiske holdning og reaktion er tydelig. Vi fokuserer på forebyggelse og bevidstgørelse, vi fremmer hiv-testning og adgang til behandling og pleje for alle, der har behov for det, vi kæmper for medicin til overkommelige priser, vi er imod og bekæmper enhver form for forskelsbehandling eller stigmatisering, og vi søger at finde frem til bedste praksis og støtter civilsamfundet. Vi bør inden for vores politiske ansvarsområder skabe betingelserne for effektive tiltag i praksis, der både er til gavn for samfundet og hiv/aids-smittede personer.

Vi kan tydeligvis ikke være selvtilfredse. Vi må følge med udviklingen.

EU ser også på de voldsomme konsekvenser af hiv/aids i Afrika syd for Sahara og andre udviklingslande, hvilket udgør en ekstraordinær udfordring for den sociale vækst og udvikling.

Østeuropa og Centralasien er fortsat præget af den hurtigste vækst i epidemien i verden.

I den forbindelse bekræfter vi på ny vores forpligtelse til at støtte vores partnerlande med at sikre, at alle får adgang til forebyggelse af hiv, behandling, pleje og støtte.

Jeg hilser på vegne af Kommissionen beslutningen om tidlig diagnose og behandling af hiv/aids velkommen og støtter fuldt ud princippet om at nedbryde hindringerne for hiv-testning, behandling og pleje.

Kommissionen tilskynder desuden befolkningen til at benytte sig af muligheden for hiv-testning og gentager over for medlemsstaterne behovet for at oprette testcentre, der opfylder de internationale standarder og fungerer efter godkendte principper.

Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde sin anden strategi for bekæmpelse af hiv/aids i EU og i nabolandene, der i højere grad vil tage sigte på forebyggelse og fokusere på de regioner og grupper, som er hårdest ramte af epidemiene. En vellykket forebyggelsesstrategi har dog allermost gavn af åbenhed og tolerance på det politiske og samfundsmæssige niveau. Åbenhed over for den virkelighed, der i dag præger livet, seksualiteten og adfærdsmønstre, åbenhed over for metoder til skadesreduktion, åbenhed over for bekæmpelsen af uligheder, forskelsbehandling og undertrykkelse og åbenhed over for andre kulturer og sædvaner.

Kommissionen agter fortsat fuldt ud at leve op til sin rolle med hensyn til at imødegå udfordringen med hiv/aids. Jeg ved, at vi har Parlamentets støtte til disse bestræbelser, og det sætter vi meget pris på.

Lad os i fællesskab fastholde det stærke politiske momentum sammen med Rådet for at sikre, at vi alle opfylder vores forpligtelser.

**John Bowis**, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Fru formand! I Det Forenede Kongerige har vi 80 000 hiv-smittede personer, og som kommissæren sagde, har en tredjedel ikke fået stillet diagnosen. Ligeledes er 1 ud af hver 360 gravide kvinder hiv-positive. Ti procent af de nye tilfælde i Europa er multiresistente hiv/aidsstammer, og det nærmer sig de 20 %, som vi kan se i USA.

Vi oplever, at et stigende antal personer lever både med multiresistent tuberkulose og aids. ECDC viser, at nye tilfælde af hiv-smitte er fordoblet mellem 1999 og 2006. Det viser, at 11 % af tilfældene rammer unge mellem 15 og 24. Vi har oplevet 53 % heteroseksuel overførelse hovedsageligt blandt personer fra epidemiske lande, men en tredjedel udgøres af mænd, der har sex med mænd, og overraskende nok udgøres mindre end 10 % af stiknarkomaner.

Men herudover, og jeg glæder mig meget over, hvad ministeren sagde, skaber vi stigma. Stigma er en grusom ekstrabyrde, der pålægges den smerte, som er forbundet med sygdommen, og hvad værre er, får det personer til at skjule deres sygdom i stedet for åbent at blive testet og behandlet. Løsningerne skal findes på baggrund af disse tal og fakta. Vi har brug for tidlig diagnose, sådan som alle indtil videre også har sagt. Vi har brug for fortrolig testning, vi har brug for uddannelse, og vi har brug for den deraf følgende forståelse for at bekæmpe stigma. Vi har brug for løbende forskning og udvikling, og vi har brug for sundhedspleje, for der er faktisk færre personer, der dør af aids, og flere, der lever med det.

**Zita Gurmai**, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det glædede mig at høre, at kommissæren nævnte rundbordsmødet, som jeg var en af værterne ved og medformand for. Miguel Angel Martínez og kommissær Vassiliou deltog også og var aktivt engageret i mødet.

Aids er en af de mest alvorlige sygdomme i dette århundrede. I EU alene er 215 000 personer blevet smittet med hiv i de sidste 10 år. Ifølge vurderingerne i år har næsten en tredjedel af aids-ramte stadig ikke fået stillet diagnosen, sådan som min kollega nævnte, hvilket udgør en reel trussel mod de europæiske borgers sundhed.

Det er på høje tid, at vi tager konkrete skridt, så vi har fremlagt en række praktiske forslag til, hvordan man effektivt kan bekæmpe hiv/aids ved at fokusere på veldokumenteret tidlig diagnosticering af hiv/aids og tidlig behandling.

Det er ikke bare et sundhedsmæssigt spørgsmål. Det er et strategisk spørgsmål med hensyn til den fremtidige udvidelse af EU og afgørende for naboskabs- og migrationspolitikken. Vi bør kombinere de forskellige EU-politikker for at understrege hver enkelt europæisk borgers ret til bedre sundheds- og levevilkår, uden at glemme kvindernes rolle. De er nemlig den mest sårbare gruppe, når det kommer til hiv/aids.

Det er påtrængende nødvendigt at sikre en præcis overvågning af sygdommen. Tidlig diagnosticering og en reduktion af barriererne i forbindelse med testning opfattes som tvingende nødvendigt. Der må træffes foranstaltninger til at sikre adgangen til gratis og anonym testning for at gøre det nemmere for flere personer at blive testet. Hver medlemsstat bør udarbejde strategier til reduktion af hiv/aids, og de bør være målrettet sårbare grupper og højrisikogrupper.

Strategien bør også omfatte oplysnings- og uddannelseskampagner om forebyggelse, testning og behandling af hiv/aids. Vi bør erkende, at det bliver nødvendigt med øgede investeringer i forskning og udvikling af mere effektive terapeutiske og forebyggende værktøjer, såsom vacciner og microbicer, for at sikre en vellykket langvarig strategi over for hiv og aids.

Diskrimineringen mod personer, der lever med hiv/aids, bør ryddes effektivt af vejen i hele EU. Kampen mod hiv/aids må ikke få diskriminerende konsekvenser for hiv-smittede borgere, herunder hindringer, der påvirker deres frie bevægelighed. Parlamentets tværpolitiske beslutning tager fat på alle situationerne samtidigt. Målet er fælles, og det udvidede Europa kan blive initiativtager til et øget internationalt samarbejde om veldokumenteret tidlig diagnosticering af hiv/aids og tidlig behandling i den nære fremtid.

Jeg er overbevist om, at et system med tidlig diagnosticering og tidlig behandling, der fungerer som et pilotprojekt, kan anvendes som et fælles europæisk værktøj inden for andre sundhedsrelaterede politikker. Jeg er virkelig taknemmelig over for alle de kolleger, der har støttet dette initiativ og arbejdet med det.

**Georgs Andrejevs, for ALDE-Gruppen.** – (EN) Fru formand! Lige siden jeg fik æren at udarbejde betænkningen om bekæmpelse af hiv/aids i Europa og i nabolandene, har jeg været meget optaget af spørgsmålet om de personer, som lever med hiv, med alle de implikationer og konsekvenser, der følger heraf.

For et år siden i forbindelse med konferencen "HIV in Europe 2007" fremsatte deltagerne et krav om en bred indsats for foranstaltninger, der effektivt kan håndtere hiv/aids i Europa. Nogle af elementerne i dette krav går også igen i dette fælles beslutningsforslag.

Formålet med beslutningen er at bidrage til bekæmpelsen af hiv/aids på et politisk niveau. Rådet og Kommissionen opfordres derfor til at formulere en bred strategi for hiv, der skal fremme tidlig diagnosticering, sikre tidlig behandling og formidle fordelene ved tidligere behandling til alle europæiske borgere.

Kommissionen opfordres til at afsætte betydelige midler til gennemførelsen af ovennævnte strategi, og medlemsstaterne anmodes om at fremskynde oplysnings- og uddannelseskampagnerne for forebyggelse, testning og behandling.

Jeg er klar over, at Kommissionen agter at fremlægge en ny meddelelse om bekæmpelsen af hiv i EU og i nabolandene og også, at kommissær Vassiliou bekræftede sit personlige engagement til at tage yderligere skridt på området.

Endelig bør der omgående findes en løsning på denne situation.

**Vittorio Agnoletto, for GUE/NGL-Gruppen.** – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg har som læge bekæmpet aids i 21 år og hører hvert år stadig den samme debat.

Fra et klinisk synspunkt er situationen meget klar. Vi har omkring 30 slags antiretroviral medicin, der kan forlænge livet for hiv-smittede. Vi har ikke nogen medicin, der kan tilintetgøre virus, og derfor har vi i den vestlige verden og i Europa oplevet et fald i dødeligheden og en stigning i antallet af de personer, der lever med hiv-virus, og som teknisk set kan beskrives som potentielle smittebærere. Det betyder, at vi i dag har større risiko for at komme i kontakt med hiv-smittede personer end tidligere, fordi antallet af hiv-positive i live er stigende. Hvad bliver der på det grundlag gjort? Ingenting.



De fleste europæiske lande har ikke haft nogen stabil forebyggelseskampagne i flere år. Forebyggelse er dyr, og lad os kalde tingene ved deres rette navne: Forebyggelse er dyr og er en af de vigtigste måder at undgå hiv-virus på.

Hertil kommer de projekter inden for skadesreduktion, der især sigter mod at forhindre narkomaner i at dele nåle. Hvor mange lande iværksætter sådanne projekter på nationalt plan? I Italien stilles 50 % af de bekræftede aids-diagnoser på samme tid som diagnoserne af hiv-virus, hvilket betyder, at mange personer ikke ved, at de har hiv, før de bliver syge.

Hvor er kampagnerne for øget adgang til testning, som bør være gratis og anonyme? Vi ved, at forskelsbehandling får personer til at skjule sig og til ikke at blive testet, og det udgør en risiko for deres eget og andres helbred.

Et sidste punkt. Rådet talte i dag endnu engang om bistand til landene i syd, men jeg vil gerne vide, hvad der skete med Parlamentets forslag, da vi stemte for den seneste version af TRIPS-aftalen, der forpligtede Kommissionen og Rådet til at øge midlerne til bekæmpelsen af aids i landene i syd og især at overføre teknologi og farmakologisk bistand.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! I 2006 blev der indberettet mere end 86 000 nyligt diagnosticerede tilfælde, og over 13 000 aids-tilfælde blev diagnosticeret i WHO's europæiske region.

I det vestlige Europa fandt 10 % af de nye tilfælde af infektion sted i aldersgruppen 15-24, og 25 % af disse nye tilfælde gjaldt kvinder. Den væsentligste overførselskilde var heteroseksuel kontakt, sådan som kommissæren sagde.

I Østeuropa var den væsentligste overførselskilde indsprøjtning af narkotiske stoffer. Det er yderst bekymrende, at 27 % af de nye tilfælde af infektion ramte aldersgruppen 15-25, og at 41 % af de nyligt inficerede patienter var kvinder.

I øjeblikket ved 30 % af de hiv-smittede patienter ikke, at de er smittede og er skyld i over halvdelen af alle nye hiv-infektioner. Herudover indebærer en sen diagnosticering en forsinket anvendelse af antiretroviral behandling og stadigt færre chancer for, at medicinen har en virkning.

Der er et presserende behov for en europæisk vejledning om testning af og rådgivning om hiv. Vi har brug for en omfattende og fleksibel vejledning om bedste praksis med hensyn til indberetning, testning, behandling og sundhedspleje.

I mit fædreland, Irland, hvor oplysningerne om hiv og aids skal fortolkes med forsigtighed som følge af udbredt underindberetning og sen indberetning, var det samlede antal aids-tilfælde, der blev indberettet frem til udgangen af december 2007, næsten 1 000. Det tal formodes dog at være højere. Det samlede antal indberettede hiv-tilfælde i samme periode var 4 780. Forebyggelsesstrategierne bør endnu engang optræde i nyhederne på forsiden af vores netaviser. Selvtilfredsheden har vundet indpas. Frygten for smitte er forduftet. Vi må skære tingene ud i pap på en åben og tolerant måde. John Bowis har evigt ret, når han siger, at selv om færre dør af aids, er der flere og flere, der lever med den.

**Michael Cashman (PSE).** – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske det franske formandskab for dets forpligtelse til at bekæmpe aids og hiv, og også lykønske dem, der har udtalt sig i aftenens forhandling.

Det er en forhandling, der foregår sent om aftenen om et emne, som faktisk berører hver eneste af os hvert eneste minut og hver eneste dag. Som homoseksuel kunne jeg i 1970'erne og 1980'erne meget let have pådraget mig hiv-virus. Jeg var heldig. Jeg blev ikke smittet. Jeg oplevede dog, at hele generationer blev decimeret af et virus og svækket af forskelsbehandling og stigmatisering.

Derfor bør vi i aften sende et budskab om, at vi er fast besluttet på at gøre behandling og tidlig testning tilgængelig, men frem for alt og udover det fremragende og glimrende arbejde, som hr. Bowis udførte som sundhedsminister i den konservative regering, bør vi sige, at det, der sker for Dem, lige så godt kan ske for mig, min datter eller min søn. Folk lader sig ikke teste i tide af den simple grund, at de er bange for den forskelsbehandling, som de vil skulle leve med, denne stigmatisering.

Jeg kan huske engang i de tidlige 1980'ere, da jeg besøgte et hospital for at prøve at opmuntre patienterne, hvilket aldrig lykkedes mig, og gik ind på en hiv-afdeling, hvor jeg fandt en af mine nære venner i en af sengene. Han kunne ikke engang fortælle mig, at han levede og skulle dø af en aids-relateret sygdom. Den situation eksisterer stadig, ikke kun i vores lande, men også i andre verdensdele. Det, der sker i de andre

verdensdele, berører os direkte, fordi de aldrig vil høre budskabet, medmindre vi engagerer os med de mest sårbare samfundsgrupper. En sexarbejder, der ulovligt indføres i EU, er lige så sårbar som en europæisk turist i Afrika eller en anden verdensdel. Derfor hilser jeg denne beslutning velkommen. Den 1. december 2008 er det 20-års jubilæet for Verdens Aids-dag, men der sker kun få ændringer bortset fra de liv, der opstår og ødelægges. Derfor lykønsker jeg forsamlingen, formandskabet og Kommissionen og alle talerne for at være til stede, så der kan sendes et signal om, at det der rammer dem, også rammer os.

**Toomas Savi (ALDE).** – (EN) Fru formand! Jeg er blevet klar over, at hiv-positive personer til tider behandles som spedalske, fordi folk er uvidende om, at de med en tidlig diagnose og behandling kan være aktive medlemmer af samfundet i en årrække, inden aids udvikler sig, og sygdommen for alvor begynder at påvirke deres liv.

Sådanne fordomme er tegn på uvidenhed. Det er ekstremt vigtigt at fremme støtte af og forståelse for de hiv-smittede. Resultatet heraf ville være, at befolkningen i højere grad vil være tilbøjelige til at få deres virusinfektion diagnosticeret på et tidligt tidspunkt, i stedet for at leve med en gene, der kan udgøre en risiko for andre.

Det er afgørende, at hiv-positive personer kan være åbne omkring deres situation uden frygt for at blive diskrimineret imod, så vi kan øge samfundets opmærksomhed om og tolerance over for hiv og aids.

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Kapaciteten til forebyggelse og behandling af hiv varierer alt efter de socioøkonomiske og geopolitiske vilkår. Det bør være en del af enhver aids-strategi at fremme en tidlig diagnosticering af hiv-infektion.

Selv i de lande, hvor mulighederne for antiretroviral behandling er meget begrænsede, kan der gøres en stor sundhedsindsats ved at diagnosticere og behandle seksuelt overførte sygdomme, tuberkulose og andre opportunistiske infektioner hos hiv-smittede personer.

I et nyligt amerikansk forskningstidsskrift fandt man, at perioden mellem de selvrapporterede oplysninger om hiv-diagnose og behandlingsstart faktisk var steget. Intervallet mellem diagnose og behandling var betydeligt større blandt stiknarkomaner end blandt andre risikogrupper. Samtidig er det et problem, at aids i stigende grad nu betragtes som en sygdom, der kan behandles, hvilket underminerer det sundhedspolitiske budskab om hyppig testning og omgående behandling af hiv.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Jeg takker Michael Cashman for den passion, han har lagt i denne forhandling. Jeg er yderst tilfreds med, at jeg blev for at høre hans tale, og jeg håber, at andre også vil høre ham og skride til handling.

Min bekymring på dette område er, at vores frygt fra 1980'erne er glemt, og at vi derfor ikke er opmærksomme på situationen, mens hele den generation, der ikke voksede op i 1980'erne har brug for at høre budskabet igen.

Udfordringen for os alle er at forsøge at formidle budskabet om forebyggelse til offentligheden uden den stigmatisering, der nogle gange fulgte med. Det må vi kunne gøre, for selv om testning er afgørende, og behandling er absolut afgørende for dem, der er ramt af sygdommen, ønsker vi også at hindre personer i at få, leve med og tragisk dø af aids.

**Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet.** – (FR) Fru formand, kommissær Potočnik, mine damer og herrer! Det er en særdeles fascinerende og til tider bevægende forhandling. Jeg vil især gerne takke hr. Cashman for hans utrolige beretning, og jeg ved, at han ofte har været i kontakt med fru Bachelot, der beklager, at hun ikke kan være til stede her til aften, og som har sagt, at vi må handle, som om vi alle er smittet, og at vi må samarbejde med de mest sårbare samfundsgrupper. Hr. Savi sagde også, at personer bør kunne tale frit om deres sygdom. Hr. Burke understregede værdien af tolerance og betydningen af lige adgang. Fru McGuinness sagde meget rammende, at vi ikke må glemme det, der skete i 1980'erne.

Jeg vil gerne vende tilbage til det, som hr. Bowis sagde, og jeg mener, at det kan være en fælles strategi med fuld støtte, nemlig, at et stigende antal personer lever med aids nu, og at der er en øget resistens over for antiretrovirale midler. Vi må altså acceptere disse to fænomener, og derfor må vi, af de årsager, som De har nævnt, i endnu højere grad bekæmpe alle former for forskelsbehandling. For det andet må vi som vedtaget sætte alt ind på at sikre, at det er muligt at få stillet en tidlig diagnose. Fru Gurmai havde fuldstændig ret, da hun understregede kvinders sårbare situation og behovet for især at fremme forebyggelse. Fru Doyle fremhævede, at viruset udvikler sig blandt unge, og at forebyggelsesindsatsen må styrkes samtidig med, at den frie bevægelighed ikke hæmmes, og fru Gurmai var enig heri. Disse aspekter er for mig ekstremt vigtige.

Gennemsigtighed, hr. Cashmans bemærkninger om anonymitet, gratis medicinsk behandling, bedre distribution af kondomer, lige adgang til testning for alle samfundsgrupper.

Bemærkningerne fra hr. Agnoletto, hvis ekspertise på området er velkendt, lærte mig, at retroviral medicin kan forlænge livet, men ikke helbrede sygdommen, hvilket betyder, at vi må forbedre de forebyggende foranstaltninger, uanset omkostningerne. Hr. Bowis tilføjede også, at det er nødvendigt at styrke forskning og udvikling.

Jeg mener, at vi sammen bør arbejde videre med disse aspekter, at vi har de nødvendige midler, og jeg er fuldt ud enig med hr. Andrejevs om den foreslåede beslutning, der sigter mod at udvikle alle aspekter af tidlig behandling.

Jeg mener, at denne forhandling vil tilskynde os til at forblive opmærksomme og årvågne, bekæmpe alle former for forskelsbehandling og handle ud fra det, der tidligere er sket, og ikke at handle som om situationen atter er normaliseret.

**Janez Potočnik**, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg deltog i en konference enten i begyndelsen af denne uge eller i sidste uge. Jeg har undertiden mistet tidsforførmelsen lidt, hvilket De måske også oplever i disse dage. Det var en konference om fattigdomsrelaterede sygdomme. Hiv og aids er naturligvis blandt nutidens tre store dræbere, mens malaria og tuberkulose kommer som nummer to og tre.

Hvert år dør der stadig 5 mio. personer af disse tre sygdomme på verdensplan, hvilket svarer til, at Danmarks befolkning forsvinder hvert år. Problemet er tydeligvis stadig så stort, at det ville være umoralsk ikke at sætte tilstrækkeligt fokus på det.

Vi må sætte alt ind på gennemførelsen af forebyggelseskampagner. Vi må gøre en større indsats her, for vi har sovet lidt i timen. Vi må sætte alt ind på at sikre en tidlig diagnose, når en person smittes. Vi må gøre en større indsats for at finde en kur, vi må gøre en større indsats inden for pleje og omsorg. Eftersom jeg, som De ved, er ansvarlig for finansieringen af forskning i Kommissionen, kan jeg helt klart forsikre Dem om, at vi også fremover vil anvende vores midler til aktivt at finde frem til en vaccine mod hiv/aids.

Vi har et fremragende projekt, som nu har stået på i mange år. Det hedder EDCTP. Det er et partnerskab med landene syd for Sahara om kliniske forsøg. Det var meget problematisk i begyndelsen, men nu fungerer det fint, og så sent som sidste år i 2007, indgik vi en forpligtelse her. Medlemsstaterne støtter her op omkring Kommissionen. Alle medlemsstaterne samarbejder med afrikanske medlemsstater om at opbygge deres kapacitet. På bare et år engagerede de sig for mellem 80 mio. EUR og 90 mio. EUR, og beløbet fordobles naturligvis, fordi vi engagerer os for den anden halvdel.

Så forskningen skulle også gerne fortsætte på dette område. Ligesom kommissær Vassiliou, min kollega, engagerer sig på sit område, går jeg også på mit område ind for at fortsætte forskningen.

En ting, der ikke blev nævnt her i dag, og som jeg synes bør nævnes, er betydningen af naboskabspolitikken og samhørigheds- og strukturpolitikken, for det er netop i de lande i Europa eller i nabolandene, at det er et kritisk problem. De skal og bør også anvendes i dette øjemed.

Afslutningsvis har vi som mennesker helt enkelt en moralsk forpligtelse til at handle. Jeg er virkelig glad for, at vores stemme i dag har været så entydig. Den har været så forenet og endda engageret.

**Formanden.** - Jeg har modtaget seks udkast til beslutningsforslag<sup>(5)</sup> i henhold til forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

## 19. Ændring af fusionsmarkedsordningen (forhandling)

**Formanden.** - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0368/2008) af hr. Parish for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter om ændring af fusionsmarkedsordningen (KOM(2008)0489 – C6-0314/2008 – 2008/0156(CNS)).

---

<sup>(5)</sup> Se protokollen.

**Neil Parish, ordfører.** – (EN) Fru formand! Vi taler i aften om fusionsmarkedsordningen for vin. Vi støtter faktisk i høj grad idéen om at samle alle de fælles markedsordninger i en forordning. Vi ser gerne, at vi præcist kan identificere kapitlerne om vin, at vi får ordentlig adgang til dem, og at vi fremover, når vi og medlemsstaterne har at gøre med vin, ikke samtidig åbner op for de godt 20 kapitler, som indgår i hele fusionsmarkedsordningen.

Vi har nu holdt mange møder med Kommissionen for at få tilsagn om det. De er sandsynligvis i øjeblikket ved at samle alle disse fælles markedsordninger. Vi søger at få tilsagn om at kunne indhente de oplysninger, vi har brug for. Selve industrien er naturligvis også interesseret i at kunne identificere reglerne i fusionsmarkedsordningen.

Der er ingen tvivl om, at Kommissionen fortæller os, at det vil resultere i mindre bureaukrati. Det glæder vi os meget over, men vi vil gerne have tilsagn om, at det virkelig er tilfældet. Vi har fået fortalt, at de tekniske organisationer, der giver Kommissionen oplysninger om vin, vil være de samme som tidligere, og det kommer nu til at foregå inden for fusionsmarkedsordningen, så hvis det er tilfældet og vi faktisk fremover vil kunne identificere alle forordningerne i et edb-system, hilser vi forslaget velkomment. Men vi må inden dagen er omme have tilsagn om, at det faktisk vil være en fordel for hele industrien.

Jeg tror, at der er medlemmer her i aften, som gerne vil have Kommissionens tilsagn herom. Vi ser frem til at få disse svar fra Kommissionen. Jeg mener faktisk, at mindre bureaukrati i Kommissionen og Europa er vejen frem. Det vi nu søger, er tilsagn herom. Jeg hilser fusionsmarkedsordningen velkommen. Jeg er sikker på, at der er andre medlemmer her, som gerne vil fremsætte kommentarer. Det er dog helt klart, at vi må sætte forslaget til afstemning nu, så Parlamentet kan give sin mening til kende og Kommissionen kan komme videre og afslutte proceduren. Jeg anbefaler derfor Parlamentet at stemme for forslaget.

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke ordføreren og formanden for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, hr. Parish, og medlemmerne af Landbrugsudvalget for betænkningen.

Jeg kan gøre det meget kort og bare give Dem mit tilsagn, men jeg er nødt til at følge talepunkterne.

Vi har gjort en stor indsats for at forenkle den fælles landbrugspolitik. En fusionsmarkedsordning, der dækker alle landbrugssektorerne, udgør hovedhjørnestenen i denne indsats. Det gør det muligt at strømline lovgivningen inden for sektorerne samtidig med, at der tages hensyn til de særlige bestemmelser for visse produkter. Lovgivningen om den fælles landbrugspolitik er også blevet væsentligt reduceret i omfang.

Kommissionens forslag sigter mod at fuldføre fusionsmarkedsordningen ved også at indarbejde vinsektoren. Uden vin ville fusionsmarkedsordningen simpelthen ikke kunne fuldendes. Vi ville skulle standse op halvvejs gennem processen og miste mange af fordelene ved projektet.

Det har altid været vores hensigt at indarbejde vin. Både det oprindelige forslag til fusionsmarkedsordning og den nylige vinreform blev udarbejdet og vedtaget på det grundlag. Det glæder mig at kunne sige, at Europa-Parlamentet altid fuldt ud er gået ind for fusionsmarkedsordningen, herunder indarbejdelsen af frugt- og grøntsagssektoren og vinsektoren, når reformerne i disse sektorer blev afsluttet.

Fusionsmarkedsordningen og dens forvaltningskomité har fungeret fint for andre sektorer, og der har ikke været nogen særlig kritik af den.

Forslaget om en indarbejdelse kan ved første øjekast virke kompleks. Men det er en naturlig del af en lovgivningsændring. Efter indarbejdelsen bliver konsoliderede versioner af fusionsmarkedsordningen tilgængelige, hvori bestemmelserne om vin vil være tydeligt angivet.

Indarbejdelsen i fusionsmarkedsordningen medfører ikke større ændringer af den vedtagne politik i vinsektoren. Min kollega fru Fischer Boels tjenestegrene vil sammen med Europa-Parlamentet og Rådet gøre en stor indsats for at sikre, at det er tilfældet. Vi fik med stor succes indarbejdet den lige så komplekse frugt- og grøntsagssektor.

Jeg vil derfor anmode Dem om at støtte Kommissionen og min kollega i hendes og vores forenklingsarbejde og komme med en positiv udtalelse om dette forslag.

**Christa Kläß, for PPE-DE-Gruppen.** – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg må sige, at jeg er skuffet over kommissærens bemærkninger, for vi har ført drøftelser med Kommissionen på grundlag af det, Neil Parish har sagt.

Jeg havde håbet på noget mere konkret end den konstante gentagelse af, at det bliver mere simpelt. Det bliver ikke mere simpelt. En fælles markedsordning for vin bliver det 21. århundredes markedsordning i en lang række ordninger. Målet med at gøre tingene mere enkle ved at begrænse bureaukratiet kan hverken jeg eller vinproducenterne i Europa nikke genkendende til. Fremover skal alle og enhver, som vil have oplysninger om vinsektoren, søge gennem en lang forordning, den fælles markedsordning for alle de landbrugsprodukter, som tidligere bestod af 204 artikler og et dobbelt så langt bilag, for at finde alle de punkter, der henviser til vin i 98 artikler med 21 overskrifter og 10 tilhørende bilag.

Det er ikke en begrænsning af bureaukratiet, hr. kommissær. Det er bureaukrati i sin reneste form. Jeg opfordrer Kommissionen til i det mindste at forenkle de tekniske ansøgninger, for det er muligt. Mine yngre kolleger, såsom Anja Weigerber, fortæller mig, at det må være muligt. Kan Kommissionen venligst overveje det? En teknisk forenkling kunne f.eks. omfatte et søgeværktøj på Kommissionens webside, der giver personer mulighed for kun at downloade og printe de dele af den fælles markedsordning, som er relevante for deres specifikke landbrugsprodukter. Hverken vindyrkere eller mælkeproducenter er interesserede i de særlige bestemmelser, der gælder for frugt og grøntsager eller hamp og omvendt.

Vi må udnytte disse tekniske muligheder for at gøre tingene mere enkle. Når der fremover foretages ændringer i en landbrugssektor, er det muligt, at der også foretages ændringer i andre sektorer. Det betyder, at når der foretages en ændring i mælkesektoren, og fusionsmarkedsordningen ændres, skal alle landbrugere og vindyrkere sikre sig, at der ikke hurtigt er blevet gennemført en ændring på deres område.

Jeg vil gerne stille to specifikke spørgsmål, fru formand.

Hr. kommissær, hvem vil fremover være den tilsynsførende? ...

(Formanden fratog taleren ordet)

**Rosa Miguélez Ramos**, for PSE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Fusionsmarkedsordningen har været gældende siden december 2006. Kommissionen beskriver den som et væsentligt element i sine planer om at strømline og forenkle den fælles landbrugspolitik.

Nogle personer, heriblandt mig selv, betragter denne erklæring som højst diskutabel. Jeg mener dog ikke, at det er det rette tidspunkt eller sted. Vi havde en debat dengang, og selv om forordningen kun trådte i kraft for få måneder siden, stemmer vi nu alligevel om en ændring af den.

Vi tilføjer i dag endnu flere sider ved at inkorporere forordning (EF) nr. 479/2008 om den fælles markedsordning for vin. Forordningen ophæves ved nærværende forslag, og indholdet af denne indarbejdes i fusionsmarkedsordningen.

Denne sektor har over for os, heriblandt mig selv, tilkendegivet dens bekymringer om, at artiklerne i markedsordningen for vin spredes ud over de forskellige kapitler i fusionsmarkedsordningen, og risikoen for, at det udvander dette produkts særegenhed.

Vi mener, at denne indarbejdelse faktisk er uundgåelig, og vi har alle haft mulighed for at læse kommissærens brev til formanden for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, hr. Parish, hvori denne forsikres om, at denne lovgivningsmæssige foranstaltning ikke vil ændre de grundlæggende bestemmelser for sektoren. Der er kun tale om en teknisk indarbejdelse, der på ingen måde berører indholdet.

Som et resultat heraf kan jeg kun støtte hr. Parish's betænkning, selv om jeg godt kan forstå og sætte mig ind i nogle af de bange anelser.

**Vladimír Železný**, for IND/DEM-Gruppen. – (CS) Fru formand! Vi stemmer faktisk her om en bestemmelse, der får vinlovgivningen inkorporeret i bestemmelserne for den fælles markedsordning for landbrug efter et princip om, at sprede den for alle vinde. Vinlovgivningen bliver trods dens grundlæggende specielle karakter med andre ord tilfældigt spredt mellem lam, korn, geder, frugt og grøntsager. Sammenslutningen af vindyrkere i Den Tjekkiske Republik har påpeget, at en lille producent fra det sydlige Mähren med en produktion på omkring 2 000 liter vin vil have vanskeligt ved at håndtere den enorme, uforståelige og spredte lovgivningstekst, der gælder for hans vin. Jeg har modtaget anmodninger om hjælp, ikke bare fra vores 20 000 stærke sammenslutning af vindyrkere, men også fra sammenslutninger af vindyrkere i Spanien, Frankrig, Italien og Tyskland, som tilhører Forsamlingen af vinproducerende regioner i Europa (AREV). Kommissionen har dog været dumdristig nok til at se gennem fingrene med det. GD AGRI holdt på, at det ikke vidste noget, og at vindyrkerne var tilfredse. Og nu da kommissær Boel har indrømmet, at vindyrkerne ikke er tilfredse, fortæller hun os, at der ikke er noget at gøre. Der kan dog faktisk gøres noget, for vi er

Parlamentet. Lad os enten skabe et gennemslagsigt kapitel for vin inden for landbrugslovgivningen eller forkaste betænkningen. Vi må ikke lade arrogante embedsmænd gøre livet surt for vindyrkerne, som jo selv via deres skat er med til at betale disse embedsmænds lønninger.

**Esther Herranz García (PPE-DE).** – (ES) Fru formand! Kommissionen har fremlagt denne fusionsmarkedsordning og fortæller os, at den nu vil indarbejde vin i en ny version, der angiveligt skal hindre papirarbejde og bureaukrati.

Producenterne fortæller os dog, at det vil skabe større forvirring, at det giver producenterne en manglende juridisk sikkerhed, hvilket bekymrer dem, og at den ikke grundlæggende ændrer den fælles markedsordning for vin (I henhold til loven ville det i virkeligheden ikke kunne ske uden først at blive sendt til Parlamentet, også selv om der kun er tale om en høring).

Det skal under alle omstændigheder siges, at den fælles markedsordning for vin er mere end blot en markedsordning. Den indebærer andre krav, såsom mærkningsspørgsmålet. Hvis mælk ikke er det samme som grøntsager, og grøntsager ikke er det samme som korn, og korn tydeligvis ikke er det samme som vin, hvorfor samler vi dem derfor så, som om de er forbundet?

Jeg mener, at forslaget har nogle tekniske mangler, som producenterne som sagt har påpeget. Jeg spekulerer på, hvad der nu vil ske, hvis der f.eks. fremsættes et forslag om at ændre en del af denne fusionsmarkedsordning. Åbner det døren til alle de andre sektorer? Er det muligt at ændre en sektor, uden at vi opdager det? Åbner det op for en ændring af alle de sektorer, der indgår i den?

Jeg mener ikke, at vi kan give Kommissionen et tillidsvotum, hvis ikke Kommissionen for det første garanterer, at der vil være en søgemekanisme, sådan som fru Klaß anmodede om, der giver producenterne sikkerhed, hastighed og tillid, når de søger i forordningen, og hvis ikke Kommissionen for det andet garanterer, at der vil være juridisk sikkerhed, så der ikke kan åbnes en dør eller konstant være en smutvej for ændringer af de markedsordninger, der indgår i fusionsmarkedsordningen.

Med dette forslag fremlægger Kommissionen et *fait accompli*, men de kan ikke sige, at vi ikke har advaret dem om, at det er en fejltagelse, og at det under alle omstændigheder ikke hindrer papirarbejde og bureaukrati, men faktisk skaber mere papirarbejde og bureaukrati og også mere juridisk usikkerhed, hvilket er det, der bekymrer producenterne mest.

**Astrid Lulling (PPE-DE).** – (FR) Fru formand! Under påskud af at forenkle lovgivningen søger Kommissionen stædigt at indarbejde samtlige fælles markedsordninger for alle produkter fra hvede til kyllinger og fra frugt og grøntsager til tobak i en fusionsmarkedsordning. Resultatet er et større værk på flere hundrede sider, hvor man forgæves kan søge efter de relevante oplysninger.

Som allerede nævnt er vinsektoren som følge af dens ekstremt specifikke forudsætninger underlagt en yderst detaljeret lovgivning, der er anderledes end den, der gælder for andre produkter, og som sikrede en vis klarhed og gennemslagsighed. Det var derfor meningen, at den fælles markedsordning for vin fortsat skulle gælde.

Nu ser det dog ud til, at den fælles markedsordning for vin er blevet opslugt af det store værk. Kommissionen ønsker ikke at slippe taget, da vin og vinprodukter er de sidste, som fortsat står uden for denne sammenflettede masse, der udgøres af fusionsmarkedsordningen. Hvis ikke det juridisk er muligt at gå et skridt tilbage, og hvis vi bliver nødt til at bøje os for forslaget af årsager, der ikke er helt fornuftige, ser jeg i det mindste gerne, at fru Klaß's forslag følges.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Det tager mig ikke engang et minut, for da jeg kommer fra Irland, er jeg ikke blevet påvirket af vinproducenter.

Jeg mener, at der er et generelt problem ved at samle så mange forskellige sektorer i en fusionsmarkedsordning. Vi ved i virkeligheden ikke om det vil virke, før det er gjort. Jeg vil derfor tage hensyn til bekymringerne fra dem, der ved mere om vinsektoren, vel vidende at vi må videre i teksten. Jeg håber, at Kommissionen kan afgive et bedre tilsagn, for vi er nødt til at lytte til producenternes bekymringer.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Fru formand! Vi indarbejder bestemmelserne for vinmarkedet i en overordnet forordning, der omfatter alle markeder, og som blev vedtaget på et tidligere tidspunkt. Er det bedre for vinproducenterne? Lad os håbe, at der bliver tale om en reel forenkling og mindske af den eksisterende administrative byrde, der hviler på landbrugerne.

Sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, der nu er vedtaget, havde også til formål at begrænse kontrollen og mindske den administrative byrde for landbrugerne. Konsolideringen af forordninger om meget specifikke markeder i en enkelt forordning var også et omstridt punkt, der dog blev vedtaget. Det ville være værd at overveje, om vi virkelig har brug for at indarbejde vinmarkedet, som er et højst særegent marked, der fungerer efter særskilte regler med hensyn til produktion, forarbejdning og traditioner.

**Christa Klaß (PPE-DE).** – (DE) Fru formand! De har lige slukket for min mikrofon, og jeg benytter mig derfor af lejligheden til at bruge catch-the-eye-proceduren for at omformulere mine spørgsmål.

Jeg vil gerne specifikt spørge Kommissionen om, hvem der fremover kommer til at føre tilsyn med den eksisterende lovgivning, når den fælles markedsordning er ændret, og hvem der sørger for, at der ikke gennemføres noget på andre områder, f.eks. på vinområdet, når vi taler om mælk?

Mit andet specifikke spørgsmål er følgende: Kan Kommissionen gøre det teknisk fornødne på nettet eller i en portal for at forenkle forvaltningen af systemet, så brugerne kan få separat adgang til hvert markedsområde, såsom vin, mælk, frugt og grøntsager?

Det var mine spørgsmål.

**James Nicholson (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Vi er alle klar over, at skabelsen af fusionsmarkedsordningen er et forsøg på at øge gennemsigtigheden og strømline og forenkle lovgivningen om den fælles landbrugspolitik. De fleste sektorer er allerede uden problemer blevet indarbejdet i fusionsmarkedsordningen.

Jeg kommer ligesom fru McGuinness heller ikke fra et vindyrkende land, så jeg vil være meget forsigtig med, hvad jeg siger – tak, fru Lulling. Jeg støtter hr. Parish's synspunkt om, at vinsektoren nu bør omfattes af ændringsforslaget, og selv om jeg kan forstå nogle af mine kollegers bekymringer, føler jeg, at vi bør søge at fuldende denne tekniske proces, der i sidste ende vil medføre mindre bureaukrati for landbrugerne. Det må da være positivt. Det vil i sidste ende være en bonus for vindyrkerne.

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne først og fremmest takke alle dem, der har bidraget til forhandlingen.

Jeg vil gerne gentage, hvor vigtigt dette forslag er for forenklingen af den fælles landbrugspolitik.

De bekymringer, som De har rejst, minder meget om dem, der kom til udtryk i begyndelsen af processen med fusionsmarkedsordningen. Men jeg synes, at erfaringerne har været ret opmuntrende. Fusionsmarkedsordningen fungerer i øjeblikket rigtig godt.

Den fælles markedsordning for vin har aldrig været simpel, for at sige det ligeud. Tværtimod. Det, vi foreslår, er faktisk at skabe mere klarhed og troværdighed, naturligvis i videst muligt omfang, på grundlag af den meget komplekse eksisterende tekst om selve vinreformen.

Der vil ikke blive foretaget nogen væsentlige ændringer i reformen af den fælles markedsordning for vin. Vi taler om tekniske, og udelukkende tekniske, tilpasninger. Der vil være separate kapitler. Der vil være forhold, som er specifikke for vinsektoren, og som bevares intakte på det rette sted i fusionsmarkedsordningen, såsom forholdene omkring produktionspotentiale, støtteprogrammer, oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og traditionelle udtryk, mærkning, præsentation og ønologiske fremgangsmåder. Men der vil også være forhold, som er fælles for vin og andre sektorer, såsom bestemmelser for handel med tredjelande eller statsstøtte, som så kombineres i en enkelt bestemmelse.

Jeg vil også gerne tilføje, at muligheden for at bruge vores søgemaskiner blev nævnt. EURlex har en søgemaskine, der gør det muligt at hente alle de bestemmelser fra fusionsmarkedsordningen, hvori ordet vin nævnes. Men det er dog fra en teknisk synsvinkel endnu ikke muligt på nuværende tidspunkt at hente en konsolideret elektronisk version af hele den fælles markedsordning for vin fra den konsoliderede fusionsmarkedsordning. Det bliver dog naturligvis muligt, når den er fuldført.

Jeg skal også i forbindelse med parlamentsmedlemmernes spørgsmål nævne, at der ikke er nogen risiko for, at vinområdet bliver rodet ind i reformer af de andre sektorer. Det er simpelthen ikke en realistisk mulighed i praksis. Det er svært at se, hvordan et forslag inden for f.eks. mælke- og mejerisektoren på nogen måde skulle fange beslutningstagernes opmærksomhed inden for vin. Under alle omstændigheder og fra et rent juridisk synspunkt ændrer integreringen i en enkelt forordning ikke på situationen. Det, der ville betyde noget, ville være indholdet i de ændringer, der måtte blive foreslået, og ikke den juridiske ramme, inden for hvilken de foreslås.

Til slut synes jeg, at vi bør tage et sidste skridt for at fuldføre fusionsmarkedsordningen. Jeg vil derfor gerne understrege, at Kommissionen er fast besluttet på at få det til at lykkes. Det handler virkelig om forenkling og gennemsigtighed, intet mindre end dette.

**Neil Parish, ordfører.** – (EN) Fru formand! Som man siger, viser en ting først sin værdi i praksis, så vi ser frem til, at Kommissionen virkelig holder, hvad den lover, for vi får fremover brug for teksten i elektronisk format, så vi kan få adgang til den.

Kommissionen lover, at den vil samle det hele i en fusionsmarkedsordning, hvilket betyder, at vi, når vi vil finde frem til vin, kan gøre det uden samtidig at få adgang til den fælles markedsordning for mælk, hvilket derved mindsker bureaukratiet. Vi har alle fået disse forsikringer i aften, og de fleste af os vil stemme for forslaget i morgen, fordi vi har fået disse forsikringer. Som jeg sagde, venter vi på at se, hvad der sker. Vi accepterer Kommissionens forsikringer i god tro, sådan som de er blevet afgivet i aften, og ser frem til fremover at arbejde sammen om disse fælles markedsordninger eller snarere den ene fælles markedsordning.

**Formanden.** - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

## 20. Situationen inden for biavl (forhandling)

**Formanden.** - Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen (B6-0480/2008) af Neil Parish, for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, om situationen inden for biavl (O-0104/2008).

**Neil Parish, ordfører.** – (EN) Fru formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke Astrid Lulling, fordi det i høj grad er på hendes initiativ, at vi fremlægger dette. Som formand er det mig, der fremlægger betænkningen her i aften, for vi er yderst bekymrede for biernes situation. Det, der sker med bierne, har stor betydning for Europa, ja, faktisk for hele verden.

I de seneste to år er en tredjedel af bierne i USA døde på mystisk vis. I 2007 blev omkring 800 000 kolonier udslettet. I Kroatien døde fem mio. bier på mindre end 48 timer. I Det Forenede Kongerige går hver femte bistade tabt, og rundt om i verden har erhvervsbiavlere siden 2006 rapporteret om tab på op til 90 %.

Hvad sker der, og hvor alvorligt er det for os og menneskeheden fremtid? Albert Einstein forudså, at hvis bierne forsvandt, vil menneskeheden kun have fire år tilbage at leve i, så jeg er overbevist om, at vi skal tage dette meget alvorligt. Hvis De ser på bier, er de ansvarlige for bestøvningen af planter og blomster, der udgør omkring en tredjedel af de fødevarer, vi indtager. De er naturens mestre, når det gælder bestøvning, og uden dem kan vi vinke farvel til sojabønner, løg, gulerødder, broccoli, æbler, appelsiner, avocadoer, ferskner og mange andre fødevarer. Vi ville ikke længere have jordbær. Bare prøv at forestille Dem Wimbledon uden jordbær! Vi ville ikke have lucerne, som indgår i kvægfoder. Vi er derfor fuldstændig afhængige af bier. De bestøver naturligvis også bomuld, så vi ville heller ikke længere have tøj. Vi må virkelig tage dette problem meget alvorligt.

I Kina er der f.eks. praktisk talt ingen bier i nogle regioner, og de er derfor nødt til manuelt at bestøve mange af afgrøderne. De 90 kommercielle afgrøder, der dyrkes på verdensplan, og som er afhængige af bestøvning, genererer omkring 30 mia. GBP om året. Bier bidrager med over 100 mio. GBP om året til den britiske økonomi og omkring 400 mio. EUR til den europæiske økonomi, så De kan nok se, at der tydeligvis er et stort problem.

Jeg vil derfor gerne spørge Kommissionen, og om muligt tilføje noget af min taletid til Astrid Lullings taletid, da hun i høj grad har været den drivende kraft bag dette, om den kan samle flere midler til forskning. Efter at have talt med erhvervsbiavlere og andre ved vi, at bierne dør på temmelig mystisk vis, dels fordi deres tilstand har været ret dårlig de seneste år, og dels fordi de bogstavelig talt dør som fluer. Det er også et problem at udvikle de rette kemikalier, så biernes sygdomme kan helbredes.

Jeg mener, at Kommissionen, foruden at skaffe penge til forskning, også bør samle oplysninger om, hvad medlemsstaterne gør. Det er vigtigt, at vi handler nu. Vi kan ikke vente, til alle bierne er uddøde, for så vil problemet være særdeles alvorligt.

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Fru formand! Jeg takker hr. Parish og selvfølgelig også fru Lulling for den mundtlige forespørgsel og betænkningen om EU's biavlssektor. Kommissionen erkender helt



klart den betydning, som bierne har for EU's økologi og økosystem. Kommissionen er også bekendt med rapporterne, der er udarbejdet i en række medlemsstater, om de betydelige tab i bibestanden.

Lad mig gå direkte til Deres specifikke spørgsmål, der var en hel del, og åbenhjertigt påpege, hvad Kommissionen allerede foretager sig i denne sektor.

Hvad angår dødelighed og forskning, anmodede Kommissionen i februar 2008 Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA) om at undersøge bidøden og dens årsager inden for EU. EFSA indsamlede oplysninger fra medlemsstaterne og tilsigter nu at analysere dem for at give Kommissionen et bedre overblik over de epidemiologiske årsager til bibestændenes kollaps, og det kan danne grundlag for den fremtidige indsats på området. Foruden EFSA's undersøgelse støtter Kommissionen en række forskningsprojekter vedrørende bier i sit forskningsrammeprogram. Hvis De er interesseret, kan jeg nævne nogle af dem på et senere tidspunkt.

Hvad angår økologiske pollenzoner, vil jeg gerne, trods den kendsgerning at det er vanskeligt at oprette sådanne zoner, minde Dem om, at der allerede ydes økonomisk støtte til en effektiv flytning af bistader. Denne foranstaltning, der blev indført med Rådets forordning nr. 1234/2007, har til hensigt at støtte forvaltningen af stadeflytning inden for EU og udnytte områder med høj koncentration af biavlere i blomstringssæsonen. Foranstaltningen kan også omfatte en berigelse af den vilde flora i visse områder.

Hvad angår Deres tredje spørgsmål, vil jeg gerne minde Dem om, at markedsføringen og godkendelsen af plantebeskyttelsesmidler reguleres af Rådets direktiv 91/414/EØF. Ifølge direktivet må pesticider kun anvendes, hvis det er påvist, at der ikke er nogen betydelig risiko for uacceptable virkninger på menneskers eller dyrs sundhed og på miljøet. Derfor omfatter denne vurdering også de akutte og langsigtede risici for bier og deres larver, og de anvendte tests bygger på de standarder, der er udviklet af mellemstatslige organisationer, såsom f.eks. Plantebeskyttelsesorganisationen for Europa og Middelhavsområderne, som er et samarbejde mellem 47 regeringer.

Det er værd at bemærke, at Fællesskabets lovgivning er risikobaseret. Det er indlysende, at insekticider i sagens natur er giftige for bier. Anvendelsen af dem er dog stadig mulig, hvis der ikke forekommer eksponering, eller hvis eksponeringen begrænses til mængder, der ikke frembringer skadelige virkninger.

Klassiske eksempler på sådanne risikobegrænsende foranstaltninger er en nøje tilpasset landbrugspraksis, sprøjtning i passende mængder og på passende tidspunkter (f.eks. om aftenen, når bierne ikke er aktive, eller uden for afgrødens og om muligt andre nærliggende græssers blomstringssæson), direkte påføring af midlet i jorden, anvendelse i drivhuse, der ikke er tilgængelige for bier, eller behandling af såsæd i specialiserede faciliteter.

Hvad angår kvaliteten af overfladevand, indeholder vandrammedirektivet bestemmelser om beskyttelse af alle vandområder, en forpligtelse til at opnå og bevare en god vandkvalitet for alle overfladevandområder og grundvandsforekomster inden 2015, forbuddet mod en forværring af vandtilstanden, en forpligtelse til at oprette et overvågningssystem og en forpligtelse til at udarbejde de nødvendige planer og programmer inden december 2009 i en bred offentlig høring med lokale myndigheder, interessenter og ikkestatslige organisationer.

Hvad angår støtte til biavlere i nød, vil jeg gerne meddele Dem, at Kommissionen glæder sig over at erfare, at antallet af stader steg mellem 2004 og 2007, og det er uden at medregne udvidelsen.

Med hensyn til tab af bibestande skal De vide, at der siden 2004 er blevet føjet en ny foranstaltning til støtte for genoprettelse af bibestanden til listen over mulige foranstaltninger i de nationale biavlsprogrammer. Det er derfor nu muligt at kompensere for tabet af bier (og produktion) ved at støtte aktiviteter, der skal fremme avlen af dronninger, erhvervelse af bikolonier eller endda erhvervelse af stader.

Jeg mener, at det spørgsmål, De har rejst, naturligvis er ekstremt alvorligt, og vi må reagere på det med samme alvor.

**Astrid Lulling**, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Når det er risikabelt at udsætte, kan jeg regne med hele Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter og dets formand, min kollega hr. Parish. Jeg takker dem for deres hurtige og effektive reaktion på mit initiativ til en mundtlig forespørgsel med forhandling og beslutning til Kommissionen og deres behandling af sundhedskrisen i biavlssektoren.

I en situation hvor bibestandene svækkes og rammes af høj dødelighed, er det nødvendigt at analysere alle de faktorer, der er årsag til denne øgede bidød, og fremsætte en handlingsplan, som kan afhjælpe denne katastrofale tendens.

Kommissionen har lige gennemgået en lang tekst om, hvad den allerede har opnået, men jeg må sige, at det i de senere år siden 1994, mens jeg har fungeret som ordfører for situationen inden for biavl, har været vanskeligt at overbevise Kommissionen om at handle, mens jeg med mine kolleger har kæmpet for at henlede dens opmærksomhed på denne alarmerende situation, der er velkendt, og som er blevet nøje beskrevet, især af min kollega, hr. Parish.

Jeg har ikke tid til at gentage det hele eller tilføje noget, men da ingen nu tør benægte, at bidøden er en dødelig fare for vores frugt- og grøntsagsproduktion, der er afhængig af bestøvning, kræver vi, at Kommissionen handler med større ihærdighed og flere midler. Den må medvirke til en analyse af årsagerne til denne bidød og endelig indføre forskning i og bekæmpelse af bisygdomme i den europæiske veterinærpolitik.

Den bør fremme de fornødne foranstaltninger for at begrænse og fjerne faren for utilstrækkelig bestøvning og sikre en tilstrækkelig og varieret fødevareproduktion, der kan opfylde menneskers og kvægbesætningers behov. Det er vigtigt at forstå, at sundhedskrisen i biavlssektoren er lige så farlig for menneskets overlevelse som finanskrisen for realøkonomien.

Jeg skal ikke citere tallene, med undtagelse af et enkelt tal. Bestøvningen af de afgrøder, der brødfører menneskeheden, anslås at have en værdi på 153 mia. EUR på verdensplan. De løsninger, vi foreslår, er langt billigere end dem, der er mobiliseret for finanskrisen, og selv om vi i sidste ende måtte blive nødt til at indføre en bestøvningsbonus og økonomisk støtte til biavlere i nød for at sikre overlevelsen af bier i Europa, ville det være småpenge i forhold til andre budgetkonti. Hvis De kan sende en mia. til Afrika for at bekæmpe sult uden nogen form for kontrol, sådan som De ønsker at gøre det, med alle de katastrofale følger det ville få, skulle De være i stand til at finde de 60 mio. EUR til at gøre noget nyttigt her.

Fru formand, kan jeg som ordfører stadig nå at sige noget om ændringsforslagene? Jeg har ikke opbrugt hr. Parish's taletid...

*(Formanden afbrød taleren)*

**Rosa Miguélez Ramos, for PSE-Gruppen.** – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske fru Lulling for den ihærdighed, hvormed hun har formået at få dette spørgsmål, som nogle måske mener, er mindre vigtigt, på Parlamentets dagsorden trods det sene tidspunkt.

Biavl er en landbrugsaktivitet, der har en stor økonomisk betydning og positiv indvirkning på udviklingen af landdistrikter og den økologiske balance.

I mit land omfatter biavl omkring 27 000 producenter, der forvalter over 2 300 000 bistader. Det gør mit land til den ledende producent af honning i EU.

De spanske biavlere står i lighed med alle de andre biavlere over for problemer, der ikke kun skyldes den nedsatte nektar- og pollenforsyning, men også fremkomsten af nye sygdomme, som decimerer bistaderne. Kommissionen bør satse på forskning i oprindelsen af disse sygdomme, og i den henseende er det for os afgørende med en indsats på budgetområdet.

Jeg skal dog lige tilføje, at importen, og jeg henviser her til importen af honning, bør opfylde de samme krav som vores produkter og yde de samme garantier over for forbrugerne. Det er i den forbindelse af afgørende betydning at have en god mærkning, og her kan Kommissionen spille en vigtig rolle.

Der bør opretholdes en høj standard både med hensyn til hyppigheden og antallet af de kontroller, der foretages ved grænsekontrolsteder, så det kan sikres, at der ikke i EU indføres biavlsprodukter med restkoncentrationer fra tredjelande.

For mange af vores landbrugere supplerer biavl deres næsten altid begrænsede indtægter. Det er også et erhverv med mange kvindelige arbejdstagere. Honning har en vigtig funktion på mindre messer og markeder, og biavlerne har gjort en stor indsats for at variere deres produkter, påføre mærkning, sikre bedre hygiejne- og sundhedsgarantier og åbne nye distributionskanaler.

Hr. kommissær, vi kan ikke bare lade alle disse bestræbelser gå til spilde.

**Francesco Ferrari**, for ALDE-Gruppen. – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Biavlssektoren er ikke blot et produktivt foretagende med en ældgammel oprindelse i vores landbrugshistorie, men er i øjeblikket et af de systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af træ- og planteafgrøders produktivitet, takket være krydsbestøvning.

Jeg vil gerne påpege, at 80 % af de dyrkede planter producerer frugt som følge af det pollen, som bierne fører med sig, hvilket også sikrer arternes genetiske variation ved formeringen. Det er i øjeblikket klart, at biavlssektoren og dens funktion ikke kan erstattes og er den eneste måde at opretholde biodiversiteten på. Bistadernes produkter må stadig hyppigere konkurrere på det globale marked under uigennemskuelige konkurrencevilkår og gennem den massive import af usikre produkter fra lande uden for EU. Det er ikke altid muligt at sikre deres kvalitet, hvilket delvist skyldes pesticider, der er forbudte i Europa, men som anvendes uden for Europa. Det er derfor nødvendigt at mærke produkterne med deres oprindelsessted.

Jeg mener også, at det er vigtigt at pege på de alvorlige konsekvenser, som virus har for biavl, da de er skyld i, at over 50 % af den europæiske biavlssektor er ødelagt. Jeg anmoder Kommissionen om at gøre en yderligere indsats inden for videnskabelig forskning for at komme denne alvorlige sygdom til livs ved at forbyde alle former for plantesundhedsmæssig behandling i blomstringsperioderne.

**Zdzisław Zbigniew Podkański**, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand, hr. kommissær! Naturens rigdomme forsvinder for øjnene af os. Hele arter uddør og decimeres af parasitter, sygdomme, kemikalier og menneskets uansvarlige adfærd. I mange regioner er den økologiske balance blevet forstyrret, og der har været store og uoprettelige tab.

Vi ser med bekymring på, at bierne udryddes i stort omfang, at bistaderne bliver tavse et efter et, og at mange af de plantearter, der er afhængige af bestøvning, også går til. Situationen inden for biavl bestemmer udbyttet af op til 84 % af de plantearter, der dyrkes i Europa. Bierne bestemmer derfor i stor udstrækning den mængde mad, vi kan sætte på bordet.

Bierne decimeres af sygdomme og parasitter, som biavlerne ikke kan håndtere alene. Der er behov for supplerende midler for at kontrollere og studere dem. Biavlerne kan heller ikke på egen hånd håndtere beskyttelsen af markeder og sikre produkternes bæredygtighed. Vi må derfor beskytte vores indre marked mod tilstrømningen fra tredjelande af honning, der er af dårligere kvalitet og ofte ikke opfylder de offentlige sundhedskrav. Biavlerne bør også modtage støtte i form af subventioner eller billigere sukker og storstilede reklamefremstød.

Det er kort og godt på høje tid, at vi starter at arbejde som bier. Som biavler kan jeg kun håbe på, at Kommissionen tager bien til forbillede, så vi ikke skal vente 15 år på et fornuftigt program, som fru Lulling har arbejdet så ihærdigt på at opnå.

**Alyn Smith**, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil også gerne rose fru Lulling, der mildt sagt har været stædig med hensyn til at fremme og få emnet til forhandling i Parlamentet. Hr. kommissær, jeg vil også gerne takke Dem for den imponerende liste af aktiviteter, som Kommissionen iværksætter i forbindelse med dette alvorlige spørgsmål, og om ikke andet tror jeg, at vi også ønsker øget støtte og samordning. Der er en risiko for, at forskellige afdelinger i institutionerne gør et godt stykke arbejde, men at vi ikke nødvendigvis får stykket dette arbejde sammen. Jeg mener, at forhandlingen på det punkt kan kaste lys over tingene.

Det er et alvorligt spørgsmål. I gamle dage tog minearbejderne kanariefugle med sig i minerne, så de kunne advare dem om giftige gasser. De advarede om giftige gasser ved at dø. Det var dårligt nyt for kanariefuglene, men godt nyt for minearbejderne. Vores bekymring er, at bierne i Europa i bund og grund gør os den samme tjeneste. En tredjedel af Europas fødevarer, en ud af tre mundfulde mad, kan sættes i forbindelse med bibestøvning.

Der er en katastrofal nedgang i antallet af bier, og vi må gøre en indsats på europæisk niveau. Videnskabsfolk er enige om, at der har været en nedgang. Vi har allerede hørt, hvor drastisk den har været, men vi er mindre sikre på, hvad årsagen er. Er det anvendelsen af pesticider? Er det klimaforhold? Er det parasitter og mider og andre sygdomme, der måske er hinsides vores kontrol?

Hr. kommissær, jeg vil også gerne særligt over for Dem nævne universitetet Stirlings Bumblebee Conservation Trust i Skotland, der har gjort en banebrydende indsats på området. Europa mangler ikke ekspertise. Det, vi har brug for, er at samle denne ekspertise. Jeg mener, at nærværende tekst indeholder en række konkrete tiltag, som går i den retning, navnlig brakmarker til bier, zoner med biodiversitet, selv langs veje og i uopdyrkede landområder, forskning i pesticider, overfladevand og overvejelsen af at yde støtte.

Som vi allerede har hørt, mener jeg, at vi, hvis vi kan tildele en mia. EUR til udviklingen i Afrika, også kan finde midler til støtte for vores egen forskning. Det er rigtigt, at vi oplever EU-tiltag på området, og det er efter alt at dømme en temmelig sammenhængende plan B, mens plan A, den fælles landbrugspolitik, har svigtet Europas bier. Jeg mener dog, at vi har behov for en større komplementaritet mellem de allerede igangværende tiltag for at afhjælpe situationen.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Fru formand! Biavlere og bier er i kolossale vanskeligheder og har brug for hjælp. Vi er vidne til et drastisk fald i antallet af bikolonier, ikke bare i Europa, men i hele verden. Desværre er erhvervets rentabilitet faldende og dermed unges interesse for det. Der er flere forskellige problemer, der bør løses hurtigst muligt.

For det første bør vi udvikle forskning i de parasitter, sygdomme og vira, der decimerer disse hårdtarbejdende insekter. Dernæst bør vi foretage analyser af den honning, der importeres fra tredjelande. Alle produkter skal opfylde de nødvendige kvalitetskrav. Herudover bør mærkningen indeholde oplysninger om oprindelseslandet. For det tredje bør vi iværksætte en oplysningskampagne, der gør opmærksom på biers gavnlige virkning på miljøet og honnings og andre biprodukters gavnlige virkning på menneskets helbred.

Problemets omfang gør det nødvendigt at overveje at yde økonomisk støtte til biavlere, der er truet af bidøden. Biavlssektoren har opfordret til billigere sukker, som bierne fodres med. Det ville være værd at overveje at indføre en særlig støtteordning for biavlssektoren i lyset af sektorens yderst gavnlige virkning på det naturlige miljø.

**Janusz Wojciechowski (UEN).** – (PL) Fru formand! Lad mig lykønske fru Lulling og takke hende for hendes utrættelige og inderlige omsorg for den europæiske biavlsindustri's interesser. Det er godt, at vi drøfter dette problem, for biavlerne i Europa og i hele verden er foruroliget og bekymret over bidøden.

Der er igangværende undersøgelser af årsagerne til dette fænomen. Blandt de årsager, som forskerne har peget på, er de mulige konsekvenser af bioteknologi og mere specifikt dyrkningen af genetisk modificerede afgrøder, som kan have en negativ indvirkning på biers funktionsmåde.

Jeg vil derfor gerne stille Kommissionen, som godkender dyrkningen af genetisk modificerede afgrøder i EU, det følgende spørgsmål. Hvad viser de relevante testresultater, og hvad er den overordnede opfattelse af GMO'ers betydning for biers vilkår i Europa?

**James Nicholson (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Lad mig først og fremmest begynde med at lykønske Astrid for hendes arbejde om emnet. Så vidt jeg ved, har hun nu i lang tid talt om bier, så det glæder mig at se, at denne beslutning, som Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har fremsat, har givet Parlamentet en chance for at drøfte det problem, som biavlssektoren i øjeblikket står overfor.

Selv om problemet har fået megen opmærksomhed og offentlig omtale, muligvis fordi det i nogen grad har nyhedens værdi, er vi alle klar over, at de problemer, vi er konfronteret med, i virkeligheden er meget alvorlige og muligvis kan få katastrofale følger.

Jeg behøver vel næppe at minde Dem om biernes betydning både for produktionen af vigtige biprodukter, såsom voks og honning, og for den rolle, de spiller for opretholdelsen af sunde økosystemer, hvilket allerede er blevet påpeget her i aften.

Jeg kommer fra Armagh i Nordirland, der på hele øen er kendt som frugtplantageregionen, hvor bierne er en forudsætning for bestøvningen af æblerne, og jeg kan sige, at området allerede er blevet ramt. I den forbindelse bør Kommissionen hurtigst muligt fremskynde sin forskning i, hvad det er, der helt præcist er årsag til sådant et skarpt fald i bibestandene, og forhåbentlig finde frem til nogle løsninger. Situationen bliver kun værre, hvis ikke vi finder ud af at forbedre biernes sundhed, mindske dødeligheden blandt bier og redder bikolonierne fra at uddø. Det giver anledning til stor bekymring for alle berørte parter, ikke bare i hele EU, men selv i USA og andre lande.

Jeg talte for nylig til en konference for biavlere i min region i Nordirland, og mens jeg lyttede til de mange indlæg den morgen, fik jeg igen bekræftet den bekymring, som biavlerne nærer over tabet af deres bistader, særligt i vinterhalvåret. Vi har brug for flere midler til yderligere F&U i et forsøg på at fastslå årsagen til den katastrofe, der rammer biavlerne. Hvis vi gør noget forkert, må vi hurtigst muligt finde ud af det. Er det pesticider eller en anden årsag? Der er måske mange teorier og spekulationer, men sandheden er, at vi ikke har fundet løsningen, og det har vi brug for, og vi har behov for ekstra støtte.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Vi er klar over biernes betydning. Alle har talt om det. Et af de spørgsmål, der dog ikke er blevet drøftet i forhandlingen, er den omfattende handel med bier til kommerciel brug. Der er bogstaveligt talt fri bevægelighed for bier globalt, og så vidt jeg ved, er der kun yderst begrænset kontrol med import af bier, selv om det omvendte burde være tilfældet. Vi kontrollerer andre dyr og besætninger, og vi ved, at det virker med hensyn til kontrol med sygdomme. Importen af bier kan betyde, at varroamiden importeres, sådan som det er sket i Irland. Der er nu problemet med den lille stadebille, der skaber kaos for biavlerne.

Så vi har et enormt problem, som vi ikke kender løsningen på. Der er mindst en håndfuld grunde til, at disse ting sker, og det er absolut nødvendigt med forskning. Vi må samordne denne forskning i hele EU, så vi kan finde frem til en løsning. Vi må også se på selve problemet med biavlerne, for de er en aldrende befolkning, og vi har brug for flere af dem, ikke færre.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru formand! Hvis fru Lulling ellers bliver her længe nok til, at jeg kan lykønske hende, vil det være mig en glæde at lykønske hende for den konsekvente interesse og støtte til biavl, som hun nu i længere tid har udvist i Parlamentet.

Nedgangen i bibestandene og de foruroligende følger for planters bestøvning og den generelle biodiversitet fortjener at få vores udelte opmærksomhed, og vi må støtte forskningen og samarbejde med videnskabsfolk i hele verden for at finde årsagerne. Parasitinfektioner, klimaændringer, pesticider: Vi kan på nuværende tidspunkt kun gisne om årsagerne.

25 % af vores fødevarer er direkte afhængige af bier, for ikke at tale om deres bidrag til bevarelsen af vores græsarealer. Desværre blev Irlands eneste forskningscenter på dette område i Clonroche i Wexford amt lukket af den irske regering for nogle år siden. Jeg er derfor ikke sikker på, at Irland kan yde et bidrag. Vi har videnskabsfolkene og kundskaberne, men vi har bestemt ikke regeringens opbakning. Jeg glæder mig til at få oplyst af Kommissionen, hvordan Europa og EU kan støtte forskningen, og hvad vi indtil videre har gjort på området.

**Astrid Lulling (PPE-DE).** – (FR) Fru formand! Da hr. Parish har været nødsaget til at tage afsted, har han anmodet mig om at give udtryk for vores holdning til de ændringsforslag, som vi fik i sidste øjeblik.

Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har enstemmigt vedtaget beslutningen med alle dens ændringsforslag, som jeg har taget stilling til i deres helhed. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, der ikke kom med nogen kvikke bidrag, da beslutningen blev drøftet, forsøger nu i sidste øjeblik at genoprette sit omdømme ved at fremsætte fire ændringsforslag. Det sidste tilfører ikke bare ingen nye elementer, men ville også forvirre teksten, der i øjeblikket er sammenhængende og læsevenlig.

Ændringsforslag 1 bygger på en fejl i den tyske oversættelse, eftersom det, som hr. Graefe zu Baringdorf foreslår, præcist er det samme som det, jeg foreslog, men som nævnt er den tyske oversættelse af min fremstilling mangelfuld.

Ændringsforslag 2 konstaterer det indlysende, ændringsforslag 3 er uforståeligt, og ændringsforslag 4 er en kopi af artikel 8, hvori der klart opfordres til øget forskning i pesticiders indvirkning på bidøden og yderligere fastsættes, at tilladelsen af sådanne produkter bør gøres afhængig af denne forskning, hvilket allerede er tilfældet.

Jeg foreslår derfor, at disse ændringsforslag forkastes, for de tilføjer ikke noget, og de ville ødelægge en tekst, der er klart og ordentligt formuleret. Jeg insisterer på et godt udkast, for denne beslutning er meget vigtig, og vi ser gerne, at det er ordentligt formuleret. Derfor ønsker vi at forkaste ændringsforslagene.

**Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN).** – (PL) Fru formand! Debatten om biavl i Parlamentet har fået stor opmærksomhed fra biavlerne. Som biavler har jeg i Puławy personlig mødt biavlere, som var kommet fra hele Polen. De bad mig stille Kommissionen et eneste spørgsmål og få et definitivt svar: Hvad kan biavlerne egentlig regne med i de kommende år?

**Janez Potočnik, medlem af Kommissionen.** – (EN) Fru formand! Jeg mener oprigtigt, at det har været en meget værdifuld debat med mange idéer, ikke kun for min kollega, men også for GD AGRI's tjenestegrene og mine og andre tjenestegrene. Mange af de andre generaldirektorater, GD SANCO, GD Forskning og GD Miljø, arbejder foruden GD AGRI med det spørgsmål, som vi i dag har drøftet. Det er i virkeligheden et tværfagligt spørgsmål. Når vi taler om, hvor mange midler, der er afsat til dette område, tror jeg, at vi også må se på mange andre områder.

Lad mig først tage fat på Deres mange spørgsmål om, hvad vi gør, hvad der er undervejs, og hvad vi egentlig mener, når vi taler om forskning i biavlssektoren. Det sjette rammeprogram indeholder et specifikt målrettet forskningsprojekt om fødevarer og sikkerhedsprioritering under titlen "Bees in Europe and Sustainable Honey Production" (BEE SHOP). Projektet samler ni europæiske forskergrupper, der forsker i bier og er specialiseret i honnings kvalitet, patologi, genetik og adfærd. Glem ikke, at projekter under FP6 allerede er undervejs, mens projekter under FP7 kun lige er ved at blive iværksat.

Herudover har den specifikke støtteaktion "Bee Research and Virology in Europe" (BRAVE) gjort det muligt at afholde to store tværfaglige konferencer med deltagelse af eksperter, der beskæftiger sig med grundforskning og anvendt forskning af bier inden for virologi, diagnosticering, immunologi og epidemiologi samt international handel, politikudformning og risikovurdering i relation til sygdomme. Der blev den 3. september i år offentliggjort en forslagsindkaldelse inden for fødevarer, landbrug og fiskeri, og bioteknologi om årsagen til parasitter og sygdomme blandt bier og genopblussen af patogener, hvilket skal kaste lys over de indgående mekanismer og grunde til den øgede bidød. Så det er fuldstændig i tråd med dette emne og mange af Deres spørgsmål.

Der bliver også taget hensyn til de miljømæssige aspekter, herunder den kroniske eksponering for pesticider. Det integrerede projekt ALARM om evalueringen af de omfattende risici for miljøets biodiversitet finansieres også under det sjette rammeprogram og indeholder et modul om tabet af bestøvere. ALARM skal udvikle og afprøve metoder og regler for vurderingen af omfattende miljörisici for at begrænse de negative direkte og indirekte konsekvenser for mennesket. Forskningen vil koncentrere sig om at vurdere og forudsige ændringerne i biodiversiteten og økosystemernes struktur, funktion og dynamisme, navnlig den risiko, der opstår som følge af klimaændringer, miljøkemikalier, biologiske invasioner og tab af bestøvere i forbindelse med den nuværende og fremtidige forbedring af Europas arealudnyttelse. Disse initiativer er alle igangværende.

En ting, jeg gerne vil understrege, eftersom det også blev understreget af Deres kollega, er, at Europa ikke mangler ekspertise. Jeg synes, at vi skal være klar over det og også være ærlige. På europæisk niveau er det 5 %, jeg gentager, 5 % af EU's offentlige midler, der afsættes til forskning. Så det er yderst vigtigt, at vi går sammen og gør så meget, som det praktisk er muligt. Skabelsen af det europæiske forskningsrum, som jeg går helt ind for, afspejler faktisk præcist denne idé, nemlig at vi alle ved, hvad vi laver, og at vi udnytter den videnskabelige ekspertise, som vi allerede har til rådighed i hele Europa. Det er bestemt et element, der mangler i dagens Europa.

Jeg skal sørge for, at kommissæren med ansvar for forskning hører Deres opfordring til mere forskning. Det er mig, men jeg er her i dag i en anden rolle. En ting, jeg også gerne vil nævne, fordi det måske ikke var fuldstændig klart i min indledning, er EFSA's fulde evaluering af bidød og bioovervågning i Europa. Den blev offentliggjort den 11. august 2008, så den er helt ny. Det er præcist den analyse, som De søger, og jeg mener, at det er vigtigt, at vi alle ser på det, vi allerede har.

Jeg må også besvare den kollega, som spurgte til genmodificerede afgrøder. Den eneste genmodificerede afgrøde, der i øjeblikket dyrkes i EU, er Bt-majs MON810. Bt-majs og Bt-toxin generelt har været genstand for grundige analyser med hensyn til deres mulige indvirkning på biers sundhed. Tvungne foderforsøg, hvor sunde og raske bier eksponeres for høje doser af Bt-toxin, har ikke påvist nogen negative virkninger. Alt i alt viser langt størstedelen af undersøgelserne, at denne indtagelse af pollen fra Bt-majs ikke har nogen indvirkning på bier. Jeg kan tilføje, at de massive tab af bier, de såkaldte "colony collapse disorder" (CCV), der på det seneste er observeret i Nordamerika og også i Europa, ikke synes at have nogen forbindelse til anvendelsen af genmodificerede afgrøder, da der også er indberetninger om dem fra andre områder, hvor der ikke dyrkes genmodificerede afgrøder. F.eks. er tabet af bier i det sydlige Tyskland helt klart blevet tillagt forgiftning af pesticidmidlet Poncho Pro. Det har også et latinsk navn, der er så vanskeligt, at jeg foretrækker ikke at læse det op.

Til slut vil Kommissionens foranstaltninger bestemt køre videre og blive styrket. De skal hjælpe biavlerne med at imødegå de nuværende vanskeligheder og opmuntre dem til at fortsætte deres aktivitet. Jeg håber også, at det vil tiltrække nye udøvere af erhvervet, eftersom det spiller en ekstremt vigtig rolle, ikke bare for den europæiske biodiversitet, men også for økonomien.

Hvad angår min kollega kommissær Fischer Boels direkte ansvarsområder, vil hun fortsat sørge for, at de nationale biavlsprogrammer anvendes så effektivt som muligt. Det er dog i første omgang op til medlemsstaterne selv at bruge deres budgetter på passende vis. I dag har vi 26,3 mio. EUR i europæiske midler om året. Beløbet fordobles med midlerne fra medlemsstaterne, men vi bruger dem ikke. Vi bruger 80 % af disse midler. Medlemsstaterne bruger ikke de midler, de i øjeblikket har til rådighed.

Endelig er den bedste løsning til sikring af sektorens fremtid at fremme forbruget af europæisk honning. Siden 2004 er honning blevet føjet på listen over mulige produkter, der kan fremmes på det indre marked, og flere programmer er blevet godkendt.

Mit svar var længere, fordi jeg gerne ville gøre det klart for Dem, at vi tager disse tiltag alvorligt, og at De kan regne med, at det fortsat vil være tilfældet, bestemt også på mit område.

**Formanden.** - Jeg har modtaget et beslutningsforslag fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter i henhold til forretningsordenens artikel 108, stk. 5<sup>(6)</sup>.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 20. november 2008.

### ***Skriftlige erklæringer (artikel 142)***

**Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig.** – (PL) Bier er vigtige for mange forskellige kulturer i mange forskellige verdensdele. Deres almindelige udbredelse er ikke en tilfældighed. Biavl har været et vigtigt led i økonomien siden forhistorisk tid, altså siden før den skrevne historie tog sin start. I Spanien blev honning indsamlet for 6 000 år siden.

I dag kan biernes og biavlernes indsats gå til spilde pga. det fænomen, der har ramt det naturlige miljø og også indirekte menneskeheden. I Europa har vi stadig personer, hvis levebrød afhænger af deres arbejde og deres biers arbejde. De sælger den honning, som de selv har produceret. Vi bør være glade for, at det er tilfældet. Det er også blevet forsøgt at vende tilbage til traditionel skovbiavl. I Polen blev disse forsøg støttet af biavlere, der var kommet fra Bashkirien, fordi der ikke længere var nogen i vores land, der kendte til disse ældgamle metoder. Biavl har kulturel, social og økonomisk betydning. Derfor bør vi beskytte den europæiske biavl. Der er desværre meget, som den skal beskyttes imod.

Økonomiske trusler, såsom urimelig konkurrence fra tredjelande, trusler mod biernes sundhed og biologiske trusler, såsom sygdomme, parasitter, miljøforurening og den hensynsløse anvendelse af pesticider. Kommissionen og medlemsstaterne bør støtte biavlssektoren, der står over for store udfordringer. Alene ville biavlerne få svært ved at redde biodiversiteten, som bierne bidrager så meget til.

## **21. Dagsorden for næste møde: se protokollen**

## **22. Hævelse af mødet**

(Mødet hævet kl. 23.45)

---

<sup>(6)</sup> Se protokollen.